

broj
5

BOOK HOLIDAY

★ Četiri bandita
jašu ka Abileni
★ Ostali su već
u gradu...

oblaci
baruta
u abileni

★ CENA 4 DINARA ★
SA POREZIMA NA PROMET

Frenk Larami

OBLACI BARUTA U ABILENI

Naslov originala:
FRANK LARAMY —
„PULVERRAUCH IN ABILEN”
„KID GRAIN MACHT DOLLAR”

Copyright 1972 by
MARTIN KELTER VERLAG —
UNIVERSUM PRESS

SVA PRAVA PRIDRŽANA

izdaje i štampa NIP „FORUM” Novi Sad, Vojvode Mišića 1. Odgovorni urednik:
Svetozar TOMIĆ. Izlazi svakog prvog u mesecu. Copyright 1972. by Martin Kelter
Verlag.

Oslobođeno Osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog sekretarijata za ob-
razovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine br. 413—156 od 27. jula 1972. godine.

Bilo je to jednog podneva u aprilu. Nebo je bilo mutno, pokriveno tamnim oblacima, neuobičajenim za ovo doba godine, u kome je u aprilu vreme sunčano. Ove godine je bilo drugačije. Proleće je nastupalo sporo, oklevajuć da zakorači u peščane stepe i prostrane prerije.

Bufalo trava na pašnjacima bila je siva i isprana, slična oblacima. Goveda su oborila njuške, a kauboji sedeli na konjima glava uvučenih u ramena.

Četiri čoveka jahala su pored koral, prema gradu. Kauboji podigoše poglede i videše jahače. Na čelu im se nalazio Kas Hoster. Od nedavna se ovaj razbojnik proglasio trgovcem stoke. Niko nije znao kako je došao do malog krda goveda, koje je pre nekoliko dana prodao u Topeki.

Jahačima su džepovi bili puni dolara.

Kas Hoster je imao oko četrdeset godina. Bio je visok, koščat i izrazito mršav. Lice mu je nagrdio širok, crveni ožiljak. Pre nekoliko godina jedan Sijuks Indijanac mu je

nožem rasporio lice. Ožiljak se protezao od desnog oka pored nosa do same brade. No, i bez toga ožiljka, lice Kasa Hostera bilo bi neprijatno i odbojno. I ostala trojica: Kampel, Bentli i Džekson ličili su na neki način na svoga gazdu. Bili su to surovi ljudi, grubih lica i snažnih pesnica.

Kada su stigli do prvih kuća u gradu, Kas Hoster se okrete u sedlu.

— Šta mislite, prijatelji? Ovde bismo možda mogli da ostanemo neko vreme radi predaha.

— Da, Kas, to ti je dobra zamisao. Dugo smo gutali prašinu i treba je sprati viskijem — odgovorio je Gordon Bentli.

— Neka vam bude! Postavićemo Abilenu na glavu.

— Prava reč — umešao se Pat Džekson, odeven kao Meksikanac. Bio je Amerikanac, od oca španskog doseljenika i majke Indijanke. Njegovo oružje je uvek ubijalo. Bio je to najsuroviji čovek u bandi; srce mu je bilo od kamena.

Treći pratilac Hostera bio je Gor-

don Bentli, pravi div od čoveka. Šake su mu izgledale veće od bisaga, i avaj onome ko bi se našao između njih. Snage je imao na pretek, što se za mozak ne bi moglo reći. Lice mu je bilo široko, a izraz tup. Slušao je naređenje svog vođe poslušno kao pas. Retko je razgovarao. Samo se smešio, ostavljajući sabesednike u nedoumici da li ih je shvatio ili nije. No, Bentli je bio zahvalno oruđe u rukama svog razbojničkog vođe.

Tako je ova kuga, u obličju četvorice lupeža, stigla u grad u kome je puškaranje bila svakodnevna pojava.

U Abileni nikada nije bilo mirno. Mnogi ljudi su ostajali da leže u glavnoj ulici, lica zarivenog u žutu prašinu. Zatim bi ih odnosili do reke, gde se nalazilo mesno groblje.

*
* *

Maršal u Abileni zvao se Daglas Mejton. Bio je prilično mlad, pepeljavoplave kose i uskog lica.

Zvezdu je nosio tek od pre četiri meseca. Srebrna petokraka na grudima postala mu je brzo teška kao olovo. Ipak, nije odustajao. Nosio je i dalje zvezdu zakona. Uvrio je sebi u glavu da u Abileni zavede red.

Gotovo nerešiv zadatak.

Daglas Mejton je stajao u svojoj kancelariji na prozoru i sa dosadom posmatrao kišu. Vetar je raznosio kapljice, tako da je voda natapala zidove kuća. Bila je to kiša, koja obeshrabruje, rastužuje i nagoni ljude da se predaju sudbini.

Čuvar zakona je video jahače ka-

ko nailaze i zastaju pred „Metropolitan” salunom, najozloglašenijsom krčmom u Abileni.

*
* *

Nije samo maršal posmatrao jahače. Sa prozora svoje kancelarije gledao ih je i advokat Moris, koji je pre nekoliko godina došao u grad. Mogao je imati oko pedeset godina, ali se to nije primećivalo. Kosa mu je bila crna i, uprkos borama, delovao je mlađe.

Iskusnom i dobrom pravniku, kakav je bio, ne bi bilo teško da otvori kancelariju negde na Istoku. Međutim, ovaj hrabri i vitalni čovek je želeo da lično doprinese civilizaciji ovih krajeva.

*
* *

Kas Hoster kliznu iz sedla i široko se osmehnu. To zapravo i nije bio osmeh, nego jeziva grimasa. Ona je učinio još ono što čoveku njegovog kova i odgovara: izvukao je iz futrole kolt kalibra 44 i uperio cev na pomična vrata saluna.

— Treba da se najavimo, momci! Mislim na naš način.

Povukao je obarač. Četiri pucnja! Usijano olovo smrskalo je okna na vratima, oblepljena šarenim papirom.

Pat Džekson reče:

— Gazda, zaboravio si lampu!

Odmah je sam povukao kolt i pucao. Lampa, koja je visila na tremu, rade zveckajući na pod.

— Šta će nam svetlost? — zaklju-

čio je Džekson i dunuo u cev revolvra.

— U pravu si, burazeru. Svetlost ne ide uz naše poslove. Nama je potrebna noć.

Kas Hoster je poslednji stupio u salun, i to tačno u trenutku kada je maršal Mejton zatvorio vrata svoje kancelarije i izašao.

Mejtonovo lice je bilo ozbiljno, ogorčeno. Šta li se sada opet dešava? — pitao se. Možda je pogrešio što nije poslušao očev savet i ostao na malom porodičnom ranču u Misuriju.

Lagano je prelazio ulicu, kada začu glas iza leđa.

— Helou, maršale.

Bio je to advokat Moris.

— Mislim Mejton da je opet nastala dužva. Prokletstvo, pa tome nema kraja. Sačekajte trenutak! Idem s vama.

— Pustite, Moris, sam ću. Konačno, to je moj zadatak. Ipak, hvala vam. Vi ste jedini, koji hoće da pomogne.

— Nije to samo vaš zadatak, maršale. U pitanju je mir u našem gradu. Mi građani smo dužni da vam pomazemo ako je to potrebno.

— Da svi misle kao vi, uskoro u celim Sjedinjenim Državama razbojnika više ne bi bilo.

Na žalost, istomišljenika advokata Morisa je bilo veoma malo.

— Jeste li ikada videli te momke u gradu, maršale?

Čuvar zakona odmahnu glavom.

— To sam upravo ja vas hteo da pitam. Koliko mi je poznato, vi ste već dosta dugo u Abilenu.

— Ne, ni ja ih ne poznajem.

— Za sada je u pitanju samo jed-

na lampa — procedio je maršal kroz zube. — No, ko zna gde će se naći sledeći komad usijanog olova. Tako uostalom uvek i počinje — gotovo bezazleno.

Čuvar zakona u Abileni i stari advokat stajali su neko vreme ćutke i osluškivali.

Još uvek je bilo mirno.

Još uvek.

Bilo je to zatišje pred buru.

Kiša je ravnomerno i monotono dobovala. Moris je počeo da priča maršalu da je krajem prošle godine bio u Bostonu, gde je Dok Holidej nekada imao zubarsku ordinaciju. Mračna slava nesrećnog zubnog lekara pronela se i tamo. Građani Bostona su iznenađeni s nevericom čitali u šta se preobratio njihov nekada tako ugledni lekar. Čitali su i verovali svemu što se u novinama pisalo. Samo jedan čovek u velikom gradu, na obali Atlantika, znao je pravi razlog koji je Džordžijanca oterao na daleki Zapad. Bio je to lekar Felridž, koji je i otkrio da Holidej boluje od užasne bolesti. Felridž je ipak ćutao. Kao lekar bio je obavezan da ćuti. Prema tome, ostala je nerešiva zagonetka, šta je ovog lekara nagnalo da ode na Divlji zapad: zbog čega je sve ostavio: uspeh, bogatstvo, miran život i duboko poštovanje sugrađana.

Dok Holidej nikada o tome nije pričao.

Slušajući ravnomerno dobovanje kiše, advokat Moris je pred vratima saluna upravo o tome razbijao glavu, jer sećanje na Džordžijanca u Abileni još nije izbledelo.

— Ne znam da li je baš sve istina što se o Holideju priča — rekao je.

— Novine često preteruju, a ne može se verovati ni svemu što ljudi u salunu pričaju.

Maršal ga prekide odlučnim odmahivanjem ruke.

— Ne verujem svemu ni ja, ali znam jedno: gde god se pojavi, barut miriše. Već samo to nam je dovoljno da ga izbacimo iz naših gradova.

— A šta je sa onim momcima тамо? — upita ga Moris, pokazujući bračom prema salunu. — Zar i oni ne donose barutni dim? Zar i njihovi meci ne zvižde našim ulicama?

— Da, u pravu ste. Idem u salun.

— Ja ću doći za vama.

*
* *

„Metropolitan” salun je bio najveći u Abileni i jedini lokal u kome se nalazio muzički automat. Osim toga, „Metropolitan” je imao još jedno preimućstvo nad ostalim lokalima, bar sa stanovišta kauboja i razbojnika: četiri vesele „dame” pokazivale su uz muziku na maloj, improvizovanoj bini, noge prekrivene mrežastim čarapama. Šta je to značilo na ondašnjem Zapadu, mogao je da zna samo onaj koji je doista poznaо prilike.

U državama srednjeg Zapada bilo je malo žena, naročito žena raspoloženih da sede za stolovima sa ljudima, koji mirišu na štale, barut, neštavljeću kožu i jevtini duvan i viski; sa ljudima koji ne umeju pristojno da se izražavaju, ne briju se redovno i pokriveni su čitavim slojem znoja i prašine.

Najverovatnije od svega bilo je to što su se sinovi bogatih rančera ženili ovim ženama, jer često drugog izbora nije bilo.

Ne treba ni isticati da je u prepunim salunima ove vrste noću vladaо pravi pakao.

Krčmari su uzimali kaubojima s mukom zarađene dolare, i za kratko vreme se bogatili.

Vlasnik „Metropolitan” saluna Bob Halverson je u svakom slučaju požalio što nije još u proleće prodao salun, kao što je nameravaо.

Halverson je već punu deceniju bio u Abileni i za to vreme se toliko obogatio da je mogao da kupi pola grada. Nekoliko milja severno od Abilene imao je najveći ranč u pokrajini. Lokal mu je bio lepo uređen, a zidovi ukrašeni ogledalima. Kristalni lusteri visili su na tavanici, a kraj zidova su se nalazile sofe tapacirane crvenim plišem.

Kas Hoster je mislio da će krčmar pokušati da ga izbaci iz lokala. Međutim, prevario se. Razbijena lampa na tremu i okno na vratima nipošto nisu mogli za veštog trgovca da bude razlog da istera goste. Naprotiv. Ako ih izbaci, lampa i okno su izgubljeni. Ovako, može sve da naplati.

Ovog puta se prevario u računu.

Široko se osmehnuо četvoriци razbojnika.

— Dakle, gospodo, još od podneva ste raspoloženi za šalu.

Ni jedan od lupeža nije znaо šta da odgovori. Prišli su šanku.

— Viski! — naruči Hoster grubo.

Za nekoliko minuta, dok su maršal i advokat napolju razgovarali, ispili su punu flašu.

— Mnogo fini lokal — primetio je Pat Džekson, čisteći nožem nokte.

Vođa bande je pripalio cigaretu i zapaljeno palidrvce nemarno bacio na pod, iako mu se na dohvatu ruke nalazila pepeljara. Hoster je posmatrao zidove prekrivene ogledalima i mali podijum.

— Cenim da tamo sveštenik ne drži propoved — rekao je svojim prijateljima, pokazujući na podijum.

Njegovi pratioci su želeli da se te noći ispavaju, ali Kas Hoster to nije želeo. Znao je opasnost u kojoj se nalaze. Bio je oprezan. Kradljivce stoke u Sjedinjenim Državama čekao je konopac.

— Jahaćemo dalje. Ima i drugih devojaka na svetu, momci.

Iznenada vođa bande zviznu kroz zube.

— Dakle u ovom bednom ćumezu postoji čak i maršal.

Mejton, koji je upravo stupio u „Metropoliten“, uzvрати mirno:

— Izgleda da je neophodan, mister.

Pat Džekson, melez, predloži:

— Časti ga jednim viskijem, gazda. Više ne bi mogao ni da podnese.

— Kad je već reč o viskiju — uzvрати Mejton mirno — hoću da vam kažem da treba da platite račun.

— Kako bi bilo da se sada izgubiš, burazeru? Ne volim ljude koji su tako razmetljivi — drsko mu je uzvraćio Kas Hoster.

Mejton priđe tri koraka napred, a uka mu pade na dršku kolta.

— Sa mnom morate govoriti drugim tonom.

— Ovi ljudi su moji prijatelji, maršale — umešao se krčmar. — Kad

god dođu šale se. Ovog puta im je meta šale bio fenjer na tremu.

— To vi nazivate šalom?

— Jeste, šala je. Lampa je moja i ja ne vidim šta bi vas se to ticalo?

— Ali ulica ne pripada vama, a na ulici se pucalo.

— Mislim da je vreme da zatvorite usta i izgubite se odavde — drsko se obratio vođa bande maršalu.

— Ako ovde neko treba da zaveže, da se poslužim vašim izrazom, onda ste to vi. Trebalo bi da znate da kao maršal imam prava da vas isteram iz grada. Budite srećni što neću da vas uhapsim. Mogao bih da se raspitam da se možda neki čuvar zakona ne interesuje za vas i vaše prijatelje.

— To nisi smeo da kažeš! — siknu Hoster. — To ne!

Čuvar zakona htela da potegne kolt, ali su već četiri cevi revolvera bile uperene u njegove grudi.

— Vi sigurno znate šta za vas to znači — rekao je napadačima tiho. — Suprotstavili ste se zakonu.

U tom trenutku su se krila pomičnih vrata otvorila. Advokat Moris je bio na pragu. Dve od četiri cevi razbojničkih revolvera bile su sada uperene na njega. Razbojnici su odmah shvatili da je to čovek koji je došao u pomoć maršalu.

Kas Hoster je razoružao obojicu i rekao:

— Sada me dobro slušajte, lupeži! Sa Kasom Hosterom šale nema. Kada budemo napustili ovaj grad, u njemu će postojati samo jedan maršal. Znaate li kako se on zove? — Govoreći to, strgao je Mejtonu zvezdu

sa grudi i pri tom otkinuo komad tkanine.

To obeležje zakona pričvrstio je za svoje sopstvene grudi.

Iako pred uperenim cevima revolvera, Mejton nije hteo da odustane. Zategao je mišice i neočekivano se bacio na vođu ove razbojničke grupe. Udarac je bio tako iznenađan, da je vođa pao na zemlju. Nastala je neopisiva gužva.

Posle nekoliko trenutaka Kas Hoster se ječeći izvlačio ispod snažnog maršalovog tela i nadlanicom brisao krv sa usta.

Odjednom mu se pogled prikova za nepomično telo maršala. Pogledao je jednog po jednog prijatelja i upitao:

— Ko je to učinio?

Kris Kampel se zadovoljno nasmeja.

— Ja sam ga dokrajčio drškom revolvera.

Vođa je kipteo od gneva, a njegovi ljudi gledali u pod znajući u kakvom se on sada raspoloženju nalazi.

*
* *

Pucnji su se čuli u celom gradu, ali se građani nisu osmelili da izađu iz svojih kuća. Uostalom, ono što se moglo videti, videće i kroz prozor.

Kroz prozore, međutim, nisu mogli da vide mnogo: jednog čoveka kako leži u kaljuzi, advokata Morisa. Gotovo svi su bez razlike mislili da je sam kriv za to. Zbog čega se mešao u stvari koje ga se ne tiču.

Još, naravno, nisu znali da se ono što se pre nekoliko minuta do-

godilo u „Metropolitan” salunu tiče svih njih.

Jedan od malobrojnih, koji je mislio drugačije, bio je, na žalost, previše star da bi opasao revolver.

Doktor Džin Halvers, napustio je kuću i prešao na suprotnu stranu ulice. Zastao je ispred advokata, bez razmišljanja lagano kleknuo u blato i okrenuo Morisa na leđa.

Stari čovek odahnu sa olakšanjem, kada je utvrdio da je advokat samo onesvešćen. Tražio je pogledom pomoć, jer je bilo nemoguće da advokata sam odnese kući. Brzo mu je bilo jasno da će na tu pomoć morati da pričekaju. Nije ni zamerao ljudima što su uplašeni i što se drže po strani.

Krajnjim naporima snaga nekako je odvuкао Morisa u njegovu kuću. Srećom advokat se osvestio pre nego što ga je odneo u spavaću sobu.

Moris se odmah setio šta se dogodilo.

— Pustite me, za ime neba, dole! Sam ću da hodam.

— Ako tako mislite mister Moris, u redu. Da pokušamo.

— Hajdemo u moju kancelariju — predložio je advokat. — Čini mi se da bi mi čaša viskija bila neophodna.

Dok je točio piće, lekar priđe prozoru i odjednom se trže.

— Šta je sada to? Koga to nose preko ulice u šerifsku kancelariju?

Razbojnici su nosili vezanog maršala, njih trojica. Iza njih je pobedonosno stupao Kas Hoster.

Moris je hteo da izleti napolje i da to spreči, ali ga je lekar zadržao.

— Vi ćete u postelju! I to je sve, Moris.

Advokat je doista bio na kraju snaga.

Pošto je svoga pacijenta smestio u postelju, lekar mu obeća:

— Odmah ću se vratiti i doneti vam nešto protiv bolova. Kada vam bude bolje, videćemo šta ćemo.

*
* *

Užarena pogleda, mlada žena je stajala iza šupe za alat, na željezničkoj stanici Karlila. Posmatrala je čoveka koji na suprotnoj strani osedlava konja.

Bio je odeven u tamno, elegantno odelo i upravo je izveo konja iz furgona.

Mlada žena je gledala duž voza do poslednjeg vagona. Pogled njenih zelenkastih očiju ostao je prikovan za jedan prozor. Jedva primetno je podigla ruku.

Čovek, koji je stajao na prozoru, uzvрати istim znakom.

U tom trenutku lokomotiva prodorno zazvižda i kompozicija krete. Tamni dim lokomotive činio je dan još sumornijim.

Žena se priljubi uz drveni zid stare šupe, ne ispuštajući visokog, vitkog čoveka iz vida.

Bila je još mlada. Ticijancrvena kosa padala joj je u krupnim kovrdžama do ramena. Imala je privlačno, lepo i gotovo detinjasto lice. Da nije bilo tog čudno opasnog sjaja u očima, izgledala bi mnogo mlada. Bio je to nekakav sjaj po kome je podsećala na umobolnika.

Ta devojka se zvala Laura Higin, a čovek kraj konja doktor Džon Holidej.

Laurinog oca je pre kratkog vremena Holidej ustrelio u nužnoj odbrani. Stari Higin je bio varalica na kartama, ubica i razbojnik. Otišao je na onaj svet, noseći na duši mnoge zločine.

Od trenutka u kome je stari Higin pao, ubijen kockarevim metkom, lepa Laura je imala samo jedan jedini cilj u životu: smrt Doka Holideja!

Sledila ga je kao senka i najzad ga našla. Našla je i čoveka uz čiju pomoć će ostvariti svoj cilj. On je bio taj koji je stajao na prozoru poslednjeg vagona. Taj vagon je bio prazan, kao što je, uostalom, slučaj sa svim vozovima na Zapadu. Ti poslednji vagoni su tako vijugali i tako se tresli, da bi putnici već posle nekoliko milja dobijali morsku bolest.

Čovek, koji je trebalo da bude oruđe u Laurinim rukama, zvao se Rod Vebster. Bio je ozloglašeni revolveraš, dobro poznat u Kansasu.

Napustio je voz u Kerlajlu 17. aprila u podne, baš u istom trenutku kada su lupeži iz Hosterove bande u Abileni nosili vezanog maršala glavnom ulicom. Ta dva grada nalazila su se udaljena jedan od drugog gotovo četiri stotine milja.

Još uvek nije bilo nikakvih međusobnih veza između onoga što se događalo u Abileni i ovde, mnogo istočnije u Kerlajlu. Međutim, sudbina je plela svoju jezivu, neshvatljivu mrežu i pripremala da Džordžijanaca još jednom dovede u paklenu situaciju.

Dok Holidej je upravo stavio nogu

u uzengiju, s namerom da se vine u sedlo. U poslednjem trenutku bacio je pogled na poslednji vagon koji je upravo promicao. Ugledao je čoveka na prozoru i revolver u njegovoj ruci.

Reagovao je munjevito, izvukao je nogu iz uzengije i pao na tle.

Gotovo u istom trenutku odjeknuo je pucanj. Metak prolete pored glave konja. Usijano olovo bi sigurno pogodilo Holideja da je ostao na konju.

Šta se dalje odigralo, nateralo je nekolicinu slučajnih posmatrača na željezničkoj stanici da razrogači oči od iznenađenja.

U Holidejevim rukama su se munjevito stvorili koltovi. Ispalio je pet metaka u vagon u pokretu. Svih pet metaka su nepogrešivo pogodili prozorsko okno iza koga je stajao strelac u zasedi. Neljudski krik za trenutak nadjača klopavanje točkova.

Holidej je ustao sa zemlje, otresao prašinu sa odela, i napunio revolvere. Nipošto nije ostavljao utisak čoveka koji je trenutak ranije izbegao sigurnu smrt.

Jedna ženska prilika se odvoji od šupe i priđe Holideju iza leđa. Kockar je čuo korake i okrenuo se. Nije se iznenadio videći Lauru Higin. Gledali su se neko vreme ćutke. Iz očiju žene čitala se ogromna, ubistvena mržnja.¹

Holidej je izdržao taj pogled.

— Zar još uvek niste odustali? — upitao je tiho.

Laurino lice bilo je blede kao mesec zimi.

— Nikada neću odustati, Dok Holidej.

— Trebalo bi da mislite na ljude, koji zbog vaše ludosti stavljaju živote na kocku.

— Ja samo na vas mislim, Dok Holidej, dan i noć. Naći ću svoj mir tek onda, kada vas budem videla mrtvog u prašini.

— Činite onda ono čega se ne možete odreći, gospođice.

Možda je luda? Pogledao je još jednom lepu, vitku, visoku devojk, a onda povukao uzde konja i dodao:

— Ubica, koga ste najмили, nije mrtav. Ja ću ga naći. Čeka ga kono-pac!

*
* *

U maršalskoj kancelariji Abilene sedela su četvorica razbojnika.

Kas Hoster se ustoličio u Mejtonovu naslonjaču.

— Izmenio sam odluku, momci! Ostaćemo u Abileni. Promenio sam mišljenje. U svakom slučaju, dugo ne ostajemo. Nekoliko dana najviše. Velim vam, biće to najveći potez našeg života.

Razbojnici nisu bili zadovoljni ovim predlogom. Pat Džekson, koji je najčešće govorio u ime ostalih, pokušao je da odvrati vođu:

— U Abileni nećemo dočekati starost. Imam loš predosećaj, Kas. Sada su se svi okupili na nekom tajnom mestu i podmazuju oružje. Konačno, samo smo četvorica protiv celog jednog grada.

Hoster se prezrivo nasmeja.

— Imam ovog momka u rukama, a pridobićemo još nekolicinu talaca. Videćeš da niko od tih vašljivaca ne-

će da se drzne da na nas ispali metak.

Džeksona nije uspeo da ubedi.

— Sve je to lepo, gazda, ali šta tražimo ovde? Možda da izigravamo vlast?

— Baš to.

— Ništa ne shvatam — umešao se Gordon Bentli.

— Verujem da ništa ne shvataš — rugao se vođa. — No, ja sam blagonaklon i strpljiv i objasniću ti. U gradu postoji banka, tri saluna i još nekoliko radnji. Shvataš li sada?

Nije uspeo da iznese svoje planove do kraja, jer su se vrata kancelarije otvorila.

Ruke četvorice razbojnika kliznuše prema revolverima. Brzo su ih na njih naslonili, kada su videli starca na pragu.

Bio je to doktor Halvers.

Stari lekar je još uvek držao kvačku u rukama i posmatrao prisutne jednog po jednog. Najzad je zatvorio vrata i prišao pisaćem stolu, za kojim je sedeo Hoster.

— Vi ste, dakle, novi maršal u Abileni?

U glasu mu se nije osećala ironija, nego samo gorčina.

Razbojnik nije znao šta da odgovori. Nije voleo da ima posla sa ljudima koji izgledaju kao predsednik Linkoln na slikama koje su mu bile dostupne. Oklevao je da bi najzad bestidno uzvratio:

— Vidite i sami.

Pri tom je pokazao na zvezdu.

Halvers se obema rukama nasloni na pisaći sto. Bili su to uzane ruke, finih zglobova, nešto uvele. Ruke stvorene da leče i neguju.

U zločinačkoj glavi Kasa Hostera stvarali su se novi planovi. Do besa ga je, pre svega, dovodio čovek sa ovakvim rukama, osoba koja nije morala da radi. Naravno, nije mu ni padalo na pamet da ljudi mogu časno zarađivati za hleb, a da ne rade grube poslove.

Doktor Halvers je osetio tu mržnju.

— Šta tražite ovde? — breću se vođa bande. — Za poker sada nemamo vremena. Gubite se!

— Šta hoću, pitate? Hteo sam da vam predložim ono što ste vi meni upravo predložili: izgubite se oдавде.

Razbojnik skoči kao oparen.

— Napolje! — urlao je iz sveg glasa.

Doktor je uzmicao prema vratima.

— Iako niste osoba koja prihvata dobre savete, ponavljam, napustite Abilenu! To je doista dobar savet.

Rekavši to pošao je prema vratima.

U tom trenutku Hosteru je sinula paklena ideja.

— Samo trenutak, starče, ko ste vi, u stvari? Treba da saznam, jer i vi znate ko sam ja.

Halvers se okreće.

— Znam, vi ste novi maršal u Abileni.

Pogled mu je pao na ćeliju u kojoj je Mejton ležao. Razbojnici su ga grubo bacili na kameni pod.

— Mogu li da ga pogledam? — upitao je starac Hostera i prišao ćeliji.

— Ja sam lekar.

— Šta imate da gledate?

Zluradi osmeh zaigra na licu vođe bande.

— Tako, dakle, pa izvolite, pregledajte ga. — Uzeo je svežanj sa ključevima i dobacio Patu Džeksonu.

— Hajde, otvori mu.

Bacač noža uhvati svežanj i značajno namignu vodi. Ovaj klimnu glavom. Džekson je otvorio čeliju, propustio lekara a onda brzo zaključao bravu.

— Jesi li to mislio, gazda?

Kas Hoster prsnu u grohotan smeh.

— Baš to.

— Sada ćeš, stari, imati mnogo vremena da svog bolesnika pregledaš.

— Šta to treba da znači? — upita lekar, ispunjen zlom slutnjom.

— Zadržaćemo te ovde, prijatelju. Bez brige. Doći će veliko društvo. Ukoliko neko bude pucao na mene i moje ljude, onda...

Stari lekar kleče kraj maršala i oslobodi ga veza. Daglas Mejton je bio u dubokoj nesvestici, u kojoj će dugo ostati. Žestok udarac revolverom izazvao je potres mozga. Halvers mu previ glavu, podiže ga na drvenu postelju i sede kraj njega.

Tri bandita su napustila kancelariju, ostavivši u njoj Gordona Bentlija. Zavalio se u naslonjaču, podigao noge na sto i uživao u svojoj novoj ulozi.

Jedva da je prošao sat od kako su razbojnici ušli u grad a već su gospodarili njime.

*
* *

Još pre nego što je Dok Holidej stigao u Kerlajl, grad koji se nalazio

milju od željezničke stanice, svi su znali ko je jahač, koji upravo grabi glavnom ulicom. Bio je to nemi doček. Pratili su ga mračni i veoma iznenađeni pogledi. Istini za volju, niko nije tako zamišljao čuvenog strelca i koekara. Čovek na leđima šarca daleko im je više ličio na advokata ili sudiju.

Pošto je zaustavio konja pred jednim salunom u gradu, čuo je iza sebe kotrljanje točkova lakih kola. Nije morao ni da se okreće, jer je znao ko je u njima.

Laura Higins.

Šerif Roberts je nervozno grizao usnicu. Nije smeo da se sramoti, a morao je da pokuša da nekako pri-nudi Holideja da napusti grad. Zbog toga je kada je Holidej naručio piće rekao ne baš sigurnim glasom:

— Ovde nema pića za Doka Holideja.

— Zbog čega to? — upitao je Holidej mirno.

— Zbog toga što ste vinovnik puškaranja na željezničkoj stanici.

To je u svakom slučaju bila bestidnost, koju je jedan od ljudi kraj šerifa Robertsa, zatečen tu u lokalu, uvideo.

Bio je stariji čovek i u gradu imao prodavnicu. Kao i ovde u salunu, malopre se slučajno zatekao na stanici.

— To što pričate nije tačno, šerife — umešao se. — Na Holideja je neko pucao iz voza. Da nije bio tako brz, sada bi ležao sa rupom u glavi.

Roberts prostreli trgovca pogledom.

— Nemojte se mešati u moje poslove.

Trgovca Metjua to nije zbunilo.

— Šta je pravo — pravo je, mister Roberts. Ovde u našem gradu svako treba da ima svoja prava, bez obzira ko je i kako se zove.

Šerif je počeo da besni.

— Zašto je onda pucao, kada nije bio pogođen?

To je bio vrhunac. Dva kauboja su se progurala napred do šanka i obratila čuvaru zakona.

— Vi imate smisla za humor, šerife. Mi smo bili očevici puškaranja na stanici. Čudan red vlada u vašem gradu. Ovde može svako nekažnjen da puca unaokolo.

— Zavežite, goniči! — brecnuo se Roberts na kauboje. — Vas se ova stvar nimalo ne tiče.

U tom trenutku se na ulazu saluna pojavila Laura Higin.

Jedan od dvojice kauboja pokaza snažnom rukom na devojkicu. Nije se mnogo razumevao u žene, pa tako ni znao kakvoj se opasnosti sada izlaže.

— Ovu bi trebalo isterati iz grada, šerife. Mi smo čuli sve šta je rekla Doku Holideju. Ona je bila ta koja je nagovorila čoveka iz voza da puca.

— Čemu sve ovo? — pitala je devojkica, praveći nedužno lice. — Šta me se svi ovi ljudi tiču? Ja samo imam posla sa Dokom Holidejem koji je ubio moga oca.

Tajac!

— Kako stoji stvar sa mojim pićem šerife? Ne volim da stojim za šankom dugo, jer mi trnu noge.

— Nećeš morati dugo da stojiš. Uskoro ćeš posetiti dve jarde iznad zemlje! — doviknu neko iz gomile.

U očima Laure Higin pojavio se trijumf.

— On je smrt zaslužio sto puta. Znao dobro da je mnogo ljudi palo pogođeno njegovim mecima. Živ je samo zahvaljujući tome što je brzi strelac. No, on je ubica, prokleti ubica, kojeg ne treba da trpiti u vašem gradu. Obesite ga, ljudi!

— Ako samo neko pokuša da mi se približi, dobiće usijano olovo u grudi.

Kralj strelaca stajao je sam sa uperenim revolverima u rukama. Ljudi su ga gledali kao priviđenje. Niko se nije drznuo da bilo šta preuzme.

— Šerife, recite ljudima da se razidu! Ko me optuži ili uvredi bez objašnjenja, dobiće metak.

Roberts prebleda.

— Nećete se drznuti, Holidej.

Laura Higin je i dalje huškala ljude. Jedan od dvojice kauboja je prekide:

— Vi ste mi, izgleda, neka jako fina dama? Huškate ovde razjarenu gomilu na linčovanje, a idioti gutaju mamac, i to samo zbog toga što ste lepa žena. — Rekavši to, kauboj se obrati svom prijatelju: — Hajde, Džil, vinimo se na konje. U ovom smrdljivom gradu za nas nema posla.

Drugi gonič stoke, koji je do tada sve vreme čutao, obrati se Holideju:

— Ako se ne varam, mister, sami ćete sa ovom gomilom izaći na kraj? Radujem se što sam vas upoznao. Mi smo samo obični goniči krava, kao što je šerif to i rekao. O vama se mnogo priča, no sada shvatam kako stvari zapravo stoje. Ova žena izrekla je gomilu prljavih laži.

Uprkos situaciji u kojoj se nalazio, Džordžijanac se osmehnu.

— Hvala kauboji, i srećan vam put.

— Do viđenja, Dok — uzvratili su, i uputili se prema konjima. Obojica goniča su napustila grad bez žurbe.

Ljudi su se polako razilazili. Pred niklovanim cevima Holidejevih revolvera želja za linčom je brzo prošla. Sada su na ulici ostali samo njih troje: Laura Higans, Džordžijanac i čovek sa zvezdom.

— Dakle, šta je konačno sa mojim pićem? — upitao je Holidej nemarno i vratio oružje u futrole.

— Po meni, popijte koliko hoćete — promrsio je Roberts ljutito, a onda se obratio Lauri:

— Šta je sa vama, gospodice? Hoćete li da ostanete večno da stojite ovde na ulici? ... — Kome da čovek veruje — mrmljao je šerif dalje prateći Lauru pogledom, dok je gnevno ulazila u salun.

— Radite šta hoćete. Uostalom, najbolje da se raspitate kod maršala u Abileni.

— U Abileni je od pre nekoliko meseci novi maršal.

— Zar? Znači Radzan nije više тамо? Možda bi bilo dobro da malo prečešljate poternice koje imate u svom stolu. Nije isključeno da će se naći neka i protiv Doka Holideja.

Roberts uzvratilо zbunjeno:

— Protiv vas nemam poternicu.

*
* *

U salunu u Kerlaj sedeo je jedan jedini gost: Laura Higans. Smestila se za sto do prozora i posmatrala ulicu, kada su dva čoveka ušla u lokal. Ho-

lidej je stao uz šank, kako bi mogao da motri na nju. Konačno, bilo je moguće da u džepu nosi „deringer”. Nije se moglo znati šta u svojoj besomučnoj mržnji može da učini.

Jedini salun u gradu bio je veliki gotovo kao gradska većnica. Holidej naruči dva brendija. Žurno, gotovo u strahu krčmar doturi čaše.

— Izvolite, gospodo.

— Donesite i meni brendi i to dupli — doviknula je devojka s prozora.

Krčmar zgranuto pogleda šerifa. U najmanju ruku, nije bilo uobičajeno da žena naručuje žestoko piće i to duplo.

Roberts dade krčmaru znak da izvrši porudžbinu.

— Vi je poznajete? — upita šerif kockara. — Da li je i ranije pila?

Holidej odmahnu glavom.

— Bilo bi preterano reći da je poznajem. Otac joj je bio opasna varalica. Mislím da ona to nije znala i da ga je slepo slušala i obožavala. Stari je imao na savesti veći broj nedužnih ljudi. Hteo je da me ustreli, pošto je izgubio veliku sumu novaca, a ja otkrio prevaru.

Roberts odmahnu rukom.

— Nastavak priče znam unapred.

Stajali su za šankom čutke i pili.

— Šta sada smerate, Holidej?

Kockar se nasmeja.

— Samo bez brige, šerife. Odlazim sledećim vozom na istok.

Rekavši to, odvojio se od šanka i pošao prema prozoru. Laura je čula kako se približava i okrenula glavu.

— Šta hoćete?

Glas joj nije bio više tako tvrd, a zelene oči su izgubile opasan sjaj. Bila je poražena.

Džordžijanac pride stolu i nagnu se.

— Ko je bio čovek koji je pucao na mene?

— Zašto hoćete to da znate? On vas nije pogodio.

— A zašto vi hoćete da prećutite njegovo ime? On vam više ne može pomoći.

Odjednom Holideja više nije bilo na mestu gde je delić sekunde ranije stajao. Odjeknuli su pucnji. Sa ulaza se zaori krik. Bio je to Fred Baterli, ne baš preterano omiljen u gradu. Niko nije znao od čega živi i gde se noću smuca.

— To ćeš ispaštati! — siktao je gnevno.

— Gledaj da se što pre izgubiš, pre nego što promenim mišljenje — opomenu ga kockar.

Roberts im je prišao. Uopšte nije primetio Baterlija, jer je bio okrenut leđima ulazu, kao uostalom i Holidej. Šerif je osetio da je došao presudan trenutak da nešto preduzme protiv Holidejevog napadača.

— Gubi se iz grada i da te nikada više nisam video. — A onda se obratio Džordžijancu:

— Hoćete li možda da podignete optužbu protiv njega?

Džordžijanac odmahnu rukom.

— Zar niste malo pre rekli da me je i onaj drugi, prethodni promašio? Pretpostavite i sami koliko bi neko cenio moju optužbu.

Laura Higins je ustala sa stolice. Kockar je upitao sa neskrivenom porugom u glasu:

— Pripada li i ovaj vašoj ekipi, gospođice?

Neka čudna, neshvatljiva promena videla se u Laurinim očima. Prišla mu je sasvim blizu, tako da je osetio njen dah.

— Ne, on nije pripadao mojoj momčadi, Dok Holidej. Sada znam pouzdano da ako vas neko bude ustrelio biće to puka slučajnost. Ja ipak ne odustajem.

Vatra u njenim očima se ugasila, a izraz lica joj je predstavljao odraz čistog užasavanja. Postala je bleđa kao kreč, naglo se okrenula i pošla prema svom stolu.

Holidej nije znao kako da objasni iznenadnu promenu. Gledao je samo njena leđa i glavu zagnjurenju u šake. Ramena su joj se tresla.

Laura Higins je upravo otkrila nešto najstrašnije u životu. To saznanje bilo joj je užasnije i od samog gubitka oca.

Mržnja, koju je osećala prema ovom Džonu Holideju, vremenom se preobratiла u nešto drugo, što je Lauru gurnulo u najdublje očajanje.

Morala je sebi da prizna da je bila fascinirana Holidejevim stavom i ponašanjem još onoga dana kada ga je upoznala i kada je zaštitio od dvojice pijanih kauboja.

Volela je čoveka koji joj je ubio oca! Ovo saznanje potreslo je do najskrivenijih dubina njenog bića.

Od toga trenutka Laura Higins prolazila je kroz najgore patnje kroz koje žensko biće može da prođe.

Zatražila je od krčmara sobu i pre nego što je sa ključem krenula uz stepenice, obratila se Holideju.

— Hteli ste da saznate ime čoveka

koji je iz voza pucao na vas. Reći ću vam: zove se Rod Webster.

— Rod Webster? Za tim momkom se u mom stolu nalazi poternica! — uzviknu šerif.

Pošto je otpratio pogledom Lauru, šerif se obrati Holideju:

— Hteli ste da otputujete večernjim vozom.

— Izgleda da vam se veoma žuri da odem, šerife.

Isplatio je račun, uzeo bisage i napustio lokal. Napolju je odvezao konja i vinuo se u sedlo. Glavna ulica je bila pusta. Osetio je poglede na leđima dok je jahao prema željezničkoj stanici.

Pogled zelenih očiju Laure Higans!

*
* *

U poslednjem vagonu sedeo je čovek bleđa lica. Nisko čelo bilo mu je orošeno sitnim kapima znoja. Zatvorio je oči i tiho ječao.

Bio je to Rod Webster, ozloglašeni revolveraš. U Kanzasu je za njim raspisana poternica, jer je u Dalasu ustrelio blagajnika banke. Previo je svoju bolnu ranu kako je znao i umeo. Iskusan revolveraš nikada nije kretao na put bez zavoja. Rame mu je bilo smrskano i niko na svetu ga više neće moći da zakrpi. Nesvestica samo što ga nije savladala.

„Moram da ostanem budan, moram da ostanem pri svesti“, dobovalo mu je u glavi. Taj prokleti kockar mora da je sam đavo u ljudskom obliku. Otvorio je oči i pogledao kroz prozor. Sledeći grad je Abilena, ali će tamo stići tek oko ponoći.

Šta da radi u Abileni? Tamo sedi maršal i u njegovoj fioci se sigurno nalazi poternica za njim. Šanse su mu bile veoma loše. Ako nastavi dalje, iskrvariće. Lekar mu je bio nepohodan. Imao je dovoljno novca u džepu, novca, zbog koga je blagajnik banke u Kanzasu morao da umre. Nekoliko trenutaka kasnije izgubio je svest.

*
* *

Kasa Hostera i njegovu družinu nije više bilo lako prepoznati.

Voda je nosio golubijeplavo odelo dugih peševa, belu košulju i kockasti prsluk jarkih boja. Elegantne lakovane čizme bile su mu za dva broja manje, ali je zbog elegancije ovaj bol stoički podnosio. I ostala trojica su izgledala slično. No, ovako odeveni, izgledali su istovremeno i veoma čudno, jer uz ta odela, koja su sada nosili, nikako nisu odgovarala surova, razbojnička lica. Najnezgrapnije među njima delovao je džinovski Gordon Bentli. Za njega nisu našli odgovarajuće odelo. Ograničenom gorostasom, međutim, bilo je pitanje časti da se ne razlikuje od ostalih. Želeo je po svaku cenu da deluje bar spolja kao džentlmen.

Nabavio je odelo boje rđe koje mu je pucalo na šavovima. Pantalone su mu bile za pedalj kraće. Uz sve to nosio je teksaške čizme, jer drugu obuću za sebe nije mogao da nađe.

Da u Abileni nije bilo tako zastrašujuće i opasno, građani bi se sigurno od sveg srca mogli da smeju ovoj razbojničkoj četvorki.

Međutim, ljudima nije bilo do smeha.

Vlasnik trgovine, kome su pripadala ova odela, ležao je podbulog i krvlju umazanog lica, poluonesvešten u zatvoru. Kasa mu je bila opljačkana, a žena i kćerka u paničnom bekstvu napustile grad. Nisu, uostalom, bile jedine koje su pobile iz Abilene.

Krčmaru Baliju su lupeži uništili lokal, jer nije hteo da im kaže gde drži novac. Sada je krčmar ležao više mrtav nego živ u ćeliji. Već puna četiri sata ležao je iza rešetaka ne dolazeći svesti.

Razbojnici su držali grad u svojim rukama. I gradonačelnik je bio u zatvoru. Sudiju Henriha su bukvalno za kosu dovukli u zatvor. Ne zbog toga što se čovek opirao, već zbog toga što su gajili bezgraničnu mržnju prema sudijskom pozivu uopšte.

U pošti su uništili telegraf, a poštara pretukli gotovo do smrti i to bez razloga. Ono malo dolara, što se zateklo u kasi pošte, predao im je dobrovoljno.

Divljali su kao horda pijanih zveri. Iz sata u sat bivalo je sve gore. Vlast i moć je ovu četvoricu razbojnika pretvorila u furije.

Kas Hoster nije zaboravio da zaposedne i željezničku stanicu. Tamo nije mogao da uništi telegraf, jer bi se to odmah saznalo i na drugim stanicama. Međutim, Pat Džekson, bacač noža, brinuo se za to da željezničar ne dođe slučajno na neku ludu misao. Razbojnik je sedeo na stanici i motrio na željezničara. Izuzev „Metropolitena“, svi ostali lokali su bili zatvoreni. Još od podneva niko živi nije izlazio na ulicu. Sedeći tako u

kućama ljudi su grčevito stezali pesnice u nemoćnom gnevu, prebacujući sebi da su sav posao prepustili maršalu. Sada su se zbog toga gorko kajali. Razbojnici su mogli s njima da čine što god hoće.

•
•

Zatvorenici su bili ostavljeni sami sebi. Hoster je smatrao suvišnim da ovde postavlja stražu.

Dok su nesrećni zatvorenici, najugledniji građani Abilene, sedeli pretučeni iza rešetaka, razbojnici su se nalivali viskijem.

Zidni časovnik je pokazivao jedanaest.

— Ne ločite toliko, momci, danas imamo još posla — upozorio je vođa i pozvao svoje ljude za jedan sto u uglu.

Kada su se smestili, počeo je da izlaže svoj plan.

— Sutra ćemo očistiti banku. Neće baš biti jednostavno. To je masivna kamena zgrada, okovanih vrata i prozora zaštićenih rešetkama.

— Pa kako misliš onda da uđeš tamo?

— Ući ćemo, ne brinite. Otvorićemo nam iznutra, a onda ostajemo do večeri u gradu.

— Jesi li poludeo, gazda? — uzviknuo je Gordon Bentli. — Zašto da se ne izgubimo odmah posle akcije u banci?

— Nisam ja lud, nego si ti ograničen, moj prijatelju. Ako usred dana umaknemo, imaćemo gomilu za sobom. Ako se pak izgubimo noću, dobićemo nekoliko sati prednosti.

Dakle, ja sada odlazim, a vas dvojica napustite salun i budite na ulici dok se ne vratim. Ustrelite svakoga ko promoli nos na ulicu.

*
* *

Tek kada je voz prelazio drveni most preko reke Salamon, Rod Webster se trgao. S mukom je otvorio oči. Desno rame ga je užasno bolelo. Bio je jedan sat pre ponoći. Tada je, posle dužih muka, uspeo levom rukom da izvuče časovnik iz džepa. Odahnuo je sa olakšanjem. Već se bio uplašio da je prespavao Abilenu.

Najzad se voz zaustavio. Ustao je sa klupe jedva se držeći na nogama. Kada je pogledao kroz prozor, osim željezničara nije bilo nikoga. Kakva sreća! S mukom se dokopao izlaza i posrćući krenuo napred.

— Šta vam je, jeste li pijani? — upitao je Kas Hoster, koji se sa zvezdom na grudima pojavio na stanici da dočeka voz.

Revolverašu je odjednom sve postalo svejedno.

— Ja sam ranjen.

Hoster mu pritrča, izvuče revolver iz futrole i prihvati ispod ruke. Poveo ga je u prostoriju gde se nalazi telegraf. Pat Džekson je išao za njim. Čim je ugledao ranjenikovo lice, uzviknuo je:

— Prokletstvo, pa to je Rod Webster!

— Šta to pričaš? — iznenadio se „maršal”. — U svom pisacem stolu sam našao poternicu za njim: pljačka banke u Dalasu.

Revolveraš je od iscrpljenosti i gubitka krvi sklopio oči.

— Potreban mi je lekar, a onda me možete i obesiti.

Bacač noža priđe bliže stolici i podiže revolverašu bradu.

— Hej, Rod, otvori oči! Pre nego što te obesimo, moraš bar da upoznaš ljude koji će ti staviti omču na vrat. Maršal u Abileni je Kas Hoster, a njegov pomoćnik je Pat Džekson.

Dejstvo je bilo neočekivano.

— Prokletstvo, šta se ovde zbiva? Zar nisam u Abileni?

— Tačno tako — cerio se Džekson.

— Ništa ne shvatam — procedio je ranjenik i zavalio se u stolicu.

— Ne sumnjam — uzvratila mu Hoster. — Nas dvojica se još nismo videli, ali sam dosta slušao o tebi. Dobro došao u moj grad, bučazeru!

Vebster je za trenutak zaboravio bolove.

— Grom i pakao kako ste to izveli?

— Ništa ne brini, sve ćeš saznati — uzvratila mu vođa bande. — Nego, smatram da ti je lekar doista potreban.

Hoster se obratio svom čoveku:

— Dovedi doktora iz zatvora.

— U redu, gazda.

Hoster je odveo revolveraša u salun.

— Najbolje bi bilo, Rod, da legneš na sofu, a ja idem po viski.

Ulazeći u salun, doktor Halvers pogleda krčmara ispod oka.

— Dakle, da li i vi pripadate ovom društvu?

Vlasnik saluna pomodre.

— Opljačkali su mi sav gotov no-

vac i piju moj najbolji viski. Sam davo zna...

Prekinuo je jer je primetio da ga Hoster posmatra.

Halvers spusti torbu na pod, skide kaput i zavrnu rukave.

— Vi ga morate držati.

— I hoćemo — uzvratí Hoster grubo.

— Kaži, Rod, ko te je to udesio?

— Ko bi mogao? Pogođen sam sa preko dvanaest jardi rastojanja. To može samo Dok Holidej.

Kas Hoster zviznu kroz zube. Stari lekar pri pomenu Holidejevog imena uplašeno podiže glavu. U poslednjem trenutku uspeo je da savlada osećanja.

„Taj Holidej nam nedostaje”, razmišljao je Halvares. On bi bio čovek sposoban da sa ovom bandom razgovara na ravnoj nozi. No, građani Abilene su ga u svoje vreme prognili iz grada.

Kas Hoster je govorio:

— Nemaš razloga da se smeješ, Vebster; ukoliko ti je Holidej doista za petama. On ima vremena da te traži, pa će te i naći.

— On se neće nositi sa mnom revolverima.

— Otkud ti to tako pouzdano znaš? — pitao je Džekson sumnjajući.

— Dok Holidej se ne bori s čovekom, koji više nije u stanju da puca.

— Kostí će ti srasti — umirivao ga je Džekson.

Doktor Halvers je držao skalpel u ruci.

— Više neće moći da koristi desnu ruku — kazao je odlučno.

— Ne govorite to valjda ozbiljno, doktore? — uzviknuo je revolveraš.

— Zar mislite da se šalim? Doga mi uopšte nije.

Vebster je uhvatio sjaj u lekarevim očima, a onda pogledom zatražio pomoć od Džeksona.

— Nemoj to dozvoliti, Pat. Ovaj stari lupež to čini namerno, samo da ne bih mogao da pucam.

Lekar ga prekide grubo:

— Samo još jednu sličnu reč, pa ću vas ostaviti da ležite ovde. Koliko ćete još u tom slučaju živeti, izračunajte sami.

— Ućuti, Rod — govorio je Džekson. — Stari uopšte ne izgleda kao neko sposoban da iz čiste pakosti bilo kome odseče ruku.

— Bićeš prisutan, pa pazi — ječao je ranjenik. — Saspi mu olovo u telo ako pokuša nešto loše.

Lekaru je prekipelo.

— Čuj me dobro, momče! Pre nego što se budem onesvestio, pogođen metkom, ovim ću ti preseći grkljan. Toliko vremena bih našao da budem pogođen i pravo u srce.

Govoreći to, poturio je Vebsteru oštar skalpel pod nos.

*
**

Novi dan osvajao je prostrane prerije Kanzasa. Nebo je bilo, istina, sivo, ali je kiša prestala. Trava na pašnjacima bila je sveža i zelena,

prošarana živopisnim poljskim cvećem.

Popodnevni voz klopario je grabeći iz Kolorada i remeteći tišinu ranog jutra.

Dok Holidej je ležao ispružen na tapaciranoj klupi. Navukao je šešir na oči i osluškivao ritmično klopavanje točkova.

Silazio je na svakoj stanici i raspitivao se o Websteru, ali bez uspeha. Uprkos tome, Džordžijanac je bio uveren da ranjenik nije mogao daleko da ode.

Mašinovođa mu je dao predlog kako da nađe čoveka za kojim traži. Rekao mu je da je najbolje da pošalje telegram u Topeku, gde se nalazi mašinovođa noćnog voza.

— Telegram treba da uputite na ime Smit. Tako se moj kolega zove.

— Mnogo vam hvala na pomoći. Pokušaću da tako saznam.

Telegram je na jednoj od usputnih stanica poslat. Nepun sat kasnije šef stanice ga je pozvao.

— Hej, mister, imali ste sreće. Stigao je odgovor iz Topeke.

Kockar uze telegram i pročitao sadržaj:

„Mislim da je čovek napustio voz u Abileni, ali nisam siguran. Smit.”

— Bar nešto — promrsi Holidej i vrati se u voz, koji je trebalo da koji trenutak da krene.

*
* *

I u Abileni je svanuo novi dan. Lica ljudi pritajenih iza zavesa bila

su siva kao oblačno nebo. Glavna ulica je opustela.

Zar nema izlaza?

Ne, izlaza ne bi bilo, pa čak i da se neko od građana neko krišom iskrađe iz grada i da iz susednog potraži pomoć.

Trajalo bi predugo, jer su svi bili uvereni da će razbojnici baš toga dana napustiti grad i odneti plen. Tek onda bi mogli nešto da preduzmu i slede razbojnice.

Sada su im, međutim, ruke bile vezane jer nekako nisu smeli da zatvorenike, taoce, izlažu opasnosti.

Jedan jedini čovek nikako nije hteo da se pomiri sa sudbinom: advokat Moris.

Doktor Halvers se preračunao što se tiče sredstava za umirenje koje je dao advokatu. Ovaj se probudio u kasnu noć. Tako je u rano jutro sledećeg dana od svoga suseda saznao šta se dogodilo.

Stajao je na prozoru svoje kancelarije i posmatrao zatvor.

— Moram nešto da preduzmem — mrmljao je sebi u bradu. — Bilo šta. Lupeži će samo sačekati veče a onda odmagliti.

Moris je, za razliku od svojih sugrađana, tačno saključivao. Znao je da razbojnici neće usred dana napustiti grad. Nipošto ne bi smeo da nastupi otvoreno, jer bi time doveo u opasnost taoce.

Šta da preduzme?

Još dok je o tome razmišljao, vrata maršalske kancelarije su se otvorila. Prvi koji je izašao bio je Kas Hostet. Zastao je i posmatrao

glavnu ulicu, na način na koji bogati rančer ujutru, pun ponosa, posmatra svoje prostrane pašnjake. Na levoj strani grudi svetlucala mu je maršalska zvezda pričvršćena za ukradeno odelo.

Za njim su išli Pat Džekson i Kris Kampel.

Moris je držao kolt u ruci.

Ako sada i četvrti izađe, onda je moguće da će odmah napustiti grad. Međutim, četvrti nije izlazio. Gordon Bentli je ostao da čuva zatvorenike.

I šesti talac se nalazio u zatvoru: železničar. U to vreme nije morao da bude na stanici, jer sledeći voz stiže tek u deset.

Razbojnici su išli sredinom ulice, kao ljudi svesni svog značaja i svoje snage.

Osećali su poglede koje prate iza zavesa. Zaustavili su se tek pred Karson bankom, masivnom kamenom građevinom s prozorima zaštićenim rešetkama.

Stari bankar je odmah uz prostorijsku sa šalterima imao stan. Izuzev njega u kući su se u tom trenutku nalazili njegova domaćica i jedan crni sluga.

Karson je još prethodnog dana očekivao posetu razbojnika. Preduzeo je sve mere predostrožnosti i jedan deo novca zakopao u dvorište. Znao je ipak da protiv ovih razbojnika neće mnogo uspeti.

Da nije bilo zatvorenika, talaca, čiji je život u opasnosti, zabarikadirao bi se u kuću i ne bi ih pustio.

Karson banka je već dva puta

bila opljačkana, istina pre mnogo vremena. Prilikom poslednjeg napada, pre sedam godina, napadači su ubili Karsonovu ženu. Bankar je stajao na prozoru svoje radne sobe i video razbojnike kako nailaze.

— Dakle, kucnuo je čas — promrmeljao je stari čovek duboko udahnuvši. U redu, daću im novac koji se još nalazi u sefu. Nadajmo se da će tada napustiti grad.

Ostavio je u sefu toliko novca da ne izazove sumnju razbojnika. Vido je kako lupeži stoje pred kućom i osmatraju vrata i prozore. Međutim, nije mogao da čuje šta razgovaraju.

Odjednom je stari Karson razgađao oči. Razbojnici su se okrenuli i pošli niz ulicu.

Šta to treba da znači? Da nisu možda odustali?

Ne, nisu odustali. Jednostavno, nije im se žurilo.

— Prvo ćemo se okrepiti, momci — predloži Hoster svojim pratiocima — a posle toga ćemo izvući starog i očistiti banku.

Ovaj predlog praćen je grohotnim smehom.

— Nadajmo se da je onaj krčmar već otvorio lokal — dobaci Džekson.

— Ako nije, mi ćemo ga otvoriti.

Ponovo su prsnuli u smeh. Smejali su se tako, kao da im pripada čitav svet.

Bili su odlično raspoloženi i sanjari o tome šta će početi sa tolikim novcem. Već i ovo što su do sada opljačkali bilo je dovoljno da

godinama lepo žive. Bili su, međutim, pohlepni i nadali su se da će pljačka banke biti najveći plen njihovog života.

Kris Kampel je posmatrao pustu glavnu ulicu, a onda iznenada žmirnuo.

— Kas, nešto smo zaboravili! Šta će biti ako neki stranac dođe u grad? Čudi me da neko juče nije stigao.

Hoster se prezirivo osmehnu.

— Juče je pljuštalo kao iz kabla, Kris. Kad je takav dan, nijedan razumni kauboj se ne bi vinuo u sedlo. Danas će možda doći. I šta misliš, šta nam valja činiti? Ili ćemo im sasuti usijano olovo u telo ili najuriti iz grada. Ne zaboravi na naše drage prijatelje u zatvoru. Dok su nam oni u rukama, sigurni smo. Večeras ćemo se izgubiti. Naravno, pre nego što krenemo, obezbedićemo se rezervnim konjima. Kada sutra ujutru građani budu dremljivo trljali oči, mi ćemo već biti u Nebraski. Tako stoje stvari, Kris. Imaš li još nekih briga?

Trojica razbojnika zastala su pred „Metropoliten” salunom.

— Jedan od nas mora da ostane napolju — naložio je Hoster. — Smenjivaćemo se svakih pola sata.

— Koliko ćemo još morati da čekamo do ulaska u banku? — raspitivao se Kampel.

— Ja mislim da ćemo to srediti oko podne — odgovorio je Hoster posle kraćeg razmišljanja. U stvari, imamo vremena do večeri. No, mislim da je podne vreme kada neće svi posetiti na prozorima.

— Kakve to veze ima? — pitao je Kampel.

— Ne baš mnogo. Verujem da će pljačka banke veoma uzbuditi ljude, pa ne znaš na šta to može još da izađe. Konačno, svi drže novac kod Karsona.

— I ti veruješ da bi mogli da po-divljaju?

— Možda baš ne svi, ali neki sigurno. Ti bi mogli da povuku i ostale, a tada bi nam bilo vruće pod nogama.

— Ali mi imamo taoce u rukama — podseti se Džekson.

Vođa zločinačke družine uzvрати bacaću noža:

— Sa taocima bismo veoma malo mogli da počnemo, kada bi nas ostali napunili olovom. Dovoljno je da jedan od njih izgubi nerve, pa da nas sa svih prozora zaspu mecima.

Dakle, vođa bande ipak nije bio tako siguran.

Pat Džekson je prvi preuzeo strazu pred „Metropoliten” salunom.

Krčmar je za svaki slučaj rano otvorio lokal. Istina, opljačkali su mu sav gotov novac, ali nije hteo još da dobije i metak među rebra.

U toku noći koju je proveo bez sna, krčmar je grozničavo razmišljao o tome da krišom napusti grad i ode na svoj ranč. Odustao je od takve namere iz straha da će mu razbojnici uništiti lokal kada otkriju da ga nema.

Hoster priđe šanku i cinično se nasmija.

— Brojuto, momče! Zar uvek tako rano otvaraš lokal?

Vlasnik lokala je pokušavao da

govori šaljivim tonom, što mu baš nije naročito uspelo.

— Ne baš uvek, ali za tako značajne goste treba nešto učiniti.

— To je prijatno čuti — uzvratio mu je vođa. — Bar neko zna šta duguje novom maršalu.

Pošto su obilato doručkovali i popili flašu najboljeg viskija, Kris Kampel primeti:

— Vraški lep život, gazda. Šta ta što nam uvek nije ovako.

— Ti si pravi idiot — brecnu se Hoster. — Čim odmaglimo preko granice svaki od nas će živeti kao guverner.

— Da, kada budu prešli granicu.

No, granica je bila daleko, a dan se još nije završio.

* *
*

U jedanaest sati pre podne razbojnici napustiše salun. Verovatno bi tu ostali duže, da upravo u glavnu ulicu nije ujahalo sedam kauboj. Zaustavili su konje pred „Metropolitan” salunom i sjahali.

Bili su krajnje iznenađeni što je grad tako pust. Kada su ugledali trojicu ljudi i maršalsku zvezdu na grudima jednog od njih, razrogačiše oči.

— Šta se ovde zbiva? — upitao je visok, mršav čovek čekinjastih obrva — nadzornika. — Gde je maršal Mejton?

Razbojnik hladno odmeri nadzornika.

— Maršal Abilene stoji pred vama. A sada da skratimo priču: bilo

bi bolje da se što pre izgubite iz grada.

— Samo trenutak! Šta ovo sve znači? — Negodovao je najstariji kauboj. — Došao sam ovamo s ljudima u kupovinu.

— Kao što ste došli, tako ćete i otići.

To je prevršilo meru. Nadzornik se obratio svojim ljudima.

— Hej, momci, šta vi mislite o ovome svemu? Ovde je nešto mutno. Zaudara! Pre dva dana Mejton je bio još ovde. Isto tako u ovo doba sve radnje i visaluni su bili otvoreni. Ja mislim da ćemo mi ovo malo ispitati...

Kada se ponovo okrenuo prema trojici razbojnika, nadzornik je video uperene cevi revolvera.

— Ruke uvis, momci! — naredio je Hoster. — I to odmah! Mi ne znamo za šalu.

Kauboji su bili tako iznenađeni, da nisu pružili nikakav otpor. Uvideli su odmah da je to besmisleno. Ova trojica sa uperenim revolverima očigledno zaista nisu znali za šalu. Bili su sigurno okoreli razbojnici.

Goniči goveda su bili neustrašivi ljudi, odlučni i tvrdi, navikli da barataju oružjem kada je to potrebno, no ovoj trojici razbojnika nisu bili dorasli.

— Podignite ruke! — rekao je nadzornik svojim momcima. — Ova runda pripada trojici džentlmena. Hoster se ironično nasmeja.

— Vidiš, momče, da umeš biti i razuman. — Onda je doviknuo svom čoveku preko ramena. — Pat, oduz-

mi im koltove, a onda ih smesti u zatvor!

Šta se u Abileni dešava, kauboji su saznali tek kada su se našli iza rešetaka.

*
* *

— Čini mi se da bi trebalo da počnemo, gazda! — opomenuo je Pat Džekson, kada su se opet našli na polju. — Tle nam se sve više zagreva pod nogama.

— Ne govori besmislice, nego reci Bentliju da izvede starog lekara.

Kada se Halvers našao među razbojnicima, upitao je:

— Šta hoćete od mene?

— To ćeš odmah saznati — uzvraatio mu je vođa bande.

Stavili su lekara u sredinu i krenuli niz ulicu. Prolazili su mimo kuća, iz kojih su ih ljudi pritajeni streljali pogledima, punim nemoćnog gneva.

Prošli su i pored kuće advokata Morisa. Ovaj je sve vreme stajao na prozoru. Kada je video svoga prijatelja Halversa između dvojice razbojnika, zamalo nije izgubio kontrolu i izleteo na ulicu.

Šta li samo smeraju sa lekarem? To je utvrdio samo nekoliko minuta kasnije.

Razbojnici su išli dalje do banke, što je Moris mogao sa svoga prozora da prati.

Kas Hoster je kucao na ulazna vrata drškom revolvera.

— Hej, Karson, otvaraj svoju štalu, hoćemo da te posetimo.

Stari bankar je stajao na prozoru, lupajući glavu šta će Halvers među razbojnicima. Konačno, lekar mu je već dugi niz godina bio prijatelj. Karson je mogao odmah da otvori vrata, ali to nije učinio. Delovalo bi suviše predusretljivo i moglo da izazove sumnju među razbojnicima. Morali su po svaku cenu da poveruju da je sav novac u trezorima. Zbog toga je ostao i dalje na prozoru.

Karson je još žešće udarao drškom revolvera.

— Vi izgleda loše čujete, Karson. Bankar mu odgovori mirno:

— Naprotiv, čujem odlično, iako mi je sedamdeset godina.

— Zbog čega onda ne otvarate?

— Otvaram vrata svoje kuće onda kada to meni odgovara.

— Odgovaraće vam da to učinite odmah, Karson.

— To ćemo još videti.

— Čini mi se, Karsone, da vi poznajete dobro starog doktora Halversa?...

Prekinuo ga je sam lekar. Pogledao je svoga prijatelja bankara i osmehnuo mu se kao da ga ohrabruje:

— Nemojte dozvoliti da vas ovaj momak ucenjuje. Svi mi imamo svoj novac kod vas. Uostalom, o sebi ne govorim. Ja sam star. Treba misliti na druge. Ako ne otvorite vrata, niko ne može da uđe u vašu banku, pa ni silom.

Vođa bande je naslonio revolver na lekareva leđa.

— Šta o tome mislite, Karson?

Bankar je prebledeo.

— Ono što vi smerate to je pod-
muklo ubistvo.

— A vi ne smete zatvarati svoju
banku usred dana, kada pristojni
ljudi hoće da podignu novac.

Ovu surovu šalu dvojica Hostero-
vih pratilaca propratila grohotnim
smehom.

Doktor Halvers je stajao mirno.

— Nemojte popustiti, Karson.
Ne otvarajte ni u kom slučaju.

— Ne mogu to učiniti — ječao je
bankar. — Ne mogu nikako. Moram
im dati naš novac. S njim u svakom
slučaju daleko ne mogu stići.

*
* *

Džek Moris je sa svoga prozora sve
posmatrao. Kada je video naslonje-
nu cev revolvera na lekareva leđa,
izgubio je svaku kontrolu, potegao
je kolt i izleteo napolje.

Ljudima, pritajenim iza zavesa,
zastao je dah.

Zar je advokat poludeo?

Moris je već stigao na dvadeset
jardi iza razbojnika.

Sada ga je i Karson već primetio
i trudio se svim silama da ne oda
njegovo prisustvu, iako je želeo da
glasno viče.

Ne, to se ne sme dogoditi! Dolari
toga nisu vredni. Njima se ne može
platiti ljudski život.

— Otvariću vrata! — vikao je ne-
prirodno glasno.

— Nećete otvoriti, Karson! — opo-
minjao ga je lekar. — Mislite na os-

tale ljude, na građane koji su vama
poverili krvavo zarađen novac.

Bankar je očajan krišio ruke.

— Budite razumni, Halvers! Ne-
ma svrhe suprotstavljati se ovim lju-
dima.

Ponovo je pogledao u pravcu iz
kojeg je dolazio Moris. Graške hlad-
nog znoja orosiše mu čelo.

— Gospode, budite razumni! —
Vikao je tako glasno da ga je advo-
kat morao čuti.

Međutim, advokat kao da je bio
gluv.

Šta da čini? Morao je da odvrati
Morisa od tako lude namere...

Vođa bande je počeo da odbrojava.

Moris je sve položio na jednu kar-
tu. Pucati nipošto nije smeo. Hoster
je taman zaustio da kaže odlučuju-
ći broj pet, kada iza leđa začu po-
vik:

— Ruke uvis!

Nekoliko sekundi se ništa nije do-
godilo.

Pat Džekson i Kambel su se laga-
no okrenuli. Po načinu kako su to
činili, bilo je jasno da im nije bilo
prvi put da se nadu u takvoj situa-
ciji. Podižući ruke, Džekson je ne-
primetno izvukao nož iz pojasa. Kas
Hoster je još uvek držao u ruci kolt
kojim je udarao vrata. Učinio je
pokret kao da hoće da ga baci na
zemlju.

Odjeknuo je pucanj i istovremeno
sevnuo nož.

Hrabri advokat, jedini čovek u
Abileni koji se suprotstavio razboj-
nicima, klonu na zemlju. Oštro se-
čivo noža i usijano olovo zarili su
mu se gotovo istovremeno u srce.

U tom trenutku vazduhom se prolomi zvižduk lokomotive.

Tri puta. Međutim, na to niko nije obraćao pažnju. Svi pogledi su bili uprti u mrtvog advokata. Doktor Halvers je, ne obraćajući pažnju na zločince, prišao mrtvom prijatelju i kleknuo kraj njega. Oprezno, kao da bi mogao da povredi Morisa, izvukao mu je sečivo iz grudi a onda nož bacio daleko od sebe.

— Za ovo ćete ispaštati, Džekson — rekao je tiho, a onda sklopio Morisu oči.

Poražen i ravnodušan, bankar se odvojio od prozora i otvorio vrata.

Razbojnicima je scena na ulici bila sasvim obična. Ušli su u banku. Tačnije rečeno, Hoster i Džekson su ušli, dok je Kris Kampel ostao na ulici da čuva stražu, sa revolverom na gotovs.

Kada je Halvers pokušao da podigne mrtvacu i odnese ga, bacač noža mu naredi:

— Sklanjajte prste s njega, ako nećete da doživite istu sudbinu! Zaboravljate da ste naš zarobljenik. — Onda je pokazao na mrtvacu. — Ako se ne varam, njemu možete da zahvalite što ste još živi.

Ovo je pogodilo lekara kao udarac groma. Razbojnik je bio u pravu. Moris je samo njega radi izašao na ulicu. Hteo je da mu pomogne i to platio životom.

— Hajde, ustaj stari, stani uza zid, dok ne napunimo bisage dolarima.

Stari čovek je bio sada potpuno ravnodušan, apatičan. Izvršavao je razbojnikova naređenja kao u snu.

Trezor je bio ispražnjen za manje

od pet minuta. Kas Hoster, srećom, ništa nije posumnjao, čak je bio dovoljno bestidan da pruži Karsonu novčanicu od sto dolara.

— Popijte viski u moje zdravlje, Karson!

Banditi su se povukli i povelili lekara nazad u zatvor. Na ulici je ostao da leži ubijeni advokat.

*
* *

Dok Holidej je upravo izvodio svojga ždrepcu iz furgona.

— Hajde, kreći amigo — govorio je životinji blago.

Mašinovođa je izašao iz stanične zgrade i prišao Holideju.

— Vi ostajete u Abileni, mister?

— Možda.

— Čudno mesto — zaključio je željezničar. — Na stanici nema žive duše. Hoćete li biti ljubazni da o tome obavestite maršala? Trebalo bi da se pobrine da ovde neko bude bar kad vozovi dolaze.

— Reći ću mu, ne brinite!

— Hvala, mister. Moramo dalje. — Ionako već kasnimo.

Kockar je već osedlao konja. Sačekao je još da voz napusti stanicu, a onda se uputio prema staničnoj zgradi.

Sve prostorije su delovale kao da su tek nedavno napuštene. Pod je, na primer, bio pun opušaka. Kockar je već dugo živio na Zapadu, ali do tada još nikada nije video stanicu u kojoj nije bilo žive duše.

Slegao je ramenima i krenuo dalje. Šta ga se, uostalom, tiče što je

željeznička stanica napuštena? Ipak, neki crv sumnje počeo je da ga kopka. Setio se da nikoga od građana nije bilo na stanici. Niko nije bio radoznao da vidi ko će doputovati u njihov grad. Prosto neverovatno!

Kockar se vinuo u sedlo i krenuo prema gradu.

Prolazio je pored prvih kuća koje je poznavao. Poznavao je glavne ulice, krčmu, banku, maršalsku kancelariju.

Bili su to vreli dani, koje je ovde preživeo. Dani koje neće zaboraviti.

Sada se već nalazi na početku glavne ulice. Nesvesno je zaustavio konja. Ulica je ležala pred njim kao izumrla.

Ovde nešto nije u redu!

Stanica pusta, glavna ulica pusta, a desno na uglu berbernica zatvorena.

Još nešto nije promaklo oštrom oku Doka Holideja: lica iza zavesa i pogledi koji su ga pratili.

Jahao je dalje. Levo se nalazila banka, a pred njom je ležao čovek. Holidej sjaha, povede konja do mrtvaca, podiže ga i skloni sa sredine ulice na pločnik. Ispod oka je bacio pogled na zgradu banke i video razbijen prozor i otvorena vrata.

Jedno je bilo izvesno: banka je bila opljačkana, a razbojnici još uvek u gradu.

— Prokletstvo, Džone! — govorio je samom sebi. — Opet si krenuo pogrešnim pravcem. Davo bi ga znao da li je Rod Vebster uopšte u gradu.

Trgao ga je grub glas.

— Hej, gradski kicošu, šta njuškaš tu po ulici?

Bio je to Kas Hoster koji je potpuno zaboravio da je i sam slično odeven. Vođa bande je sa ulaza „Metropoliten” saluna već neko vreme posmatrao Džordžijanca.

Holidej se okrete i vide unakaženo razbojnikovo lice. Odmah mu je bilo jasno s kojom vrstom ljudi ima posla. Odgovorio je kratko i prilično hladno:

— Sklonio sam mrtvaca sa sredine ulice.

Hosteru se ovaj čovek nije dopao. Hteo je odmah da mu skrene pažnju na obeležje zakona koje je nosio, i počeo da glača rukavom zvezdu. To nije smeo da učini, jer je Džordžijancu sada još mnogo što-šta bilo jasno.

— Vi ste maršal u Abileni?

Jedva приметna ironija u ovom pitanju nije promakla Hosteru. Počinio je i drugu grešku.

— Zar možda sumnjate u to?

Holidej se nasmeja.

— Zbog čega bi trebalo u to da sumnjam? Konačno, vi nosite zvezdu.

Kas Hoster buknu. U svom gnevju nije znao kako da reaguje. Bilo mu je jasno da ga je ovaj čovek raskrinkao. Kako bi prikrio zbunjenost, upitao je oštro.

— Odakle dolazite?

Dok Holidej se smejao na neobičan način. Zvučalo je kao zveckanje metala.

— Mislim da maršalu treba dati odgovor. Dolazim sa napuštene željezničke stanice.

Razbojnik se ujede za usnu.

Prokletstvo, na to je zaboravio! Vozovođa će obavestiti željezničku stanicu u Topeki.

Holidej prekide vođu bande u razmišljanju.

— Imate nevolje? Mala provala u banku? Popijte jedno piće. Sve će biti brzo zaboravljeno.

Hosterove oči su opasno sevale.

— Kako vam je ta besmislica pala na pamet?

Iznenada se Pat Džekson stvorio iza leđa svoga gazde i čuo poslednju rečenicu.

Zbog onoga što je bacač noža sada rekao, Kas Hoster bi mu najradije razbio glavu.

— Ustreli ga, gazda, možda je bolje. Taj momak mi izgleda vraški radoznao.

Hoster nije mogao da se savlada. Udario je svog čoveka pesnicom posred lica.

— Gubi se!

Džekson se povuče, bacivši još jedan pogled na Holideja.

— Jedan od vaših pomoćnika? — upitao je Džordžijanac, kao usput.

Hoster ga je oprezno odmeravao. Još uvek nije znao šta da misli o ovom čoveku.

— Ne — uzvratilo je tek da nešto kaže, a onda upitao: — A sada mi, konačno, recite šta tražite u gradu?

— Hteo sam da igram poker.

Kas Hoster više nije znao šta da uzvрати, a još manje šta da pita. Ni samom mu nije bilo jasno zašto ovog stranca nije strpao u zatvor kao kauboje.

— U redu, odigrajmo onda neku partiju! — bilo je sve što je kazao.

Holidej se ljubazno osmehnu.

— Ol rajt!

Kampel i Džekson su se iznenadili, videći stranca kako ulazi sa njihovim gazdom u salun.

Holidej pride šanku. Krčmar ga je odmah prepoznao. Lice mu obli rumen. Zaustio je da nešto kaže, a onda samo promrsio:

— Helo, mister.

— Brendi — naruči Holidej. Primetio je da ga je krčmar prepoznao. Isto tako, činilo mu se da zna razlog zbog koga se ovaj čovek pretvara da ga ne poznaje.

Znači, trebalo je po drugi put da za građane Abilene vadi vruće kestenje iz vatre.

Sedajući za kockarski sto, Holidej se trudio da mu izraz lica bude što bezazleniji.

Uplašeni i opljačkani krčmar jedva je mogao da prikrije osmeh, slućeći šta će sada da se dogodi. U početku je Džordžijanac gubio. Igrali su sa markiranim kartama, koje je Hoster izvukao iz svog džepa.

Odjednom, „žutokljunac” počeo da pokazuje zube. Bilo je to pri trećem deljenju. Razbojnici su gubili. Gubili u šestom, sedmom i osmom deljenju.

Kas Hoster je počeo da se žesti. Sa ovim, markiranim kartama do sada su uvek dobijali.

Pat Džekson zaškruta zubima.

— Ja mislim da ovaj bratac vara.

Holidej se pretvarao da nije čuo ovu primedbu. Vešćim pokretom pro-

mešao je markirane karte i rekao kao uzgred:

— Udvostručujem ulog.

— Prihvatam!

— I ja — oglasio se Džekson.

Kampel ništa nije rekao, ali je prihvatio igru.

Ovog puta dobili su razbojnici, ili, bolje rečeno, Holidej ih je pustio da dobiju i to namerno.

Kas Hoster pogleda pobeđnički svoje ljude. Nije mogao a da ne kaže:

— Sad ćemo mu pokazati!

Dok Holidej se bezazleno osmehivao.

— Ovog puta ste vi na redu. Uostalom, dosta sam zaradio, maršale.

Igra je nastavljena. Na zelenom stolu „Metropolitan” salun nalazila se čitava kula dolarskih novčanica. Čitavo bogatstvo. Džordžijanac je držao tri karte u ruci. Lice mu je bilo nepomično, a izraz ravnodušan. Lice pokeraša Doka Holideja.

Secovao je na sve i dobio.

Vođa bande je teško disao. Grlo mu je bilo suvo. Pogled je prikovao na novčanice, koje je Holidej mirno privlačio.

— Hoćemo li da igramo dalje? Možda bismo mogli sa drugim kartama? Ove oznake sam već upoznao.

Zavladala je mučna tišina.

Holidej je držao jednu kartu i pažljivo posmatrao poledinu.

— Prilično loše markirano.

Kas Hoster poskoči sa stolice. Lice mu je bilo crveno od gneva.

— Šta to treba da znači?

Džordžijanac ga pogleda iznenađeno.

— Hteo sam samo da kažem da ste kupili loše karte. Možda ste ih samo uzajmili.

Vođa bande je hteo da se ustremi na stranca, ali ga Džekson zadrža.

— Ne uzrujavaj se, Kas. Dobićemo mi nazad naše dolare.

Pri tom je lupio šakom o dršku kolta.

Nastavili su igru sa istim kartama.

Kas Hoster i njegovi ljudi gubili su stalno. Udvostručivali i gubili. Za dva sata su prokockali sav plen koga su se dokopali. Međutim, što su više gubili, sve su bili ravnodušniji. Uverenje da će uzeti od stranca svaki cent nazad činilo ih je mirnim.

Onda je došlo poslednje delenje.

Kas Hoster i njegovi ljudi nisu imali više šta da ulože. Imali su, istina, još novca ali ne kod sebe. Ono što su prethodnog dana opljačkali, nalazilo se u bisagama u maršalskoj kancelariji.

Dok Holidej je predložio:

— Ulažem dve hiljade dolara, a vi vašu zvezdu, maršale.

Bio je to pun pogodak.

— Dve hiljade dolara za komad pleha, gazda! — kikotao se Kampel.

— Nije loš posao.

Maršalska zvezda i dve hiljade dolara ležali su sada na maršalskom stolu.

Dok Holidej je dobio. Privukao je svoje dolare i zvezdu.

— Tako brzo niko živi nije postao maršal — rekao je, glačajući zvezdu o zelenu čoiu.

Lica razbojnika bila su mračna

Kampel i Džekson su posmatrali svoga gazdu, očekujući napregnuto njegov mig.

Kas Hoster je sedeo nasuprot strancu, ne znajući šta da čini. Odjednom, kao da se trgao iz nekog omamljujućeg sna i uzviknuo:

— Vratite zvezdu!

— Nešto ste rekli, mister?

Razbojnikova ruka kliznu prema drški kolta. U pola pokreta je zinuo u čudu.

Stranac je već držao niklovani revolver u desnoj ruci. Kako je uspeo da ga izvuče iz futrole, Hosteru nije bilo jasno. Nije uopšte registrovao taj munjeviti pokret.

Čuo je ironičan strančev glas:

— Uzmite moj revolver, mister. Noviji je.

Kas Hoster nije bio sposoban da se pokrene. I ostali razbojnici su sedeli kao skamenjeni.

Dok Holidej je okrenuo kolt oko srednjeg prsta, a onda ga veštím pokretom ubacio u futrolu.

— Ja sam vam ponudio, mister — zaključio je hladno i ponovo se mašio za karte.

— Hoće li još neko?

Razbojnici su se međusobno gledali.

Vođa je slegnuo ramenima, a onda se spustio na stolicu. Ne ispuštajući stranca iz vida, rekao je Džeksonu:

— Idi do Bentlija i uzmi novac.

Bacač noža poslušno ustade, odmahujući glavom. Nije ništa kazao. Vratio se za pet minuta i spustio svežani novčanica na sto.

— Misli na to da je ovo i naš no-

vac, gazda — opomenuo ga je prilično oštro.

Sav gnev, koji se sakupio u Hosteru, iskaljen je na Džeksonu. Vođa bande je skočio. Nije dao prilike Džeksonu da zaštiti lice. Obasut udarcima sručio se na pod, a Hoster nastavio da ga udara. Tek kada je melež bio onesvešćen, Kas je odustao. Stao je ispred Kampela.

— Hoćeš li i ti nešto da mi kažeš?

— Ne, ja nemam šta da kažem, gazda.

Dok Holidej je u sebi odao Hosteru priznanje za jednu stvar; način na koji je držao svoje ljude.

— Dakle, hoćemo li još koju partiju, mister? — upitao je Džordžijanac.

U tom trenutku se čulo lupanje na prvom spratu.

Kas Hoster podiže glavu prema tavanici, a onda doviknu krčmaru:

— Idi gore i vidi šta Webster želi.

Dok Holidej nije promenio izraz lica, čuvši ime čoveka za kojim traga. Dakle, nije uzalud došao u Abilenu.

Vlasnik lokala uze flašu viskija i jednu čašu i pođe uz stepenice, a Hoster promrsi za njim:

— Taj bi nam najradije stavio otrov u viski.

— Ako to toliko žesti krčmara, da odustanemo od dalje igre: — predložio je Holidej pripaljujući cigaretu.

— To bi vam izgleda odgovaralo! No, ja neću ustati od stola sve

dok svi moji dolari i moja zvezda ne budu ispred mene.

Nije potrajalo više od pola sata, a novodoneseni novac nalazio se ispred — Doka Holideja!

Kada je prokockao i poslednju novčanicu, Kas Hoster bez reči ustade i priđe šanku. U prolazu je Kampelu dao znak. Razbojnik je pošao za svojim vođom.

Holidej je ostao da sedi. Nemarnim pokretom trpao je novac u džepove, zavalio se u stolicu i položio obe ruke na sto. Džordžijanac nije imao nameru da zadrži novac. Bilo mu je jasno, da su sve to razbojnici opljačkali u gradu.

U međuvremenu je krčmar došao sa sprata.

— Ima groznicu, morate pozvati lekara.

— Hajde, izvuci starog i dovedi ga ovamo! — naredi vođa bande Kampelu.

Holidej se pretvarao da uopšte ne prati razgovor ljudi za šankom. Ustao je od stola i pošao prema vratima, osećajući Hosterov pogled.

Zastao je na samim vratima, obraćajući se krčmaru:

— Idem da smestim konja u konjušnicu, pa ću se vratiti.

Vođa bande se ujeo za usnu. Bio je gnevan na samog sebe. Zašto jednostavno ovog stranca ne usreli s leđa? Konačno, mora da se dočepa svojih dolara. Ispod oka je pogledao zidni časovnik. Bilo je tri i trideset. Nameravali su da za četiri časa napuste grad.

*
* *

Dok Holidej je vodio konja niz ulicu. Znao je da se odmah iza maršalske kancelarije nalazi konjušnica.

Kada je prolazio pored maršalske kancelarije, Kris Kampel je upravo izvodio starog lekara.

Doktor Halvers je odmah prepoznao Holideja, ali to ničim nije pokazao. Značajno je pogledao Džordžijanca, a onda s Kampelom krenuo prema „Metropolitan” salunu.

Holideju je bilo jasno da građani Abilene računaju s njegovom pomoći. Sa pomoći čoveka koga su nedavno proterali iz svoga grada.

Vlasnik konjušnice je poznao Džordžijanca.

— Mislim da ste se kod mene uputili, Dok — rekao je i obazrivo pogledao niz ulicu. — Uđite.

Čim su ušli u dvorište, vlasnik konjušnice Korner oprezno stavi rezu na kapiju.

— Vi svakako znate šta se kod nas dešava, mister?

— Ja ništa ne znam.

— Ali, bili ste sve vreme sa razbojnicima?

— Da, bio sam. Nego gde je maršal?

Korner se gorko osmehnu.

— U stvari, tamo je gde mu je i mesto. U zgradi šerifske kancelarije. Međutim, nalazi se iza rešetaka. Oni su ga pretukli a onda zatvorili. Pored maršala iza katanca je još nekoliko najuglednijih građana.

Tako je sada Holidej saznao sve šta se u Abileni odigralo u poslednja dvadeset i četiri časa.

Pat Džekson se u međuvremenu osvestio. Ustao je, jedva se držeći na nogama. Kris Kampel je silazio niz stepenice sa doktorom Halversom. Kas Hoster je bio na prozoru. Čuvši korake, okrenuo se.

— Šta je s njim? — upitao je mračno.

— Neće moći da jaši s nama.

— Pa onda neka ostane ovde — uzvratilo je vođa bande hladno.

— Ali, gazda, obesiće ga!

— Bolje njega, nego nas.

Stari lekar nije mogao da se uzdrži.

— Vi ste gori od zveri. Vukovi ste, koji se međusobno proždiru.

Kas Hoster priđe lekaru na pola koraka. Glas mu je zvučao preteće.

— Ne volim da se kačim sa starijim ljudima, no ako budete tako drski dobićete po njušci.

— Učinite ono što hoćete. Možete se smeјati, ali ja sam uveren da ću dočekati dan kada će vas obesiti.

Vođa bande je zamahnuo pesnicom. Ostao je u pola pokreta, jer ga je sa vrata presekeo oštar, metalni glas:

— Vi ste izgleda veoma jaki, kada treba udariti starog čoveka, mister.

Razbojnik se okrete. Dok Holidej je stajao na vratima, držeći ruke iznad koltova.

— A, vratili ste se! Na vašem mestu iskoristio bih priliku i uhvatio meglu.

— Ne znam zbog čega.

Svi su dejstvovali u istom trenutku. Sva trojica razbojnika. Pat Džekson je izvađio nož iz pojasa. Kris Kampel je stajao kraj starog lekara i hteo da potegne kolt. Hteo je, ali nije stigao da to učini. Uostalom, kao ni Pat Džekson što nije uspeo da koristi nož.

Dva pucnja zaorila su se jedan za drugim. Meci su zviždali salunom kao otrovni insekti. Patu Džeksonu je metkom izbijeni nož leteo kroz ceo salun, do muzičkog automata, a Kampelov revolver s treskom pao na pod.

— Imate li još nekih želja, momci?

Holidejevo pitanje zvučalo je tako opasno, da je i samom Hosteru zastao dah.

Ko li je taj stranac u crnom odelu? Stari lekar je izgovorio to ime, međutim, razbojnici su bili još uvek pod utiskom onog što se dogodilo, pa im nije doprlo do svesti.

Doktor Halvers je prišao i stao uz Džordžijanca.

— Moram vam zahvaliti, mister Holidej. No, nemojte se mene radi izlagati opasnosti.

Hoster je bio zelen od gneva. Snažne šake su mu drhtale, ali se nije osmelio da se maši za oružje.

— Ustreliču te, gradski kicošu! — siktao je. — Ti si nas već dva puta namagarčio. To će ti biti i poslednje u životu.

Džordžijanac je prezrivo razvukao usta.

— Ne razmeći se toliko, razbojnice.

Reč je bila izgovorena. Bilo je čudno do koje mere su razbojnici njome bili pogođeni.

Hoster dade Džeksonu znak.

— Odvedi ponovo lekara u zatvor — naredio je vođa banke Džeksonu. Dao je takvo naređenje, jer je bio zbunjen i u tom trenutku nije znao šta da čini.

Dok Holidej je podigao oružje i uperio cevi na razbojнике. Ne puštajući Hostera ni za trenutak s oka, rekao je Halversu:

— Idite kući, doktore.

Vođa bande je kipteo od gneva.

— Vi ovde nemate šta da naredujete.

— Trebalo je da ga odmah likvidiraš, gazda — mrmljao je Kampel.

— On će nas još...

— Samo vi idite, mister Halvers. Niko vas u tome neće sprečiti.

— U redu, odlazim, ali vi možete računati na mene, Dok. Istina, mnoge godine su prošle od kada sam poslednji put držao oružje u ruci. Imam kolt negde u fioci pisaćeg stola. Naći ću ga.

Hoster prostreli starca ubistvenim pogledom.

— Bolje bi bilo da se ostaviš tih besmislica, starče. U tim godinama treba se držati po strani. A što se ovoga tiče — dodao je, pokazujući na Holideja — s njim ćemo izaći na kraj, bez obzira kakav je strelac.

— Idite — opominjao je Holidej lekara. — Ovo ovde je sada moj posao. Razumem se u to bolje od vas.

— Znam to, Dok Holidej — uzvratila stari lekar i odmah požali što je izgovorio to ime.

Džordžijanac nije reagovao. Međutim, ovo ime je imalo neshvatljivo dejstvo.

— Dok Holidej! — mucao je vođa bande. — Prokletstvo, kako se toga nisam setio?

— Dok Holidej! — gotovo jeknu Pat Džekson. — Samo nam je on nedostajao, gazda.

Hoster je skovao plan. Sve sračunao i predvideo. Izostavio je samo jedno — Doka Holideja.

— Sada mi je jasno zbog čega smo izgubili sav novac. To je mogao samo kockar njegovog kova.

— Samo vi recite. Kako bi bilo da sada odigramo jednu partiju u ključeve zatvora?

Vođa bande se malo pribrao. Prvi strah je prošao. Pohlepa je učinila svoje. Još uvek mu se u ruci nalazio najjači adut: sredstvo za uce-nu.

— Taj ćete ključ dugo morati da čekate, Dok Holidej. Ako samo pokušate da bilo šta preduzmete, pre nego što napustimo grad, ovim ključem ćete moći iz zatvora da iznesete — leševe!

— Zar doista veruješ da će ti to uspeti, razbojniče?

Hoster kao da je ovo prečuo.

— Hajdemo, ljudi, odlazimo! — A onda je preko ramena dodao Džordžijancu: — Nas dvojica ćemo još razgovarati Dok Holidej!

Razbojnici su napustili salun, ali ne više uspravljeno i gordo kao gospodari Abilene.

Doktor Halvers nije napustio lokal.

Dok Holidej je vratio oružje u furtule i zamolio krčmara:

— Dajte mi jedan brendi. — Obratio se zatim starom lekaru: — U Abilenu sam došao sa određenim razlogom.

Halvers je bio inteligentan čovek.

— Razlog je ranjenik koga sam upravo obišao.

— Kako mu je?

— Ne tako da bi s vama mogao da izađe na dvoboj, mister Holidej.

*
**

Razbojnici su otišli u maršalsku kancelariju da tamo sačekaju večer, mrak. Prežalili su dolare koje im je Holidej uzeo na kartama. Po načinu kako su međusobno razgovarali, osetilo se da su uplašeni i zabrinuti.

Daglas Mejton, maršal Abilene, stajao je kraj rešetaka i čuo sve šta su razgovarali.

Dok Holidej je, dakle, u gradu. Čuvar zakona se čudno osećao. Nekako postićen. Preko hiljadu ljudi živelo je, u Abileni. Od tih hiljadu, bar tri stotine moglo je da nosi oružje. Pa ipak, nisu uspeali da iziđu na kraj sa šakom razbojnika i prognaju ih iz grada. Dozvolili su da ih strpaju u zatvor kao pse.

Kas Hoster je seo za pisaci sto i nervozno premeštao s kraja na kraj usana ugašeni omušak.

— Moramo ga likvidirati — mrm-ljao je. Moraćemo da nađemo neki način.

— Da ga ustrelimo ako izađe na ulicu! — predložio je Kampel.

Uhapšeni kauboji su se zadovoljno smeškali, samo je njihov nadzornik bio ozbiljan. Stezao je pesnice tako da su mu zglobovi pobeleli.

— Ne možete večno ostati u gradu — rekao je glasno. — Mi ćemo vas goniti i uhvatiti, u to budite sigurni.

Bilo bi bolje da je nadzornik ćutao. Ovako navukao je na sebe sav gnev razbojnika.

Maršal je naslutio do čega može doći. Počeo je da trese rešetke kao pomahnitao.

— Nemojte činiti ludosti, Hoster! Kauboji vam ništa nisu učinili. Nestanite konačno iz grada i nemojte više stvarati nevolja.

— Pokazaću vam svima kako se razgovara sa Kasom Hosterom. Nateraću vas da igrate onako kako ja sviram.

Igra je počela. Surova, zločinačka. U njoj su učestvovali svi razbojnici. Meci iz njihovih koltova zviždali su kroz ćelije u kojima su se nalazili zatvorenici. Uplašeni ljudi poskakivali su kao pomahnitali. Maršal se nije pomerio čak ni onda kada ga je zakačio komad usijanog olova.

Gradonačelnik se onesvestio od straha. Još jedan čovek je klonuo na tle. Nadzornik kauboja. Metak ispaljen iz Džeksonovog revolvera pogodio ga je u grudi.

U maršalskoj kancelariji ponovo je zavladała tišina. Vazduh je bio ispunjen ljutim barutnim dimom.

Razbojnici kao da su se odjednom istreznili. Nisu smeli jedan drugog da pogledaju u oči. Ovo što su upravo uradili, bilo je i po njihovom shvatanju bedno.

Maršal Mejton je posmatrao čizmu iz koje se prelivala krv.

— Zašto se ne nosite sa Dokom Holidejom? — upitao je žustro. — Izgleda da vam nedostaje hrabrosti?

Kas Hoster još jednom podiže kolt. Iz očiju mu je sevala mržnja. Povukao je obarač, ali je magacin bio prazan.

— Možda bi trebalo da živiš još nekoliko minuta, policijsko njuškalo. Dok Holidej će proći kao i ti, budi siguran.

— Dovedite lekara ponovo ovamo — prekide Mejton vođu bande u razmišljanju. Pri tom je pokazao na ljude koji su ležali u susednoj ćeliji.

Pat Džekson priđe ćeliji.

— Kome je potreban lekar? — upitao je hladno i izvukao nož iz pojasa.

U to su se otvorila vrata maršalske kancelarije. Doktor Halvers je stajao na pragu. Stari čovek je čuo puškaranje i smogao hrabrosti da dođe pravo u lavlju jazbinu. Bez straha je prišao ćeliji i rekao vođi bande:

— Otvorite ćelije.

Halvers pregleda nadzornika.

— Morao bih da mu izvadim mečak iz grudi.

— A onom drugom treba da odsečeš nogu — dodao je Hoster, pokazujući na maršala.

Doktor Halvers pogleda razbojnika drhteći od gneva.

— Možda ne bi bilo zgorog da mislite na svoj vrat, Kas Hoster.

Bilo je to upravo ono što zločinac nije mogao da podnese. Izvukao je oružje iz futrole.

— Ni ti ne smeš sebi sve da dozvoliš, doktore — rekao je starcu.

Dogodilo se prvi put da vođu bande urazumljuje neko od njegovih ljudi. Pat Džekson je stajao kraj njega i rukom mu pritisknuo cev oružja na dole.

— Možda je bolje ako ne pucaš, Kas. On nam ne može naškoditi.

Hoster proguta pljuvačku i pođe prema vratima.

— Kris i Džek, vi pođite sa mnom. A ti, Gordone, ostaješ ovde. Neka tu ostane i doktor. Za jedan sat napuštamo grad.

Tri razbojnika napustiše maršalsku kancelariju. Samo je Bentlin ostao u njoj.

Dok Holidej je sada bio jedini gost u salunu i takođe je čuo pucnjavu. Maršalska kancelarija nalazila se na sto jardi rastojanja od saluna. Džordžijanac nije izlazio. Zatražio je od krčmara sobu.

— Idite gore, Dok. Sve sobe su slobodne, izuzev broja sedam.

U sobi broj sedam ležao je ranjeni Rod Vebster, revolveraš, koji je u Kerlajlu pokušao da ustreli Holideja iz zasede. On je bio ujedno i jedini čovek u Abileni, koji nije znao da se kockar nalazi u gradu.

Vebster je ležao u groznici. Kao kroz san čuo je da se otvaraju vrata

sobe i kao kroz maglu prepoznao čoveka koji je prišao postelji.

— Dok Holidej — mrmljao je ranjenik. — Dakle, ipak ste me našli? Mislio sam vi ćete...

— Trebalo je ranije da mislite, Vebster — prekide ga Džordžijanac. — Sada je prekasno.

Dok Holidej nije osećao sažaljenje prema ovom čoveku, ali nije osećao ni mržnju.

Rod Vebster, revolveraš, bio je gotov.

— Bila je to moja poslednja šansa, da umaknem iz grada, Dok — govorio je isprekidano ranjenik. — Ona mi je pomogla, da pobegnem posle napada na banku. Da je stari Kas, blagajnik, na vreme podigao ruke, sigurno ga ne bih ustrelio.

„Još i to,” pomislio je Džordžijanac. Okrenuo se i napustio ranjenikovu sobu. Vrata za njim su se s treskom zatvorila.

Rod Vebster je odahnuo sa olakšanjem, iako je znao da je sve prokockao. Ipak, silno se plašio ovog susreta. Doka Holideja je zamišljao potpuno drugačije. Sada kada ga je video, gotovo da je bio razočaran.

Tako dakle izgleda čuveni kralj svih strelaca!? U stvari, pre liči na sudiju ili advokata. Razmišljajući o tome, ranjenik utonu ponovo u duboku nesvesticu.

Džordžijanac najednom shvati da je njegov dolazak u Abilenu bio besmislen. Nema potrebe da kažnjava Vebstera. Taj čovek je već kažnjen i obeležen za čitav život. Uostalom, obesiće ga čim se oporavi od rane.

Holidej je stajao na prozoru svoje sobe i posmatrao ulicu. Kiša je ponovo počela da pada. Nebo i fasade kuća u Abileni imali su istu sumornu, sivu boju.

Kockar vide trojicu razbojnika kako nailaze ulicom.

*
* *

Bilo je tačno pet sati, kada je Bob Halverson stavio poslednju flašu viskija na šank. Ne zbog toga što su mu zalihe bile iscrpljenje. Ne. Razbojnici više nisu imali prilike da dalje piju.

Kas Hoster je posle drugog gutljaja viskija gnevno pljunuo na pod. Promenio je mišljenje: Dok Holidej ne sme da zadrži novac.

— Gde je on? — upitao je gotovo režeći.

Krčmar se pravio nevešt.

— Na koga to mislite?

— Ne pravi se glup. Znaš tačno na koga mislim.

Vlasnik saluna je naravno znao, ali se i dalje pravio nevešt.

— Mislite li možda na mog crnog slugu? Vi najbolje znate gde je. Končno, vi ste ga zaključali.

Razbojnik se naže nad šank i unese se se krčmaru u lice.

— Gde je on?

Krčmar spusti pogled.

— Ako mislite na Doka Holideja, on je gore. Uzeo je sobu.

— Sobu? — ponovi Hoster i natoči viski. — Koji broj?

— Četiri — uzvratí krčmar.

— Sobu pored Vebsterove — umeša se Kampel. — Hoćeš li...

Vođa bande ga prekinu u pola rečenice:

— Na vreme ćeš saznati šta hoću.

Neko vreme su ćutali. Bob Halverson najednom obrati pažnju na otkucavanje časovnika iza svojih leđa. Pogledao je broččanik koji je pokazivao da je počeo sedamnaesti sat toga dana. To će biti sat koji stočarski grad Abilene nikada neće zaboraviti.

Bio je to ujedno i poslednji sat razbojničkog života Kasa Hostera. Metak, koji će uništiti život višestrukog ubice, već je čekao spreman u magacinu velikog revolvera.

*
* *

Još jedan čovek trebalo je da umre u tom sedamnaestom času ovog kišnog aprila. Biće to rančer Bil Milton. Rančer je bio neustrašiv ali miran čovek. Pre četiri dana proslavio je svoj pedeseti rođendan. Nije to bilo neko naročito veliko slavlje, jer za takve stvari Milton nije imao vremena. Retko se pojavljivao u gradu, a još ređe zalazio u salune. Voleo je svoje pašnjake, goveđa i vetar koji talasa bujnu bufalo travu i rashlađuje znoj sa čela. Rad je bio smisao rančerovog života. I on je nekada došao u ovaj kraj kao kauboj. Dirinčio je mnoge godine, pre nego što je kupio komad zemlje.

Trud mu se isplatio. Krda u njegovim koralima bivala su iz godine u godinu veća. Imao je veliku sreću i u izboru kauboj. Mogao je

da se osloni na svoje ljude. Sve do ovog dana!

Projahao je pored maršalske kancelarije ne sluteći da njegovi ljudi sede iza rešetaka zaključani i da se nadzornik bori sa smrću.

Bil Milton je jedino znao da mu je nadzornik odjahao u Abilenu i poveo sobom šest kauboj. Trebalo je da obave neke kupovine i u rano popodne se vrate na imanje.

Kada je veče počelo da se spušta, napustio je ranč veoma loše volje, što mu se na licu i videlo. Bio je čvrsto uveren da njegovi momci negde podupiru neki šank, što se inače nije događalo.

Istina, i Miltonovi kauboji su navraćali u krčme kada bi se našli u Abileni. No, to su činili onda kada je sav posao bio na imanju obavljen.

Rančer još izdaleka primeti da su konji njegovih kauboj vezani za prečku ispred „Metropolitan” saluna.

— Prokletstvo, to sam i mislio! — opsovao je ljutito. — Čekajte, momci, potpraišću ja vas!

Jedan od tih „momaka” ležao je zavijenih grudi u maršalskoj kancelariji. Bio je samrtnički bled. Doktor Halvers nije gajio velike nade da će nadzornik preživeti. Uprkos tome, nije više molio razbojnika da mu dozvoli da odnese ranjenike u svoju kuću. Na svojoj koži je osetio do koje mere su svi oni nemilosrdni. Ni maršalu nije bilo dobro. Ispostavilo se da rana na nozi nije baš tako bezazlena.

Čuvar zakona je sam previo nogu. Sedeo je na drvenoj klupi iza

rešetaka i posmatrao Gordona Bentlija koji je upravo prišao prozoru.

Razbojnik je čuo topot kopita i video jahača kako promiče pored maršalske kancelarije.

— Taj je trebao da stigne sat kasnije — rekao je cereći se. Njegov maler. Viski koji namerava da popije, skupo će platiti.

Bil Milton je ispred saluna kliznuo iz sedla. Bio je toliko ljut da nije ni primetio praznu glavnu ulicu. Bio je razočaran u svoje ljude, posebno u nadzornika Barta Kantlija, na kojega se do sada uvek mogao da osloni. Bart je nekada i sam bio rančer i gore u državi Utah posedovao veliki komad zemlje.

Bil Milton nije znao kako je Kantli izgubio posed i stoku. Uostalom, nije bilo njegovo da se o tome raspituje. Cenio je svoga nadzornika kao pouzdanog i dobrog radnika. Do sada se nikada nije dogodilo da Kantli ne izvrši nalog.

Rančer je vezao svoga konja za prečku. Još jednom je pogledao niz ulicu, a onda krenuo niz stepenice preko trema do ulaza u salon.

Razbojnici su ga, naravno, primetili. Kas Hoster je već krenuo niz stepenice kada ga je Kampel pozvao.

— Hej, gazda, evo posete!

— Ko je to? — upitao je Hoster.

— Otkud bih ja to znao? Zar sam se rodio u ovom bednom gneždu?

Kas Hoster je zastao na petom stepeniku i napregnuto posmatrao vrata. Istovremeno je načuljio uši, osluškujući šta se gore na spratu dešava. Dok Holidej je bio jedini

čovek od koga je zazirao. Veoma se ljutio na sebe zbog tog straha. Uopšte, u poslednja dva sata bio je krajnje nezadovoljan sobom. Kako je samo mogao dozvoliti da ga taj čovek tako namagarči! Svakog drugog bi i ne trepnuvši odavno ustrelio.

Vođa bande je sačekao da se vrata zatvore za rančevim leđima, a onda ga osmotrio. Bio je već dovoljno dugo razbojnik, pa je umeo da oceni da na vratima saluna ne stoji kauboj, nego rančer.

Bil Milton je stajao na ulazu i pogledom kružio po lokalu. Krčmar ga je poznavao, iako je Milton retko navraćao kod njega.

— Halo! — pozdravio je krčmar. U glasu mu se osećala bespomoćnost.

Čovek na vratima nije ništa slutio. Upitno je posmatrao Kasa Hostera, trudeći se da ne pokaže odbojnost. Onda je primetio i ostalu dvojicu razbojnika. Milton ih do tada nikada nije video u Abileni. Najednom se setio da su ulice grada tako čudno puste.

A ova lica ovde?! Zar tako nisu izgledali ljudi koji su krali stoku sa njegovih pašnjaka. Isti tipovi, kao i konjokradice koje je uhvatio na delu.

Rančer je prišao šanku, osećajući napetost koja je vladala. Duboko je udahnuo vazduh, spustio svoje snažne šake na šank i upitao Halversona:

— Gde su moji ljudi? Konji su im vezani tu ispred vašeg lokala.

Bob Halverson nije imao prilike da bilo šta izusti. Samo je zinuo. Način na koji je Hoster sprečio krč-

mara da bilo šta izusti, bio je tako zapovednički, da je Halverson prosto zatvorio usta kao pas za muvom koju je promašio.

— Koje ljude to tražite? Ko su ti ljudi?

Bil Milton nije navikao na takva pitanja, a pre svega ne na taj ton. Možda bi to svom starom ocu i dozvolio, ali ovaj odavno već bio mrtav.

Ko li je ovaj čovek unakažena lica, koji sebi uzima pravo da krčmaru naredi da čuti?

Bil Milton prezrivo odmeri razbojnika.

— Ne mogu da se setim da smo vi i ja negde razgovarali, mister — rekao je kratko, a onda ponovo upitao krčmara:

— Gde su moji ljudi?

Bob Halverson uputi značajan pogled prema Kasu Hosteru. Ovaj je upravo polako silazio niz stepenice i približavao se šanku.

Odnosi koji su vladali između krčmara, vlasnika „Metropoliten” saluna, i rančera Milтона, ne bi se mogli nazvati srdačnim. Retko se dešavalo da Milton svrati u salun i popije viski. No, sada su odjednom osetili da su u istom taboru i da se moraju držati jedan drugoga.

Bob Halverson uze čašu i natoči viski. Spustio je piće na šank — što dalje od čaša iz kojih su pili banditi.

— Milton — rekao je, gledajući razbojnika ispod oka — vaši ljudi su u zatvoru.

Rančer nije video čašu, a ni opominjući krčmarev pogled. Samo je jedno dopro do njegove svesti, a to je da su mu ljudi u zatvoru.

— Šta su učinili? — upitao je krčmara.

Bob Halverson zbunjeno sleže ramenima, žaleći što je uopšte bilo šta rekao.

Kas Hoster se stvorio kraj rančera, naslonio se drsko i izazivački na šank.

— Želite da znate šta su momci učinili? — rekao je, cereći se. — Zatvorio sam ih jer su lupeži i razmetljivci.

Bil Milton pogleda razbojnika. Ovaj se s mukom uzdržavao, osećajući odjednom kojoj vrsti ljudi njegov sabesednik pripada.

— Upravo sam vam rekao, mister, da nisam zainteresovan za razgovor s vama.

Stvari bi se daleko bolje razvijale da je čovek, navikao da od zore do večeri radi, sada uzjahao konja i otišao. Na žalost, to nije učinio.

Kris Kampel je iznenada uperio kolt u rančerove grudi. Učinio je tako, kao da je najprirodnija stvar na svetu.

— Na kom mestu da ga izbušim, gazda?

Kas Hoster naredi Kampelu:

— Sklanjaj tu pucaljku!

Onda se zagleda rančeru pravo u oči i nastavi:

— Ovog momka ću ja sopstvenim rukama šrediti, momci. Napraviću iverke od njega. Upravo sam u takvom raspoloženju.

Da, upravo se vođa bande nalazio u najboljem raspoloženju za takav poduhvat. Prvo je svoj gnev iskali na zatvorenike, a sada hoće da ga iskali na nedužnog stočara.

— Možda bi bilo bolje da sada

odete — rekao je krčmar Miltonu. — Vratite se za jedan sat, onda će vaši ljudi biti ovde.

Rančer se nasmeja.

— Treba da idem? Možda zbog ovih ljudi ovde?

Pri tom pokaza na Kasa Hostera.

Bil Milton je bio snažan čovek i umeo da se koristi pesnicama. No, nije bio dorastao razbojniku. Ne po snazi, nego po spretnosti i lukavosti.

Razbojnik je udario rančera snažno u stomak. Bio je to žestok udarac pesnicom, ali je snažni stočar ostao na nogama i zamahnuo da vrati udarac. Međutim, Kas Hoster ga je vešto izbegao, tako da je rančerova pesnica uletela u prazno.

Tada je rančer Milton počinio najveću grešku svoga života.

Možda to i nije bila greška što se mašio za oružje, pošto se odjednom osetio ugroženim. Nije imao nameru da nekog ubije, samo je u ogledalu iza bara primetio razbojnika sa revolverom u ruci.

Okrenuo se i uperio oružje u grudi Kasa Hostera.

— Recite onom čoveku koji mi stoji iza leđa da baci oružje.

Pat Džekson se zakikota i namignu svom gazdi. Hoster samo klimnu glavom a onda reče:

— Pre nego što povučete obarač, imaćete metak u leđima.

— A vi moj metak u svojoj prokleskoj glavi — uzvрати mu rančer hladno.

Hoster je posmatrao protivnika kao što otrovnica gleda kunića. Znao je dobro, da je to čovek koji ga ni-

pošto ne bi ustrelilo, čak i ako ovoga trenutka izvuče svoj kolt. Ta liica je poznavao iz iskustva. Često je gledao u oči takvim ljudima. Nije bilo teško izaći iz sukoba sa njima kao pobednik.

Bob Halverson je još jednom pokušao. Čelo mu je bilo orošeno graškama znoja dok je govorio:

— Taj čovek vam ništa nije učinio, Hoster. Recite onom momku — pri tom pokaza na Džeksona — da spusti oružje.

Međutim, rančerova sudbina je već bila određena. Hoster mu izbi oružlje iz ruku. Metak zazvižda salunom. Rančer Bil Milton bio je na mestu mrtav. Metak mu je ispod leve plečke ušao u srce. Pao je na tle kao posečeno stablo.

Pat Džekson je mirno pogledao kolt, a onda napunio ispaljeni metak.

— Da li je bar ovaj put u redu, gazda? — upitao je Kasa Hostera.

Razbojnik klimnu glavom.

— Ol rajt, bilo je u redu.

Krčmar je netremice piljio u mrtvog rančera ispred šanka.

— Ne, to se nije smelo dogoditi — mrmljao je, očajnički odmahujući glavom.

Hoster se resko nasmejao:

— Šta hoćete vi? Pa rančer je prvi potegao kolt.

Bob Halverson je zaboravio na opasnost u kojoj se nalazio. Ono što se u poslednja dvadeset četiri časa dogodilo u Abileni, bilo je za vlasnika saluna previše.

Ne, on nipošto nije bio vitez, ni ti junak, pa čak ni dobar čovek.

Celog života interesovalo ga je samo to kako da zaradi što više dolara. Uprkos tome, nipošto nije pripadao vrsti kojoj su pripadali ljudi pred njegovim šankom.

— Da, on je prvi potegao kolt — uzvratilo je krčmar. — No, kada je metak ispaljen, on više nije imao oružje u ruci.

Kris Kampel je stajao iza Hostera i potapša gazdu po ramenu.

— Mogu li ovog ja da preuzmem? — upitao je i nemarno izvukao revolver iz futrole.

Onda su svi čuli šum sa stepeništa. Staro, isušeno drvo škripalo je pod teretom visokog čoveka, koji je upravo silazio.

Razbojnici su okrenuli glave i videli kockara kako zastaje na poslednjem stepeniku. Kas Hoster oseti kako mu se grlo suši. Nije ovako zamišljao svoj poslednji susret sa Dokom Holidejem. Hteo je da ga napadne u njegovoj sobi.

Stajao je pred njima, spuštenih ruku i ledena pogleda. Čuli su njegov glas, ali reči nisu razumeli. Dok Holidej je rekao:

— Ovde niko neće nikoga da preuzima.

Bio je to u stvari odgovor na pitanje Krisa Kampela.

Dogodilo se nešto što je donekle izmenilo situaciju u salunu.

Gordon Bentli je stajao na pragu i bacio kratak pogled na ubijenog rančera, a onda se iscerio.

— Ja sam se već uplašio da je nekoga od vas ustrelilo.

Kas Hoster se okrete glavom prema Bentliju. Bilo mu je na neki

način lakše što više ne mora da posmatra Holideja. Tada je tek shvatio kakvu je grešku Bentli počinio, ostavivši zatvorenike bez nadzora. Konačno, sva četvorica su zavisila od ovih talaca.

— Ti, idote, kako si mogao da napustiš zatvor!

Sa Bentlijevog lica nestade glupog osmeha. Ličio je na prerijskog vuka, kome su izbili zube.

— Konačno, moram da znam kada treba da poubijam one momke. Čuo sam pucanj i hteo...

— Zaveži i gubi se odavde! — naredi mu Hoster.

Ponovo je odjeknuo metalni Džordžijančev glas. Još je stajao na poslednjem stepeniku.

— Ne samo on, svi da se gubite!

Sada je Gordon Bentli primetio Doka Holideja. Zakoračio je nekoliko koraka u salun i iznenađeno odmerio stranca.

— Zar i ovaj ovde ima nešto da kaže?

Kas Hoster priskoči Bentliju i svom silinom ga udari pesnicom po glavi. Ovaj neuračunljivi čovek morao je uvek da ima žrtvu na kojoj će da iskali gnev.

— Ovde samo ja imam nešto da kažem, a sada se gubi.

— On će ostati! — rekao je čovek na poslednjoj stepenici. Te tri reči zvučale su kao lomnjava stakla.

U salunu je vladao tajac. Čulo se samo kako Kas Hoster škrguće zubima.

Razbojnici nisu više znali šta da kažu. Četiri zločinca koji su u vlas-

ti držali čitav jedan grad, stajali su nemi i ukočeni pred jednim jedinim čovekom, koji ih je motrio svojim ledenim, opasnim očima. Ni jedan od ove četvorice nije ni pomišljao na to da pred njima stoji mladi zubni lekar iz Bostona, obrazovan čovek, lekar sa diplomom; bili su samo svesni njegovih ledenih očiju.

Krčmarevo lice kupalo se u znoju. On, koji je svaki okršaj u lokalu pratio s mirnim osmehom izgubio je sada nerve. Možda, da ga nervi nisu izdali, sve bi se drugačije dogodilo. Stegao je pesnice i počeo da viče kao ludak!

— Sada je gotovo, došao je kraj! Vi, psi jedni, nećete s njim izaći na kraj. Sve će vas mecima izbaciti iz čizama, sve! — Lice mu je bilo crveno, skoro se gušio. — Bili su to moji dolari, koje ste izgubili u igri sa njim. Moj novac, za koji sam godinama dirinčio, slušajući iz noći u noć vaše glupe priče. Priče zločinaca, razbojnika, ubica. Sada je gotovo, sve će vas izbiti iz čizama.

Nož Pata Džeksona pogodio ga je, poput indijanske strele visoko u grudi.

Bob Halverson, podiže ruke u vazduh kao davljenik. Pokušavao je da se levom rukom uhvati za ivicu šanka, a desnom iščupa nož iz grudi.

Džeksonov pogodak nožem ovog puta nije bio smrtonosan. Oštrica je promašila cilj, ali je rana bila dovoljno teška da krčmara više nedelja priveže za postelju. Klonuo je iza šanka kao probušeni brod u buri.

Dok Holidej je lagano stupio u lo-

kal. Četiri para očiju ga je netremice posmatralo.

U „Metropoliten” salunu u Abileni situacija nikada nije bila opasnija...

Napolju, na pločniku, još uvek je ležao mrtvac: advokat Džek Moris. Građani su kroz prozor posmatrali ulicu kako lagano tone u mrak. Videlu su rančera Milтона kako stupa u salun, a kasnije čuli pucanj. Međutim, niko nije napuštao kuću. Strah im je sledio krv u žilama. Nisu želeli da umru kao stari advokat! Hteli su da žive.

U Abileni je bio čovek koji ništa od svega ovoga nije video. Zapravo, nije znao šta se u poslednja dva sata odigralo. Kuća mu se nalazila suviše daleko da bi čuo pucanje u „Metropoliten” salunu. Bio je to vlasnik konjušnice Korner. Oprezno je zatvorio za sobom kapiju i pogledao duž ulice. Bila je pusta. Samo su konji bili vezani za prečku pred salunom. Krenuo je ulicom ne obazirući se na kišu. Nije osećao kako mu čizme upadaju u blato. Više nije mogao da podnese sramotu i pritisak koji su kao mora već dva dana mučili grad. Džul Korner je poneo sačmaricu. Podmazivao je punsat. Cev je bila zarđala, jer je prošlo mnogo godina od kada je poslednji put držao u ruci. U ono vreme, u doba Indijanaca, koristio se njome. Onda kada su divlje horde Sijuksa napadale grad i zasipale kuće zapaljenim strelama. Tada je poslednji put pucao iz dvocevke.

Džul Korner je upravo prolazio pored maršalske kancelarije i prime-

tio da su teška okovana vrata otvorena. Gordon Bentli je u žurbi zaboravio da ih zatvori. Vlasnik konjušnice je znao da su mnogi građani iza rešetaka. Međutim, bilo mu je nepoznato da Bentli više nije u kancelariji. Uostalom, kako je i mogao da zna da je zločinac otrčao svojim prijateljima? Došao je do vrata i oslušnuo. Pošto ništa nije čuo, oprezno je promolio glavu.

Maršal Mejton ga je odmah primetio.

— Čoveče, Korner, uđite brzo!

Stari čovek stade na prag i uplašeno pogleda oko sebe. Prednja prostorija je bila prazna. Ugledao je maršala. Mejton je imao samo jednu čizmu, dok mu je druga noga bila zavijena komadima košulje.

— Dođite konačno unutra, mister Korner. Ovde nema nikoga od razbojnika, ali se svakog trenutka mogu vratiti.

Vlasnik konjušnice uđe u kancelariju i iznenađeno pogleda oko sebe.

— Šta? Nikog od razbojnika? Od kada to?

— Ne pitajte mnogo, Korner, nego zatvorite vrata za sobom i navucite rezu pre nego što se razbojnici vrate.

Stari čovek je činio šta mu je naređeno. U tom trenutku Hosterova banda je izgubila svoje taoce.

Ubrzo su svi zatvorenici bili slobodni. Najednom su se trgli. Ništa od osвете koju su toliko priželjkivali. Razočarani, opipavali su prazne futrole. Šta mogu ovako bez oružja protiv razbojnika, protiv ljudi koji

još samo jedno mogu da izgube — živote. Imali su samo jednu pušku, koju je Džul Korner držao u rukama.

— Šta će sada biti? — brižno je upitao stari lekar. — Ranjenici moraju što pre u moju kuću.

Mejton odmahnu rukom.

— To mora da sačeka doktore. Ono što nam je sada potrebno, važnije je: oružje.

— Za mene su samo ova dvojica važna — uzvрати Halvers. — Ništa drugo.

Maršal se obrati vlasniku konjušnice.

— Dajte mi vašu pušku.

— Šta će dalje biti? — pitao je

.....
SVAKOG 1. U MESECU

CRITANI ROMANI
BESTSELER

•
ODABRANI HITOVI
WESTERNA
ZAVAS
.....

Korner, pružajući čuvaru zakona oružje.

— Vратиću se. Idem da nabavim oružje — uzvratio je Mejton i pošao hramajući prema vratima.

— Možda bi bilo bolje da neko od nas pođe — predložio je jedan od kauboja.

Mejton je odbio.

— To je moja stvar. Ostanite ovde i zaključajte vrata za mnom.

— Idem i ja s vama — rekao je doktor Halvers odlučno. — Imam u svojoj kući kolt.

— To je samo moj posao, doktore. Već je jedan čovek platio životom zbog toga što je hteo da pomogne zakonu. Ne želim da se to još nekom dogodi.

Doktor Halvers obori svoju sedu glavu.

Da, jedan čovek je umro. Ustreljen je kao pas zbog toga što je baš njemu hteo da pomogne.

Ljudi u maršalskoj kancelariji nisu znali šta se u međuvremenu događalo. Videli su samo kako je Bentli istrčao na ulicu kada je odjeknuo pucanj.

Da su kauboји znali da njihov gazda leži mrtav ispred šanka u „Metropoliten” salunu, maršal ih sigurno ne bi mogao da zadrži. Nasrnuli bi na razboјnike golim pesnicama.

Ni čovek sa zvezdom nije morao da dođe. Pakleni posao preuzeo je drugi, odbačeni, kockar Holideј!

*
* *

Stajao je kao isklesan od granita ispred ubice Kasa i Hostera. Nije držao oružje. Naprotiv, prekrstio je ruke na grudima. Odmerio je prezrivo ubicu i upitao:

— Zar još uvek nisi primetio da si proigrao sve šanse, razboјniče?

Izgovorio je to tako tiho, da bi samo Hoster mogao da čuje. Međutim, svi su čuli. Nisu više gledali u Hostera — pogledi su im bili prikovani za Doka.

Šta li je sa Hosterom, proletelo je Džeksonu kroz glavu? Zar će da dozvoli da ga ovaj Holideј i dalje vredi? Nešto se mora desiti!

Pokušao je neupadljivo da izvuče drugi nož. Ruka mu neprimetno kliznu niz kaput sve dok nije mogao da dodirne dršku noža.

Džordžijancu nije ništa promaklo. Osim toga, već je računao s tim da će razboјnici pokušati sve.

— Pre nego što izvučeš nož iz pojasa, burazeru, bićeš mrtav.

Ovo je govorio Holideј još uvek držeći ruke prekrštene na grudima. Džeksonova šaka ostala je zgrčena iznad drške noža. Bila je to ruka višestrukog ubice. Prvi put u životu stajao je nasuprot čoveku kome nije bio dorastao.

Hoster je teško disao. U njemu je sve kipelo od nemoćnog gneva. Ni za trenutak, naravno, nije pomišljao da je sve ovo sam zakuvaо. Naprotiv, proklinjao je sudbinu što je u pogrešnom trenutku dovela Holideја ovamo u Abilenu.

Još su on i njegovi ljudi možda imali malu, majušnu šansu. Da su sada krenuli, vinuli se u sedla, mo-

žda bi uspeš da umaknu i dokopaju se granice države Kansas.

Možda!

Ali nisu pošli.

Gordon Bentli je stao uz svog gazdu.

— Šta je sada, gazda? Da idem ili ne?

— Ići ćeš — uzvratu mu Hoster muklo. — Otići ćeš i poubijati sav onaj šljam u zatvoru.

U sledećem trenutku Hosterove ruke kliznuše na dole, u istom trenutku Džekson poteže nož iz pojas-a.

Trenutak kada je došao kraj Hosterove bande!

Niklovani revolveri Doka Holideja poleteše uvis i počese da pevaju svoju ubistvenu pesmu.

Pali su gde su i stajali. Pat Džekson se sručio preko svoje žrtve, koju je bedno ustrelio s leđa. Kas Hoster je pri padu udario u šank. Ostala dvojica zločinaca uplašeno podigoše ruke.

Maršal Mejton je gurnuo pomič-na vrata saluna. U rukama je držao sačmaricu. Ispred samih vrata čuo je pucnjavu. Zastao je na pragu i posmatrao lokal. Video je razboj-nike na podu, a onda mu je pogled kliznuo prema dvojici koja su držala ruke iznad glava. Iza gustog barutnog dima opazio je kako stoji čovek koga nije poznao.

Stari časovnik na zidu iza šanka otkucao je šest puta. Onda je ponovo zavladała tišina.

Daglas Mejton je potpuno zbunj-en s nevericom gledao ljude na podu. Kada je sreo ledeni pogled strančevih očiju, upitao je:

— Vi ste Dok Holidej?

— Da, ja sam taj.

Maršal pokaza rukom na razboj-nike na podu.

— Jesu li mrtvi?

— Samo jedan — uzvratu Holidej umorno. — Mislim da se zove Hoster. Nije se moglo drugačije, svi su odjednom potegli oružje...

— Svi su odjednom potegli oružje — ponovi Mejton muklo, ne skidajući pogled sa ovog zagonetnog čoveka. Svi odjednom, a Dok Holidej živ i zdrav.

Džordžijanac navuče „stetson“ na čelo, a onda se uputi prema izlazu. Zastao je na vratima i rekao, ne okrećući se, preko ramena:

— Dovedite lekara. Krčmar je ranjen, leži iza šanka.

Ispraznio je džepove i položio gomilu novčanica na jednu od stolova.

— Dajte ovo ljudima kojima je novac ukraden.

Odmah je napustio salun.

Samo četvrt sata kasnije kockar Džon Holidej je odjahao iz stočarskog grada Abilene.

Nijedan od građana nije video usamljenog čoveka kako odlazi u sumrak.

Na nebu su visili teški sivi oblaci, a vetar koji je duvao sa Zapada raznosio je kišu.

•
• •

Abilena je ostala za njim. Jahao je dalje nasumce, tražeći mir, a ne nove avanture kako su novinari i hroničari pisali. Međutim, ipak su na neki način bili u pravu: Dok Holidej je svuda, u svakom gradu uletao u nove avanture iako ih nije tražio.

Još mu iz sećanja nije izbledela Abilena i obračun sa bandom Kasa Hostera, razbojnika koji je ucenjivao grad, držeći u zatvoru najuglednije građane kao taoce. Uplašeni građani i bez toga nisu bili spremni da pomognu čuvaru zakona. Ovako, dobro su se čuvali da ne izlože opasnosti živote talaca.

Jašući tako bez određenog cilja, stigao je u Kansas. Ni ovaj put neće moći mirno da nastavi put, niti da ostane u malom gradu Smitaunu. I tamo ga čekaju sukobi sa razbojnicima, spasavanje građana koji su se

kao uplašeni zečevi povukli u kuće, sagrađene na zgarištima. Opet učenja! Razbojnici su uvukli plavokosog dečaka u svoje utvrđenje. To im je bio način da se izvuku i pobegnu koristeći se dečkom kao taocem. Ovog puta srećom nije bio sam: uz njega su se još borili nekada bogati rančer i njegov verni nadzornik, šerif i hromi mesni kovač, otac malog taoca.

•
• •

Prerija je gorela. Ogroman plameni stub, gonjen istočnim vetrom kotrljao se preko tla ravnog kao dlan. Inače uvek čeličnoplavo nebo Kanzas sada je posivelo. Crni oblaci dima zaklanjali su sunce. Goveda su rikala i u panici jurili preko pašnjaka. Svako grlo, činilo se, bežalo je na svoju stranu. Kauboji su odavno odustali od pokušaja da drže krdo longhorna okupljeno.

Ljudi su s mukom pokušavali da spasu sopstvene živote. Nisu morali čak ni da gone konje pod sobom, jer su uplašene životinje grabile kao da ih sami đavoli gone. Njuške su im bile prekrivene penom, a tela pokrivena znojem. Sa njima je i smrt grabila preko pašnjaka. Surova, nemilosrdna smrt!

Teško jahaču čiji bi se konj sapleo i pao! Bio je izgubljen, ako ga drugi kauboj ne bi prihvatio na svoje sedlo. Plamen je bio brži od čoveka bez konja. Nisu samo kauboji bežali. Pri-družili su im se kojoti, šakali, pume, vapiti, jeleni, sva divljač. Iskonsko

neprijateljstvo između ljudi i zveri bilo je najednom zaboravljeno. Svi su grabili da spasu goli život. Ljude je na to gonio razum, a zveri instinkt.

Da spasu život mogli su samo ako se dokopaju reke, a ona se nalazila još mnogo milja dalje na jugu.

Između reke i plamene nemani nalazio se ranč Kliva Berija. „B” ranč kako su ga u pokrajini nazivali.

U Smitaunu, malom gradiću na reci, Berija su smatrali najbogatijim čovekom u celoj pokrajini. Pripadala mu je četvrtina grada. Međutim, izvor njegovog bogatstva bio je ranč i ogromna krda na beskrajnim pašnjacima.

Gorela je Beriјеva zemlja, a on to još nije znao. Nije ni slutio da mu se džinovskim koracima približava propast.

Kliv Beri je sedeo zavaljen u stolici za ljuljanje na verandi svoje rančerske kuće. Svakog podneva je sedeo tu. Ovaj radni čovek je sebi dozvoljavao kratak predah u podne.

Naravno, nije znao da su četvorica njegovih ljudi pala pod noge izbezumljenih goveda i ostala da leže izgažena. Još nije znao da hiljade longhorna leže ugljenisano na opustošenim pašnjacima. Isto tako nije imao pojma ni da njegov nadzornik Barton sa petoricom preostalih ljudi, samo nekoliko milja odavde, beži da spase goli život.

Pakao, u kome je sagorelo sve njegovo bogatstvo, zaklonilo je nebo crnim oblacima.

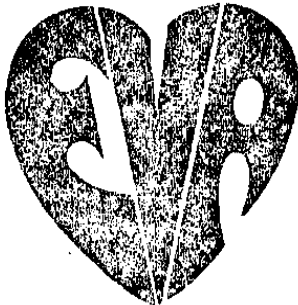
Rančer je sklopio oči i odmarao se, ne osećajući žegu pakla ni senku

smrti, koja se kao kuga nadnela na tle.

Sa crnim oblacima dima u pokrajinu je došao i strah. Jahao je na nevidljivom konju i unosio paniku. U tom trenutku još niko nije znao ko je podmetnuo požar.

*
* *

Ralf Barton je jahao poslednji i osećao na leđima vreli dah plamena. Ispred njega su jahali Bob i Red, dva teksaška kauboja. Ostale momke nije mogao da vidi, jer su mu oči suzile od dima.

EVA ROMAN
JE VAŠA
NOVA LJUBAV
NE ZABORAVITE!
SVAKOG PRVOG NOVA
SVETSKA

Lice starog goniča bilo je ukočeno i očajno. Već punih dvanaest godina radio je kao nadzornik na „B“-ranču. Nije samo radio za platu; voleo je ovaj ranč, goveda i ovaj kraj. Suviše dugo bio je u sedlu, gonio stoku i ograđivao pašnjake žicom, pa je tako znao da ova vatra predstavlja uništenje svega što mu je značilo život.

Leto je bilo toplo i suvo, pa je buvalo trava gorela kao slama. Spasa nije bilo, čak ni zgrade ranča verovatno neće moći da spasu. I mali grad na reci je bio u opasnosti ukoliko građani blagovremeno ne budu upozoreni. To je bila Bartonova najveća briga. Doviknuo je Harisu ispred sebe:

— Jaši u grad, Bob! Ja ću pokušati da stignem na ranč.

Gonič je odmah shvatio, dao je nadzorniku znak, okrenuo konja i grabio u pravcu reke.

Nadzornik mu je dao veoma opasan zadatak, jer je vatra na istoku uzela maha.

Nesrećni kauboj nije ni stigao u grad.

Samo su četiri kauboja i nadzornik na iscrpljenim životinjama stigli u veliko dvorište Berijevog ranča. Gotovo su pali ispred verande.

Rančer je poskočio kao oparen. Nije mogao da veruje svojim očima, ugledavši svoje ljude i crno nebo na severu.

— Šta se dogodilo? Reci, Ralf! Ja sam dremao pun sat.

Ugaravljena lica nadzornik je stajao ispred svoga gazde i rukom pokazao iza sebe. Micao je usnama, ali

bezglasno. Užas koji je preživeo poslednjih sati kao da ga je onemeo.

— Šta se dogodilo, hoću da znam!
— Još nije ni završio rečenicu, a pred očima mu je puklo. Čak nije ni čuo ono što mu je nadzornik najzad uspeo da kaže.

— Pašnjaci gore, gazda! Vatra nam se približava, moramo odmah dalje.

— Da, moramo dalje — ponovio je rančer muklo, gledajući nemo svoju kuću, kaubojsku kuću, šupe, štale, ambare, sve ono što su on i njegovi ljudi godinama stvarali.

Nadzornik se malo pribrao. Konji su morali iz korala pre nego što bude prekasno.

— Pustite konje napolje! — naredio je kaubojima. — Terajte ih prema reci! Brzo!

Onda se obratio rančeru:

— Ponesite samo najvažnije, gazda. Ja ću u međuvremenu upregnuti kočiju. Moramo pokušati da se dokopamo grada.

— Šta je sa stokom, Barton?

— Nismo više mogli da je držimo u krdu. Bilo je nemoguće.

Delo njegovog života bilo je uništeno. Shvatio je i pokušao da odagna misao o tome ko ga je uvalio u ovakvu nesreću.

Kliv Beri je bio ugledan čovek, bogat čovek, veoma omiljen. U celoj pokrajini nije imao nijednog neprijatelja.

Beri nije spadao među bogate rančere koji vode ratove na pašnjacima, rasteruju siromašne rančere i sprečavaju doseljenike da se tu nastane. Naprotiv, uvek je pomogao doseljenike i male rančere, pozaj-

mljivao im novac pod povoljnim uslovima i davao stoku kako bi mogli da se u prvim danima nekako snađu.

Njegovo bogatstvo nije bilo smešteno u banku. U gradu je zidaao kuće, otvarao radnje, a i priložio zamašnu sumu za izgradnju željeznice.

Ko je onda taj koji je hteo da uništi i opustoši njegovu zemlju? Nije moglo biti reči o nesrećnom slučaju, ili nečijoj nemarnosti.

Prerija je mogla da gori, to je jasno. Kauboji su mogli da zaborave žar logorske vatre ili neugašen opušak cigarete. No, takvi požari su se lako gasili ili lokalizovali.

Međutim, niko nije mogao slučajno da izazove požar ovakvih razmera. Moralo je da na nekoliko mesta, na većim rastojanjima bude više ljudi, i da na dati znak pripali vatra. Zato su im bile potrebne ili kanticice sa petrolejem ili baklje, jer im u protivnom ne bi uspelo da naprave takav pakao.

Ovaj požar bilo je razbojništvo, jezivo razbojništvo! Kauboji su već napustili dvorište i terali konje prema reci.

Šta će biti s gradom? Put do Smitauna vatra je već bila presekla.

Beri je terao svog konja pored kočije, nagnuo se preko sedla i upitao nadzornika:

— Veruješ li da je Haris uspeo da se dokopa grada?

— Morao se dokopati, gazda. Šta će biti s gradom ako ljudi ne budu upozoreni? I sami znate, brežuljci...

Da, brežuljci na severnoj strani

grada. Tamo gore nije bilo kuća, prema tome moglo je samo pukim slučajem da neko sa brežuljka na vreme opazi vatru.

Na brežuljcima nije bilo nikoga. Dan je bio vruć i suv tokom celog leta.

Smitaun je tog podneva spavao.

Čak i da su bili budni, ne bi mnogo mogli da spasu.

Uprkos svemu, u Smitaunu je bio jedan čovek koga vatra nije iznenadila!

•
•

Dok Holidej je dolazio sa severa, iz pravca granice države Nebraska.

SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA

NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

RUPIDON

Bio je jedini koji je video ljude koji su podmetnuli vatru. Nalazio se samo nekoliko milja južnije na Plavim jezerima. Video je kako vode tovarne konje na kojima su visile kante sa petrolejem. No, tek kada su ispraznili kante, naslutio je šta smeraju.

Neočekivano pred Džordžijancem se stvorio čovek žućkastih očiju. Njegovi ljudi su ga zvali Dakota Kid, ali niko nije znao kako mu je pravo ime.

Kid je bio visok, džinovski građen čovek, izrazito širokih ramena. Lice mu je bilo ukočeno kao u Mongola. Najviše su padale u oči šake, velike kao lopate. Bile su ne samo snažne nego i brze. Potezao je oružje munjevito. Pojavio se neočekivano iza žbuna tamariske i stao pred jahača.

— Možda bi bilo bolje da se ovde ne zadržavate, mister, nego odjašite dalje — rekao je muklo i odjahao u galopu. To je bilo sve.

U tom trenutku prerija još uvek nije gorela. Planula je tek nekoliko minuta kasnije.

Međutim, Kid je već bio nestao, a Holidej imao muke da umakne vatri. Bio je prvi koji je stigao pre vatre u grad.

*
* *

Jedina ulica u gradu, glavna, bila je ovog podneva kao izumrla.

Ispred dva saluna stajalo je nekoliko konja oborenih glava.

Šerif Mek Kvin je sedeo ispred svoje kancelarije u naslonjači od

pruća. Čuvar zakona je spavao. Čovek, koji je u Smiṭaunu nosio zvezdu, nije do tada imao velikih briga.

Probudio ga je topot kopita. Bunovno je posmatrao jahača koji je ispred njegove kancelarije kliznuo iz sedla.

— Šta je s vama? — upitao je žmirkajući.

— Prerija gori!

— Šta to pričate! Prerija gori? Ali to nije moguće...

— Ako budete još ispitivali, biće prekasno.

— Kako prekasno? Gde to gori?

— Ama, čoveče! — uzviknuo je Holidej nestrpljivo. — Alarmirajte grad, i to odmah! Potrebna vam je voda, pesak i ljudi koji će vam pomoći.

Samo što je to izgovorio, kada se iznad brežuljaka pojavi prvi oblak dima. Nekoliko trenutaka kasnije sunce je bilo zaklonjeno. Prvi jezici plamena već su krenuli uz brežuljak. Sve se zatim odigralo munjevito.

Drvene kuće u gradu bile su isušene vetrom i suncem kao slama. U Smiṭaunu je postajao samo jedan veliki bunar. Reka se malazila čitavu milju južnije.

Dok Holidej se ponovo vinuo u sedlo.

— Ne bih hteo da se ugljenišem — rekao je čuvaru zakona i već okrenuo konja.

Šerifove reči su ga zadržale.

— Ko ste vi, u stvari? — upitao je, ne skidajući pogled sa oblaka dima.

Dok Holidej naglo zaustavi konja.

Džordžijanac je u čudu posmatrao šerifa i odmahivao glavom. Kakva prokleta budala?!

Ovoga puta su njegovi koltovi zapevali bezazlenu pesmu. Dvanaest puta su se oglasili ulicom.

Smitaun se probudio iz podnevnog sna. Ljudi su poskakali iz postelja, otvarali prozore i istrčali na ulice. No, pre nego što su se raspitali šta se zbiva, osetili su ljuti dim i videli tamne oblake. Onda su pogledali jahača u crnom odelu, koji je grabio ulicom kao glasnik zla i vikao:

— Prerija gori, vaše kuće su u opasnosti!

Sve je bilo prekasno. Grad se nije mogao spasti čak i da nije zavlada divlja panika. Ljudi su trčali izbezumljeni u svoje kuće, izvlačili bilo šta iz nje ne pomišljajući da gase požar.

Dok Holidej se vratio do šerifске kancelarije. Čuvar zakona je izbezumljeno piljio u plamen koji je već zahvatio krovove prvih kuća.

Džordžijanac zaustavi konja ispred samog šerifa.

— Dovedite konačno ovu rulju u red. Ako ovako nastavi, izgorećete svi zajedno s kućama.

— Šta da činim?

I doista više se ništa nije moglo učiniti. Kuće su gorele kao igračke, kućice od karata. Čak je i nameštaj, koji su neki građani izneli na ulice zahvatio plamen. Uz vatru je odjekivala i detonacija. Gorela je municija koju su ljudi držali u sanducima ili ormanima.

Tek onda je počelo bekstvo.

Jedna žena je trčala ulicom, noseći dete u naručju.

— Moramo na reku! — orio se njen glas.

Ljudi su u panici napuštali grad i grabili prema reci. Holidej je poslednji stigao do Arkanzasa. U sedlu, ispred sebe, imao je mladu ženu. Kada je hteo da krene, ugledao je kako izlazi iz saluha. Skute joj je već zahvatio plamen.

Ta žena je bila Laura Higinis! Kakav susret! Baš on, Dok Holidej, je morao da joj spase život. Čovek pre ma kome je istovremeno osećala mržnju i ljubav i odavno ga sledila iz grada u grad.

Laura Higinis se očajnički otimala kada je poznala ko je jahač. Čak

je pokušala da se baci s konja, ali je Dok grčevito stezao.

— Možete sjahati kad budemo na reci.

Kada je rasni konj stigao do reke, van opasnosti, Dok pusti ženu. Kliznula je odmah s konja i podigla glavu.

— Ne dugujem vam zahvalnost, Dok. Ništa vam ne dugujem.

— Od vas i nisam tražio zahvalnost — rekao je i poterao konja prema vodi.

Svi su stajali uz samu reku. Svi građani Smitauna su prazna pogleda posmatrali svoje domove u plamenu.

— Kome na ovome možemo da zahvalimo? — promrsi šerif Mek Kvin glasno. Time je izrekao pitanje koje je svima ležalo na duši.

Katastrofa, koja se pred njihovim očima odigravala, kao da je svima oduzela moć govora.

Javila se Laura Higin. Nisu je poznavali, jer je tek dva dana ranije stigla u grad.

— Možda je to učinio Dok Holidej! — uzviknula je i pokazala rukom na Džordžijanca. — On nas sve mrzi — nastavila je svoju optužbu. — On mrzi nas i celu ovu pokrajinu. Gde god prođe seje smrt među ljude. On je mog oca...

Prekinula je u pola rečenice.

Holidej se okrenuo i lagano joj prišao.

— Ako ste ikada čuli za boga, onda mu toplo zahvalite što ste na svet došli kao žena. Inače...

Laura Higin se histerično smejala.

— Znam, inače bih imala u gru-

dima jedan od vaših čuvenih meta-ka, zar ne?

Džordžijanac joj uzvрати tako glasno da su svi mogli da čuju:

— Ne, gospodice, prilepio bih vam nekoliko žestokih šamara.

Samo što je Holidej ovo rekao, pojavili su se jahači. Grabili su duž obale reke.

Dakota Kid, sa svojim razbojnicima.

Jahali su lagano i pokušavali da svojim surovim licima dadu tužan izraz.

Samo jednom to nije uspelo — Dakota Kidu. Njegovo mongolsko lice imalo je uvek isti izraz. Zaus-tavio je konja ispred šerifa:

— Prokleta stvar — rekao je zagrobnim glasom, i bradom pokazao na ugljenisani grad. — Možemo li da pomognemo?

Tek tada je primetio Džordžijanca ali to ničim nije pokazao. Kliznuo je iz sedla.

— Odakle dolazite? — upitao ga je čuvar zakona i odmerio svu petoricu podozrivo.

— S one strane — uzvрати Kid i neodređeno pokaza prema jugu.

Samo jednom čoveku je palo u oči da njihovi konji nisu mokri, iako su navodno prešli reku. Doku Holideju. No, on je i bez toga znao da je čovek s mongolskim licem lagao. Konačno, video ga je svojim očima gore na severu.

Kockar se pretvarao da ga nikad nije video.

Poslednji plamčići vatre su se ugasili. Veliki požar završio je svoj pohod na obali reke Arkanzas. Za

njim su ostali samo gar, pepeo i smrt.

Niko još nije znao gde je vatra počela i ko je razbojnik koji je izazvao nesreću. Jedini koji je to slutio nije izustio ni reči.

Kid je sa svojim ljudima još uvek stajao ispred šerifa, kada je Džordžijanac hteo da odjaši dalje. Odvojio se od grupe razbojnika i presekao Džordžijancu put.

— Hej, mister, da li smo se mi danas već videli?

— Može biti, mister.

Razbojnik nije znao šta da misli. Ovaj stranac u crnom odelu mu je bio čudan, neprijatan. Iz razmišljanja ga je trgao šerifov glas.

— Poznajete li Doka Holideja?

Dakota Kid razrogači oči.

— On... Dok Holidej?

— Jeste, on je — umeša se Laura Higin. Stala je ispred Kida i pogledala ga svojim zavodničkim zelenim očima. Dejstvo tog pogleda je bilo veliko. Laura Higin je tačno znala šta čini. Ponovo je tragala za čovekom kojeg bi nahuškala na Doka Holideja.

Našla ga je!

Džordžijanac je ponovo okrenuo konja da krene, ali ga je ovog puta zadržao šerifov glas.

— Zaustavite konja, Dok. Mislim da bismo nas dvojica trebalo da razgovaramo.

— O čemu se radi?

— Konačno, ovde je neko optužen da je podmetnuo vatru.

— A zašto ne biste upitali gospođicu Higin šta je povod zbog koga me optužuje?

Devojka je zbacila ponosito glavu.

— Zbog toga što je ubio mog oca.

— Nije osetila pri tom da je ovim rečima počinila glupost. Na žalost, to nisu ni drugi shvatili. Nije im bilo jasno da se žena sama odala. Videli su samo lepu devojku i čoveka, koji je bio na zlu glasu.

— Tu pesmu već dobro poznajem Lauro Higin. Setite se nečeg novog.

Mlada žena prсну u smeh. Stala je pored Kida, tako da je gotovo mogao da oseti toplinu njenog tela.

— Verujete li sada da je on Dok Holidej? Na Zapadu se samo jedan čovek usuđuje da tako govori sa damom.

Dakota Kid je shvatio. Međutim,

SVAKOG 1. U MESECU

CRITANI ROMANI
BESTSELER

ODABRANI HITOVI
VETERNA
ZA VAS

još uvek nije znao ni cenu ni nagradu koja ga očekuje ako ovoj ženi ispuni želju.

Ko je u stvari bio čovek nazvan Dakota Kid, onaj koji je sada potegao iz futrole revolver i uperio ga u grudi Doka Holideja. Pre mnogo godina bio je prijatelj čoveka čiju je zemlju sada opustošio. Prijatelj rančera Kliva Berija. Kid Gren je pre više godina bio poručnik u graničnom utvrđenju Randau. To utvrđenje nalazilo se na gornjem toku reke Misuri, u graničnom predelu između Dakote i Nebraske. Kliv Beri je bio komandant utvrđenja, koje se nalazilo na teritoriji Sijuksa. Indijanci u ono vreme još nisu bili u rezervatima.

Dogodilo se to jednog dana u leto 1859. godine, kada se utvrđenje Randau nalazilo u beznadežnoj situaciji. Sijuksi su okupili svoja plemena da zajednički napadnu utvrđenje. Okupio ih je „Crveni oblak”, veliki poglavica, čije je ime ušlo u istoriju Sjedinjenih Država. Obojili su lica ratnim bojama i iskopali ratne sekire. Uprkos svemu, Sijuksi ništa ne bi mogli da učine. Zaustavile bi ih visoke ograde utvrđenja, da nije bilo jednog čoveka, mladog oficira, koji je izdao svoje ljude.

Zbog čega je to učinio mladi poručnik Kid Gren? Niko onda to nije mogao da objasni.

Napustio je utvrđenje noć uoči napada crvenokožaca. Bio je to dan kada je Kliv Beri preuzeo komandu u utvrđenju, jer je stari pukovnik poginuo. Kid Gren se osećao zapostavljenim i odbačenim, jer je bio uveren da će on voditi akcije. Ose-

ćao se sposobnim za takav zadatak. Pošto mu se snovi nisu ostvarili, odlučio je da se sveti i postao izdajica i razbojnik.

Vratio se u kasnu noć i rekao stražaru da mu otvori kapiju. Odmah iza njega uvukao se i Sijuks.

Šta se posle toga dogodilo nije teško pretpostaviti. Samo nekoliko vojnika uspelo je da preživi ovo krvo-proliće. Komandant se borio sve do zore, a onda mu je uspelo da umakne sa nekoliko preživelih vojnika.

Beri je znao ko je krivac za ovu nesreću: poručnik Kid Gren.

Međutim, od toga dana Gren kao da je u zemlju propao. U odsustvu je izbačen iz armije, i sada, posle više od dvadeset godina, došao je da se zbog toga sveti.

Dakota Kid je uništio ceo jedan kraj. Sada je držao kolt u ruci i uperio ga u grudi najopasnijeg strelca na Zapadu.

— Dok Holidej, ja vas izazivam na dvoboj — rekao je, posmatrajući iskosa Lauru Higin. Pri tom je držao palac na revolveru.

Džordžijanac je sedeo mirno u sedlu i posmatrao razbojnika.

— Na vašem mestu bih se okanio toga, mister.

Kockar je okrenuo konja i hteo da odjaši.

Gren je još jednom pogledao devojku, a onda otkočio oružje i stavio kažiprst na obarač. Pre nego što je uspeo da zgrči prst na obaraču, Gren je ostao bez kolta. Holidej mu je metkom izbio oružje iz ruke.

— Ja sam vas upozorio, bratac. Vi ste kukavica, bedna kukavica.

Nema drugog izraza za ono što ste hteli da učinite.

— Nisam pucao — pokušavao je Gren da se brani.

— Niste samo stigli da to učinite.

Niko nije primetio ljude koji su se sa zapadne strane približavali reci. Bio je to rančer Kliv Beri sa svojim poslednjim kaubojima. U širokom luku su obišli vatru i prišli reci sa zapadne strane. Rančer je jahao na čelu. Lice mu je bilo očajno. Kad je došao do poslednjeg proplanaka, ugledao je spaljeni grad. Dvanaest kuća u Smitaunu bile su njegovo vlasništvo.

Onda je okrenuo glavu da ne gleda taj užas. Sa reke su odjeknula dva pucnja. Obo, bez razmišljanja konja i krenuo prema reci.

Opet pucnji, tri, četiri, pet, šest. Onda je zavládala pritiskujuća tišina. Čuo se samo šum reke.

Dogodilo se nešto neočekivano. Džordžijanac nije ispalio više nijedan metak, ali je stajao na nogama. Nijedan od razbojnikovih metaka nije pogodio cilj.

Kid Gren je ispalio tih šest metaka i šest puta promašio cilj. Važio je inače za dobrog strelca koji retko promaši cilj. Šta se to s njim zbiva?

Nije ni sam znao. Svaki put kada bi povukao obarač sreo je pogled tih hladnih očiju koji ga je paralisao. Sada mu je magacin bio prazan.

Pred njim je stajao Dok Holidej i u desnoj ruci držao niklovani kolt sa drškom ukrašenom slonovačom.

— Pucaj, konačno! — vikao je Kid Gren izgubivši nerve.

Džordžijanac podiže oružje. Šest

puta su meci zviždali i šest puta uskovitlali pesak kraj čizama Dakote Kida.

Tek onda je kockar izvukao kolt iz leve futrole. Ovaj put upravlja je cev u razbojnikove grudí. Lagano mu se približavao i zastao tek dva koraka ispred njega. Svima je zastao dah i svi su znali da je Dok Holidej namerno promašio protivnika. Bilo je neshvatljivo.

Sada su stajali jedan ispred drugoga, čovek sa praznim koltom i drugi sa oružjem u čijem magacinu je bilo šest metaka.

— Nestani, razbojniče! — rekao je Holidej tiho, tako da ga je samo Gren mogao čuti.

Upravo je naišao Kliv Beri na ko-

izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE

STRIPOTEKA
PANORAMA

SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA

TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU

nju. Odjednom mu se pogled ukoči. Ugledao je Kida Grena, svog nekadašnjeg oficira koji je oterao u smrt mnoge ljude.

— Kid Gren — rekao je žustro, i gotovo pomodreo u licu. Posle nekoliko trenutaka skrenuo je oči prema Doku Holideju, koji je još uvek držao kolt u ruci.

— Prepustite tog čoveka meni, mister!

Izvukao je kolt. Nosio je isti vojnički revolver kakav i Gren.

Mongolsko lice razbojnika bilo je za nijansu bleđe. Dakota Kid je već godinama očekivao ovaj susret. U usamljenim noćima je o tome sanjao, a sada je konačno omraženi čovek ovde. Međutim, kolt Kida Grena bio je prazan. Bacio ga je pred rančerove noge.

— Ja sam bez municije — procedio je kroz zube.

— Vi niste samo izdajnik, Gren, vi ste i kukavica! — povika rančer. — Podignite svoj kolt, nas dvojica treba da sredimo neke stare račune.

Dakota Kid pride svom nekadašnjem komandantu, saže se i podiže oružje. Polako je punio magacin.

Dok Holidej je stajao iza njega još uvek sa revolverom u ruci i motrio na ostale razbojnike, koji su kao okamenjeni stajali ispred žbunja. Članovi Kidove bande nisu znali šta se nekad dogodilo između Grena i Beri. Vođa im je pričao da spaljenu zemlju mogu da kupe jeftino i za nekoliko godina se obogate.

Razbojnici su imali novac. Za taj novac u Ajovi životom su platili tri osobe: vozač poštanske kočije i dva putnika.

Kid Gren je stajao i dalje ispred rančera i znao da mu je Holidej za leđima.

— Ne pada mi na pamet da prihvatim dvoboj sa vama, Beri. Vi ste mi pre mnogo godina, istina, učinili zlo, no to je bilo davno.

— Znao sam da ste kukavica — otpljunu prezrivo rančer. — Izdajice su po pravilu i kukavice.

— Sada svaljujete krivicu na mene, a vi ste onda zakazali. Trebalo je da odete iz utvrđenja, jer ste bili nesposobni da komandujete.

— Ni reči više, inače ću vas ubiti golim pesnicama, Gren.

Grenovi ljudi su pritrčali u pomoć, iako im vođa nije dao znak. Nastalo je divlje puškaranje. Pri tom je jedan od razbojnikovih ljudi pao pogođen rančеровим metkom. Ostao je na mestu mrtav. Šerif Smitauna, Mek Kvin, ležao je u pesku. Prišao mu je Beri.

— Je li opasno, šerife?

Čuvar zakona odmahnu glavom.

— Nije tako opasno — uzvratio je i pogledao ubijenog razbojnika, a onda skrenuo pogled prema Holideju.

— Jeste li to vi učinili?

Odgovorio je rančer umesto kockara:

— Ne, šerife, ovaj čovek je napadaču samo izbio kolt iz ruke. Ja sam ga ustrelio.

Šerif je predložio da odmah sahrane mrtvaca. Čim to bude obavljeno, zahtevao je da Gren i njegovi ljudi napuste kraj.

Vođa bande se ponovo osetio sigurnim. Prišao je šerifu na korak.

— Vi nemate šta da naređujete i

zabranjujete. mister, bez obzira što nosite zvezdu.

— Vi ste počeli gužvu i vaša je krivica što ste izgubili jednog od svojih ljudi.

Holidej se ponovo vinuo u sedlo i hteo da krene, ali ga Mek Kvin za trenutak zadrža.

— Mister Holidej, mislim da vam dugujem zahvalnost.

— Ne znam na čemu mi zahvaljujete, šerife.

— Prokletstvo, kakav čovek! — mrmljao je šerif u bradu, ali ga je Beri, koji je stajao uz njega, čuo.

— To je dakle, Dok Holidej, šerife? Čovek o kome se ispredaju tolike priče. Priznajem, zamišljao sam ga sasvim drugačije.

*
* *

Ljudi su počeli ponovo da podižu svoj grad. Potrajalo je mnogo nedelja dok su prve kuće sagrađene. Guverner države Kanzas je obezbedio novac za izgradnju naselja. To je, na žalost, bila suma od nekoliko hiljada dolara i stanovnici Smitauna mogli da ga dobiju samo kao pozajmicu.

Samo jedan među njima nije prihvatio državni zajam: rančer Beri. Nije bio u stanju da zadrži posed, ostalo mu je samo malo goveda. Kada ih je prodao, imao je taman toliko da isplati svoje kauboje. Sada je sedeo na ugljenisanim stepenicama, zgarištu svoje rančerske kuće i gledao za jahačima. Svi su želeli da ostanu kod njega i rade bez plate, ali Beri to nije hteo da prihvati.

Samo jedan nije odjahao: nadzornik Ralf Barton.

— Šta je s tobom, Ralf? Zar nećeš da odjašiš?

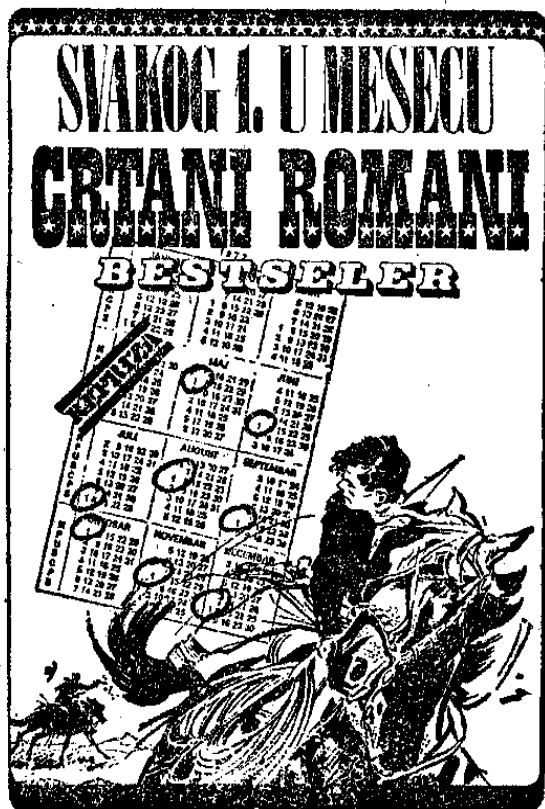
— Mi smo zajedno podigli ovaj ranč, gazda, a sada smo ga zajedno izgubili. Neću da maknem sa ovih pašnjaka sve dok ti lupeži ne budu likvidirani.

— Moraćeš dugo da tragaš za njima, Ralf. Ne možemo nikome pripisati krivicu i dokazati, iako ja mislim da znam ko je to učinio.

— Ko je to?

— Razbojnik koga sam izazvao na dvoboj.

Beri je ispričao svom nadzorniku šta se pre dvadesetak godina dogodilo u utvrđenju Randau.

— Dakle, tako stoje stvari? —
procedio je Barton gorko. — To je
maslo onog lupeža.

— Ne možemo ništa da dokažemo,
Bartone. Moramo da nađemo neko-
ga ko može da dokaže.

— Ja ću vam reći šta treba da
učinimo, gazda. Moramo da priklje-
štimo tog Grena, dok ne progovori.

— Kakve koristi od svega toga?
Čak i da prizna, krdo je uništeno,
pašnjaci i kuće spaljeni. To nam ni-
ko ne može vratiti.

Nadzornik nije odustajao.

— Ja ću ga uhvatiti. Nekada i
negde. Taj dan će doći.

Ralf Barton je posmatrao svoga
gazdu. Poznavao ga je godinama.
Bili su prijatelji, iako o prijateljstvu
nikada nisu govorili.

— A sada odjaši — rekao je ran-
čer. — Svuda možeš da nađeš posao.

— Ne, ja ostajem — odgovorio je
nadzornik.

— Šta ćeš ovde? — govorio je
rančer odmahujući glavom. Hoćeš li
da nas dvojica sve sagrađimo od po-
četka?

— Mogli bismo da pokušamo —
uzvratilo je nadzornik. — Možemo
da prodamo jedan deo pašnjaka, a
sa ostatkom krenemo iz početka.

Rančer je skinuo šešir. Proseda
kosa pala mu je na izborano čelo.
Položio je ruku na rame svoga nad-
zornika.

— Suviše sam star da još jednom
počinjem iz početka, Bartone. Ja to,
uostalom, i ne želim. Prodaću celo
imanje ukoliko nađem kupca.

*
* *

Protekla su dva meseca ispunjena
mukotrpnim radom. U gradu su bi-
le izgrađene prve kuće i ljudi su po-
novno imali krov nad glavom.

Napolju, na pašnjacima je ispod
pepela nicala prva trava. Međutim,
nije bilo goveda da pase travu. Na
beskrajnim pašnjacima ležali su
ugljenisani skeleti životinja, nemi
svedoci katastrofe koja se ovde ne-
davno odigrala.

Bilo je to jednog jutra. Magla se
digla nad rekom. Šerif Mek Kvin je
šetao obalom i slučajno našao sat
u pesku. Imao je običaj da u rano
jutro krstari pored reke, koju je
veoma voleo. Tako je i ovog jutra
šetao osluškujući šum talasa. Od-
jednom je primetio kako nešto svet-
luca u pesku. Sagnuo se i izvukao
veliki srebrni sat, sa pozlaćenim po-
klopcem. Mek Kvin otvori poklopac
i pročitao ugravirane reči: „Našem
dragom sinu, doktoru Džonu Henri
Holideju, njegovi roditelji”.

Zamišljeno je odmeravao sat na
ruci i sećao se onog užasnog dana
kada je grad izgoren. Tada mora da
je Holidej izgubio sat. Stavio je sat
u džep i krenuo u grad. Prošao je
pored nekoliko kuća, ovog puta sa-
građenih bliže reci. U jednoj od tih
kuća smestio se zelenoš — Kid Gren.
Za novac, koji im je Dakota Kid po-
zajmljivao, morali su da krvare, jer
je razbojnik zahtevao jedva podno-
šljivu kamatu. No, nesrećnici nisu
imali drugog izlaza. U Smitaunu još
nije bilo banke, a novac koji je vla-
da obezbedila nije bio dovoljan. Po-

gorelci su hitali da pre zime stvore krov nad glavom.

Mek Kvin je slutio da su ljudi koji su došli u grad razbojnici. Za sada, međutim, nije imao povoda da nešto preduzima. Osim toga, izazvao bi i neprijateljstvo građana, kojima je Grenov novac bio neophodan.

Razbojnici su se ponašali pitomo i mirno, što im je teško padalo, no Kid Gren je tako naredio.

Građani su zaboravili ono što su ti ljudi učinili u vreme požara. Bili su suviše zaokupljeni svojim problemima.

Gren je počeo još jedan unosan posao; otvorio je salun.

Požar, koji su podmetnuli on i njegovi ljudi, isplatio se!

*
* *

Dok Holidej se nalazio u Stoptonu, gradiću na južnom delu toka reke Smoki. Odmah posle požara je tu došao da se malo odmori. Namerao je da ostane nekoliko dana, ali se razboleo i ostao vezan za postelju. Tek u Stoptonu je primetio da je izgubio sat, jedinu uspomenu koja mu je ostala od roditelja. Verovatno se Dok Holidej nikada više ne bi vratio u Smitaun, da nije bilo toga sata. Nije gajio veliku nadu da će ga tamo naći, jer ni sam nije tačno znao gde ga je izgubio.

*
* *

Rančer Beri je stajao utučen na vratima kolibe. Nalazila se na sever-

nom kraju njegovih pašnjaka i služila nekada kaubojima kao sklonište od nevremena. Osim toga, koliba je služila i kao ostava za stubove i bodljikavu žicu. Sada je to, međutim, bio jedini krov nad glavom koji je Kliv Beri još posedovao.

Poslednjih nedelja, jedino on nije mislio na ponovnu izgradnju svoga ranča. Zašto bi to i činio? Dece nije imao, a žena mu je odavno umrla. Ovaj vitalni čovek je posle nesreće za veoma kratko vreme ostario. Jedino što ga je još održavalo u životu, bila je želja da pribavi dokaze da je Kid Gren podmetnuo požar. Međutim, izgleda da niko nije video razbojнике na delu. Rančer i njegov nadzornik se za sve ovo vreme nisu pojavljivali u gradu. Odlučili su da tamo odu tek onda kada budu

u mogućnosti da razbojнике pošalju na vešala. Rančer nipošto nije želeo da se sam obračunava sa zločincima — poštovao je zakon. Međutim, njegov nadzornik Ralf Barton nije hteo da odustane od borbe.

— Odjahaćemo u grad, gazda.

Beri odmahnu rukom.

— Znam da je to on učinio, i ja bih ga zbog toga mogao da ustrelim. Ja nisam ubica, Bartone.

— Ali gazda, ne možemo te pse pustiti da žive nekažnjeno. Nije samo u pitanju stoka koju ste izgubili, kuće neću ni da pominjem. Radi se o ljudima koji su izgubili živote.

— U redu, sutra ćemo odjahati.

Na licima građana Smitauna nije se ogledala radost kada su prve kuće sagrađene. Dobre volje bila su samo nekolicina. Ta nekolicina sedela su u separeu saluna i s nogama na stolu ispijala viski. Gotovo se nije videlo od gustog duvanskog dima.

— Prestanite sa opijanjem — naredi Kid Gren. — Treba da govorim s vama. To se pre svega odnosi na tebe, Bob, jer ćeš danas napustiti grad.

Tanmoputi razbojnik Bob Norton iznenađeno podiže glavu.

— Zbog čega da odjašim? Meni se ovde vraški dopada.

Vođa bande udara pesnicom o sto.

— Ovde govorim ja i niko drugi. Pitanja možeš da postaviš kasnije. Slušajte me dobro! Do sada je sve odlično teklo. Dopada mi se sve izuzev jedne stvari: gde je Beri? Poznajem tog starog dobro. Taj neće odustati. Ne mogu da odagnam slutnju da se nešto kuva. Ako slučajno

iščeprka da smo mi podmetnuli vatru, mogao bi da nas sredi. Propašće novac koji smo sakrili ovde u gradu.

— Od koga bi mogao da sazna? — interesovao se Hal Dansbi, rošavi razbojnik koji je nosio tri ubistva na savesti.

— Od Doka Holideja, možda.

— Prokletstvo i to nam tek sada kažeš.

— Zbog čega je trebalo da vam ranije govorim? On nas nije odao.

— Ako je tako i dalje će ćutati — zaključio Dansbi.

— I ja sam tako u početku mislio, no u međuvremenu mi je nešto palo na pamet. Šta ako se njih dvojica — Beri i Holidej — sretnu? Mislim, sasvim slučajno? Onda Holidej može da progovori. Dakle, treba likvidirati Holideja. Taj posao preuzeće Bob na sebe.

— Šta? — viknuo je Bob Norton. — Ja? Mora biti da si poludeo. Ne, amigo, ja to neću. Moraš naći drugu budalu. Ti si na reci propustio priliku da ga likvidiraš.

Dakota Kid nabra obrve. Najradije bi svoga čoveka udario pesnicom po sred lica. Međutim, to nije smeo da čini.

— Slušaj me, Bob! Saslušaj do kraja. Ne treba da ga izazivaš na dvoboj. Prosto treba iz zasede da motriš na njega i ustreliš u pogodnom trenutku. Naravno, to neće biti lako. O njemu se čuje nešto tek kada napusti grad u kome je boravio.

— Trebalo je da pitamo onu ženu. Mislim da se zove Higin. Ona mu je stalno za petama.

— Nije loša ideja. Ta će te nagraditi, ako likvidiraš Holideja. Ima vi-

še od mesec dana kako mu se zatro svaki trag.

— Trenutak, momci, ideja sa ženom nije loša. No, kako da saznamo kuda se odavde uputila?

— Možda zna šerif — ubacio je Dansbi. — Obezbedio joj je kola jer je ovde bilo sve spaljeno.

— Zahvaljujući nama — kikota se Norton.

— Mani se tih neslanih šala. Imamo preča posla — presekao ga je Gren. — Nego, Hal, otidi do šerifa i upitaj ga ima li šta protiv ako nekoliko žena zaposlimo u baru? Jesi li shvatio?

— Nisam uopšte — uzvрати rošavi razbojnik.

— Čoveče, baš si glup! Ako počneš takav razgovor, lako ćeš skrenuti na priču o Lauri Higans.

*
* *

Šerif Mek Kvin je stajao na prozoru svoje kancelarije i posmatrao suncem okupanu ulicu. Gotovo nijedna od kuća na suprotnoj strani nije imala ni prozore. Novca nije bilo dovoljno. Nije se mogao više izvući ni od Kida Grena. Srećom, šerifska kancelarija je bila od kamena, tako da nije mnogo oštećena požarom. Čuvar zakona je video Hala Dansbija kako se približava njegovoj kancelariji. Prokletstvo, veoma bih se rado oslobodio ovog šljama, međutim, Grenu je već pripadalo nekoliko kuća u gradu. Iskusni šerif je znao da je ovaj mir sada varljiv i da će uskoro nastati gužva.

EVA ROMAN JE
VAŠA NOVA LJUBAV

Dansbi stupi u kancelariju. Ušao je bez kucanja.

— 'Bar dan, šerife! Gazda vas pita imate li nešto protiv, da u baru zaposlimo nekoliko ljupkih žena.

— Samo nam to još nedostaje! Ne dolazi u obzir! Ne, mister, recite vašem gazdi da od toga posla nema ništa. Vaše poslednje puškaranje zbog devojke mi je bilo dovoljno. Bio sam srećan kada je otputovala u Vali.

Dansbi se zadovoljno nasmeja. Saznao je šta je želeo. Da ne bi bio sumnjiv, nastavio je da priča.

— To je bila vraški lepa cura zbog koje je vredelo zaraditi nekoliko rupa u koži.

Razbojnik je kao slučajno dobro pogledom osmotrio pisači sto. Primetio je srebrni časovnik, časovnik Doka Holideja. Pošto je Mek Kvin stajao na prozoru okrenut leđima, nije ni primetio, da je lupež strpao časovnik u džep.

— U redu, idem. Što ne može, ne može.

Šerif se nije pomerio s prozora. Pljunuo je na pod i ljutito procedio kroz zube.

— Šakali!

Vođa bande i Norton stajali su ispred saluna i nestrpljivo iščekivali Dansbija. Odjednom mongolsko lice Dakote Kida prebledelo. Jedva je prevalio preko usana:

— Gužva počinje! Skutio sam! Dolazi Dok Holidej!

— Prokletstvo, samo nam je to nedostajalo. Eno, njegovog šarca. U tom im se pridružio Dansbi.

— Šta vam je? Da niste videli

utvaru? Nosim vam dobre vesti, sve je u najboljem redu.

Jahač se zaustavio pred šerifskom kancelarijom, kojoj je Dansbi bio okrenut leđima. Videći svoje drugove kako se žurno povlače u salun, uzviknuo je začuđeno:

— Ama, šta vam je ljudi? Uspeo sam da nađem način da se dokopam Holideja. Može se reći da znam gde je on.

— I ja! — prosikta Kid. — Upravo silazi s konja ispred šerifske kancelarije.

*
*
*

Mek Kvin baš nije bio oduševljen videći Holideja kako ulazi.

— Koji vas đavo opet dovodi u naš grad?

Holidej se osmehnu.

— Samo bez brige. Uskoro ću otići.

Šerif proguta pljuvačku. Zažalio je što je tako kazao. Konačno, ovaj Holidej mu je jednom pomogao. Nikome u Smitaunu nije ništa našao učinio.

— Nisam tako mislio, Dok — promrsio je i ponudio Džordžijancu stolicu.

— Kod vas, izgleda, opet sasvim dobro.

— Prizor često vara — uzvрати Mek Kvin ljutito. Skinuo je šešir i obrisao znoj sa čela. — Vraški toplo danas, mister Holidej. Smem da se kladim da biste i vi mogli da podnesete čašu viskija.

Čuvar zakona je oklevao da li da ispriča Holideju šta se u njegovom

gradu zbiva. Najzad je odlučio.

— Da, Dok, izgled može da vara. Kuće stoje, guverner nam je obezbedio zajam od vlade, ali ni to nije dovoljno.

Kockara nisti mnogo interesovale prilike u Smitaunu, niti to gde su ljudi nabavili ostatak potrebnog novca. Upitao je tek da nastavi razgovor:

— Da niste možda opljačkali transport zlata?

Šerif Mek Kvin se gorko nasmeja.

— To bi mi čak bilo draže. Bar bih znao odakle novac potiče, a ova-ko?

Kockar ispi viski i spusti čašu na sto.

— Predite na stvar, šerife.

Čuvar zakona duboko uzdahnu.

— Vi se sigurno još sećate lupeža sa kojima ste imali puškaranje na reci.

— Mislite na onoga što je hteo dvoboj sa mnom? Ako se ne varam, zvao se Gren.

— Kid Gren je pozajmio građanima novac uz najvišu moguću, zele-našku kamatu. Ima u gradu svoj sa-lun i nekoliko kuća, on...

— Ne govorite to valjda ozbiljno? — upitao je Holidej, doista iznenađen. Retko se događalo da se u koc-karevom glasu oseti uzbuđenje.

No, ovoga puta Dok Holidej je mogao tačno da oceni do koje mere je užasno ono što se u Smitaunu zbiva.

Razbojnik Gren je opustošio ze-mlju i grad da bi dobro uložio no-vac, koji sigurno nije stekao na po-

šten način. Kakva neshvatljiva pod-lost!

— Mislim sasvim ozbiljno, Dok. Ništa protiv toga ne mogu da učinim. Suprotstavili su mi se građani.

— Mogu da mislim. Bili su srećni kada su dobili novac.

Šerif je do pojedinosti pričao Džordžijancu šta se u gradu dešavalo za protekla dva meseca. Među-tim, Holidej ga više nije slušao. Tek pošto je šerif završio postavio je pi-tanje:

— Vi još uvek ne znate ko je pod-metnuo požar?

— Ne zna se, ali ja podozrevam. Bolje rečeno, imam razloga da sum-njam.

— Kid Gren, zar ne?

**izbor najboljih stripova
ZA DECU I ODRASLE**

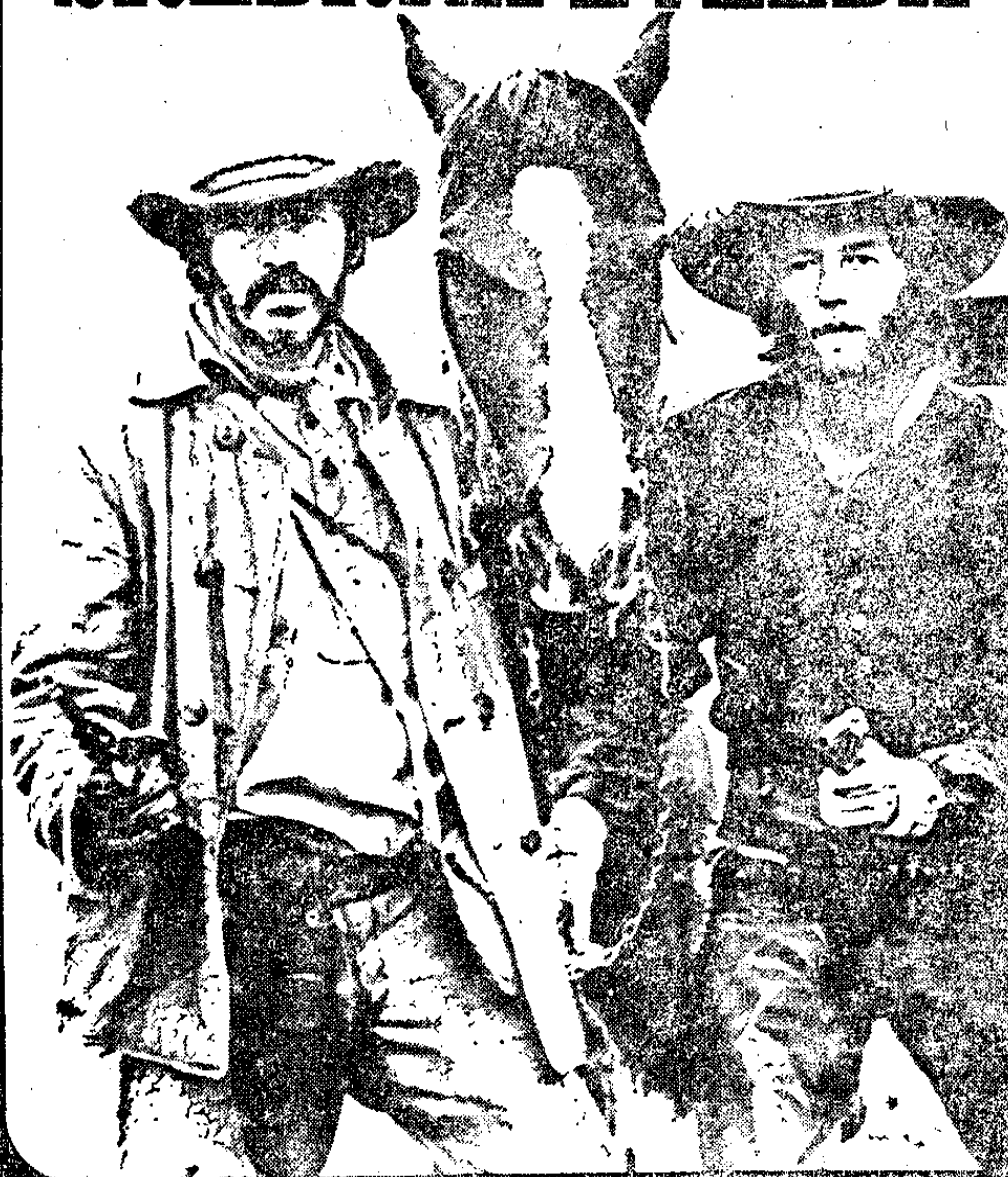
**STRIPOTEKA
PANORAMA**

**SVAKE
SUBOTE
KOD
VAŠEG
PRODAVCA
NOVINA**

**TALIČNI TOM
UMPAH PAPA
SPIRU**

SVAKE DRUGE SREDE
★ U SVIM KIOSCIMA ★
SREBRNA ZVEZDA

Šerif potvrdi.

— On i njegova družina.

— A šta je sa ostalima u gradu? Gaje li oni istu sumnju? Mora da je i njima puklo pred očima.

— Svakako, verujem da sumnja-ju. Moralo im je pasti na pamet ka-da im je Gren iznenada ponudio no-vac na zajam. No, znate kako je, no-vac je pogan, on mnogima zatvara usta.

Čutali su neko vreme, a onda se šerif lupi po čelu.

— Prokletstvo, gotovo sam zabo-ravio, imam nešto za vas, Dok.

Kockar ga upitno pogleda. Mek Kvin se široko nasmeja i pruži ruku do mesta gde je toga jutra spustio sat, govoreći:

— Vaš sat, našao sam ga na reci.

Sat je međutim. nestao.

— Prokletstvo, kako je to mogu-će? Svojom rukom sam ga ovde spu-stio. — Odjednom se trže. — Da ga niste vi već uzeli?

— Nisam valjda ukrao svoj sop-stveni sat?

— Da, u pravu ste, potpuno sam zbunjen. Međutim, nije mogao sam da ode.

— Baš čudno — primeti Holidej. — Uputio sam se u vaš grad, do vas, da potražim svoj sat. Nisam gajio velike nade.

— Ne, čudno nego neverovatno. Jutros sam našao sat. Vi stižete istog dana i pitate za njega. Sada je opet nestao. Prokletstvo, ne shvatam ni-šta.

— A ja shvatam. Neko vam ga je ukrao.

Šerif zazvižda kroz zube.

— Do đavola, u pravu ste.

— Razmislite ko je sve danas na-vraćao ovamo.

— Bilo ih je više. Prvo je došao kovač i doveo mi potkovanog konja. Sledeći je među svojim govedima otkrio nekoliko odbeglih Berijevih grla i raspitivao se o rančeru.

Dok Holidej ga prekide.

— Beri? Je li to čovek čiji je ranč spaljen?

— Tako je, vi ga poznajete. Iza-zvao je Grena na dvoboj.

— Gde je on sada? — raspitivao se Holidej.

Čuvar zakona sleže ramenima.

— U grad nije dolazio. Priča se da jaši naokolo po pokrajini. Na-

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

**SVETSKI HIT
SVETSKI HIT**

ZLATNI

KUPIDON

vodno traži svedoka koji je video zločinca, mislim onog ko je podmetnuo požar. Trojica kauboja, koji su danas takođe navraćali, videli su ga sa nadzornikom na pašnjacima.

— Možda je ipak našao čoveka koji je video razbojнике na delu.

Šerif odjednom poskoči sa stolice. Setio se današnjeg poslednjeg posetioca, Dansbija.

— To je mogao biti samo onaj prokleti bandit, niko drugi. Stajao sam na prozoru i sve vreme se nisam okrenuo. Samo on i niko drugi!

— Jedan od Grenovih ljudi?

— Da, Dansbi — uzvрати Mek Kvin. Onda mu se lice ozari. — Sada bar jednog od tih momaka imamo u rukama.

Šerif je dokopao opasač sa zida.

— Taj će me upoznati.

Žurnim koracima uputio se prema vratima. Holidej ga je zadržao.

— Zar mislite šerife da Dansbi nosi sat u džepu? Prepustite stvar meni.

— Ne, Dok, to je moj posao.

— A sat je moj — preseče ga Džordžijanac i napusti kancelariju prošavši mirno pored šerifa.

* *

U međuvremenu se u salunu, iza zatvorenih vrata, silno uskomešalo.

Kid Gren je stajao za šankom ispred ostalih. Nisu pili. U ovom trenutku im nije bilo do viskija.

— Moramo odmah da dejstvujemo — saopštio je Gren. — Sve mora biti spremno kad se on pojavi.

— Šta znači: kad se on pojavi? --

negodovao je Dansbi. — Mislio sam da ćemo mi uhvatiti maglu.

— To sam i ja pomislio — umešao se Fred Smolvud.

— Velika ste mi vi sila. Ljudi, koji vešto barataju koltovima, hvataju maglu pred jednim jedinim čovekom. Prokletstvo, zar da sve ostavimo na cedilu? Prošli put me je on iznenadio, sada možemo, da se pripremimo.

— Baš si mudar — rekao je Dansbi. — Misliš, doći će u naš salun da malo procaska? Budi siguran, zvezdonosac već zna da smo mi podmetnuli vatru.

— Pa šta? S tim smo morali računati, rekao sam vam već. Ako napustimo grad, možemo početi ispočetka. Ja ostajem!

— Nemoj zaboraviti, gazda, da nećemo imati posla samo sa Holidejem i šerifom. Ta dvojica će nahuškati ceo grad protiv nas.

— Ko ovde vodi igru: ti ili ja? — breću se Kid Gren. — Ako budemo dugo razglabali, doživelićemo da nam stoje pred vratima. Dakle, Dansbi, ti ćeš osedlati konje i odvesti ih na sporedni izlaz. Nortone, ti ostaješ sa mnom. Kada Dansbi osedla konje, vratiće se u lokal, a ti Smolvud izbuši rupu na krovu i motri na ulicu. Kada ih budeš video da nailaze, daćeš nam znak pucnjem ili sići odmah, dole, jeste li razumeli?

Dansbi nije mogao a da ne primeti:

— Sve je to čista ludost. Doći će nam glave. Ipak učestvujem u igri!

Dok Holidej bi možda već napustio grad da je srebrni sat još uvek ostao na šerifovom pisaćem stolu.

Sada su, međutim, bili svi saterani u mišje rupe. Holidej je ostao! Fred Smolvud se popeo na tavan, a Norton ostao sa svojim vođom.

— Gazda, sada smo sami. Ako se ne varam, ja najduže jašim s tobom. Čini mi se, punih sedam godina.

— Govori šta hoćeš! — preseče ga Kid.

— Ovog puta smo promašili, gazda. Nisam hteo da Dansbiju dajem za pravo, jer je u poslednje vreme postao prilično glasan i razmetljiv. No, verujem, da je ovog puta doista u pravu.

— Videćemo. Otvori vrata!

Norton je iznenađeno pogledao vođu.

— Jesi li poludeo? Jar hoćeš da otvoriš salun? Ne, to valjda ne misliš ozbiljno.

— Otvaraj vrata kad' govorim!

Sada su svi izuzev Smolvuda bili u salunu. Vrata su bila otvorena. Norton i Dansbi su, svaki za svoj račun, razmišljali o vođinoj nepromišljenosti. Počeli su čak da ga mrze i sumnjaju u njegove sposobnosti.

Vođa bande kao da im je čitao misli.

— Ne trudite se, momci. Ostaćete ovde i boriti se. Bez mene biste se našli na vešalima.

•
•

Hal Dansbi je osedlao konje. Stajali su u malom dvorištu iza saluna. Siva Grenova kobilica nalazila se nešto malo sa strane. Bila je to prilično divlja životinja, koju je samo

**EVA ROMAN JE
VAŠA NOVA LJUBAV**

**svakog prvog
nova eva
ZA VAS**

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

**AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA**

Gren mogao da jaši. Dansbi je izašao u dvorište da obiđe konje. Pušio je i razmišljao mrmljajući sebi u bradu:

— Mogao bih da uzjašim konja i nestanem da nije tih prokletih dolara. Imam samo nekoliko centi u džepu, sa kojima ne mogu da stignem daleko. Onda je pogledao konje: lepe životinje!

— Nije loša ideja — mrmljao je i dalje Dansbi. — Već sama sedla bi donela prilično novaca.

Bacio je opušak, pogledao prema vratima i počeo međusobno da vezuje konje.

Kada se ponovo okrenuo, video je Kida Grena na vratima.

— Vezuj konje za prečku!

— Prokleti đavole — procedi Dansbi i pusti ruku na dršku kolta. Nije bio brz kao Gren. Cev kolta već mu je bila uperena u grudi, pre nego što je potegao oružje.

— Da nemamo još mnogo što-šta da obavimo u gradu, ti bi bio mrtav. Za svaki slučaj, oduzeću ti oružje.

Dansbi je negodovao.

— Čime da pucam kad dođe do gužve?

— Kad do gužve dođe vratiću ti kolt.

Vratili su se zajedno u salun.

— Stani iza šanka, Hal, i veži belu kecelju. Eno je, visi na ekseru. Ako neko naiđe, počni da brišeš čaše i sipaj viski.

— Prokletstvo, sada sam još i krčmar.

Kid pođe prema vratima i stade pored Nortona.

— Da li se nešto dogodilo?

— Ne.

Gren izađe na ulicu. Dole ispred šerifske kancelarije još uvek je bio vezan Holidejev konj.

— Do đavola, on je još uvek tamo.

— Verovatno igraju poker — zaključujući Norton zajedljivo.

— Hoćeš da ti izbijem još nekoliko zuba?

Kada je Gren otišao malo kroz dvorište, Norton je mogao da uhvati maglu, ali to nije učinio. Zašto, ni sam nije znao. Čudio se što Dansbi nije iskoristio priliku koja mu se ukazala, nego je takođe ostao.

Radoznalost mu je brzo bila zadovoljena.

— Bob — naredio je vođa bande — hodi malo ovamo, i zađi iza šanka.

— Zar nisi rekao da motrim na ulicu?

— Nećeš se dugo zadržavati.

Norton priđe šanku. Dansbi ga značajno pogleda.

— Šta ću ovde, gazda?

— Pogledaj da li je kolt našeg novog krčmara napunjen.

— Prokletstvo, futrola mu je prazna!

— Da, prazna je — isceri se Kid.

— Poverio mi je oružje za neko vreme. Zapravo, ja sam ga zamolio da tako učini, kako ne bi više došao u iskušenje da uhvati maglu zajedno sa svim našim konjima. Možeš li zamisliti, Bob, šta bi to za nas značilo?

— Proketo pseto! — brecnu se sada Norton na Dansbija.

Vođa bande se zadovoljno osmehnu. Qdvijalo se onako kako je on želeo.

Izenada je podigao glavu. Šta je sada ovo?

U glavnoj ulici zavladała je odjednom tišina.

— Izgleda da počinje — rekao je Dakota Kid žustro.

— Evo ga, ide Dok Holidej.

— Ko je sa njim — raspitivao se Gren.

— Sam je.

— Kako sam? To je nemoguće! — negodovao je Gren. — Prokletstvo, tu mora da se krije neka vraška stvar.

— Ako ide sam, ustrelićemo ga jednostavno na vratima — predloži Norton.

— Pa da budemo obešeni kao ubice? Čuj, čoveče, hoćemo da zadržimo svoj novac i svoje poslove, zar to još nisi shvatio?

Na gornjem kraju ulice stajao je šerif pred kancelarijom, gnevan na samog sebe, što se u sve ovo upustio. Nervozno je pušio. Džordžijanac se nalazio udaljen od saluna još sto jardi. Niko na ulici nije ni slutio kakvoj se opashosti ovaj hladnokrvni čovek izlaže.

Kockara je od saluna delilo još pedeset jardi.

Gren je sada mogao da čuje njegove korake. Obuzeo ga je jeziv strah. Osećao je kako mu dobuje u slepoočnicama. Seo je za kockarski sto i otkočio oružje. Na stolu je stajala flaša viskija i jedna čaša.

Norton je preko krila pomičnih vrata provirio na ulicu.

— Prokletstvo, gazda, on doista dolazi kod nas!

DOK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

— Zar si mislio da će u crkvu? — odbrusi Gren.

— Daj mi konačno moj kolt! — vikao je Dansbi.

Gren mu dobaci oružje uz primedbu.

— Nadam se da nećeš doći na pomisao da poćiniš neku glupost.

Svi su gledali prema ulazu.

Tamna senka pojavila se na pragu saluna.

Dok Holidej!

Razbojnicima je zastao dah.

Kockar je odmah primetio da ga očekuju. Nije mu promakao kolt na Grenovom bedru. Gipkim koracima prišao je šanku i video da je separe otvoren.

— Dobro veće — rekao je nemarno i naslonio se na šank. Postavio se tako da može da motri na sve razbojnike.

— Jedan brendi, krčmaru — rekao je uz bezazlen osmeh razbojniku Dansbiju.

Ovaj je natočio čašu pića, uzalud se trudeći da prikrije podrhtavanje ruku.

Holidej je tačno znao ko stoji s druge strane šanka. Šerif mu je opisao ovog razbojnika. Lagano se okrećao, kao da posmatra kako je lokal uređen.

— Fino ste ovde udesili, momci. Mora da je stajalo dosta novaca. Verujem da vam je ipak koja para ostala — rekao je Holidej, izvlaćći karte iz džepa. Šta misliš, krčmaru, o jednoj partiji?

Razbojnik ispod oka pogleda vođu. Ovaj je neprimetno klimnuo glavom.

— Ol rajt — uzvрати Dansbi žust-

ro. Tek onda se setio da u džepu ima samo pet dolara. Možda će mu to biti dovoljno.

Kada su Holidej i Dansbi počeli da igraju poker Kid šmugnu u separe. Brzo je zatvorio vrata i rekao Nortonu:

— Prokletstvo, momak nije došao da s nama igra poker. Nešto se iza toga krije.

— I ja tako mislim, gazda, samo kad bih znao šta.

Odjednom se lupio šakom po čelu.

— Setio sam se, Bob! Hoće da nas drži prikovane u salunu, dok se ostale ne sakupe.

— Prokletstvo, možda si u pravu. Možda bi bilo bolje da ipak pobegnemo, gazda.

Dakota Kid odmahnu glavom.

— To da više nisi pomenuo. Uvek možemo da pobegnemo, ako drugog rešenja ne bude. Nego, Bob, moraš opet napolje, treba motriti na ulicu.

— To može i Fred s krova — izvlaćio se Norton.

— On može da vidi samo jednu stranu ulice. Nema druge, Bob, moraš napolje.

Razbojnik je škrgutao zubima.

Samo mu je to nedostajalo. Na stražarskom mestu pred vratima nalazi se između Holideja i ljudi od čijeg su dolaska strahovali.

Kid Gren je ostao u separeu i prišao prozoru sa koga je mogao da vidi konje.

— Biću prvi koji će sedeti na leđima konja — šaputao je sebi u bradu. — No, pre toga moram da udešim tog paklenog Holideja.

***** SREBRNA * ZVEZDA *****

svake druge srede u svim kioscima

Paleni Holidej je upravo zaradio na kartama i poslednji Dansbijev dolar.

Razbojnik odahnu sa olakšanjem.

Konačno, pomislio je, i to je gotovo, i natiočio zadovoljno viski. Osetio je kako mu se košulja lepi na leđima. Te hladne ledene oči više nije mogao da podnese.

— Dakle, hoćemo li još koju partiju? — upitao je Holidej, mešajući karte.

— Ne, mister, nemam više ni probušeni cent — uzvрати Dansbi.

Džordžijanac je i dalje mešao karte.

— Ne moraju baš da budu dolari. Možda imate nešto drugo: konja, revolver ili časovnik.

Sat! Na njega je razbojnik sasvim zaboravio. Što se sata tiče, može ga izgubiti, ali konj mu je baš danas neophodan.

— Da, sat imam — rekao je nepromišljeno — u njega možemo da igramo, ali onda je gotovo ukoliko ga, naravno, izgubim. Konj je meni potreban.

„U to ne sumnjam”, pomisli Holidej, ali ne reče ništa.

Kockar se čudio što razbojnik bez oklevanja stavlja sat na sto. Verovatno da ne ume da čita ili se nije ni potrudio da otvori poklopac.

Za nekoliko minuta džepni sat je promenio vlasnika. Holidej ga stavi na dlan i počeo da odmerava.

— Prilično je težak. Mora da je skup?

— Da, nije baš bio jeftin. Imam ga već godinama — slaga Dansbi.
— Kupio sam ga u Sent Luisu. Imao sam dobar posao.

U tom trenutku se Kid Gren vratio iz separea. Seo je za sto za kojim je već ranije sedeo.

Holidej stavi sat u džep.

— Dajte mi jedan brendi, krčmaru. S pokerom je gotovo.

Pošto je ispio brendi kockar se okrete i iznenađeno pogleda vođu bande. Trljao je oči, a onda tobož iznenađeno upitao:

— Helo, mister, zar se mi ne poznajemo? Imam istina loše pamćenje ali mi se čini da smo negde igrali poker?

Kid Gren je baš prineo čašu usnama, i nakrenuo. Viski mu je uleteo u dušnik, tako da je dobio napad kašlja. Pomodreo je od naprezanja. Kada mu se kašalj malo smirio, pogledao je Holideja na čijem licu se ništa nije moglo pročitati.

Nebesa, šta sada da odgovori? Ono što je upravo Holidej rekao potpuno je neverovatno. Ipak drugog izlaza nije bilo, trebalo je da prihvati ovu igru.

Upravo je to Džordžijanac i želeo. Vođa bande je čak pokušao da se ljubazno osmehne.

— Moguće je da se poznajemo, i meni se čini da sam već negde video vaše lice.

— Dakle, imao sam pravo. Simpatičnog čoveka nije lako zaboraviti.

Hal Dansbi je ispijao viski za vikijem. Zar je gazda poludeo, zar ne primećuje da ga ovaj kockar vuče za nos?

Gren iskali svoj gnev na Dansbiju.
— Ne loči toliko, znaš da sam ti to zabranio!

Neko vreme u salunu je vladala tišina. Dok Holidej se odvoji od šanka i približi Grenovom stolu.

— Vraški dosadno u vašem salunu, mister. Da li je uvek tako?

— Nije baš uvek.

— Jeste li možda raspoloženi za partiju pokera?

Do đavola još i to, pomisli Gren. No, možda je bolje igrati karte.

— Nemam ništa protiv — odgovorio je i ispod oka upitno pogledao Nortona.

Razbojnik mu s vrata dade znak da je sve u redu.

Dakle, doći će u toku noći — proletelo je Grenu kroz glavu. To nikako ne valja. Dokle god Holidej sedi ovde, ne mogu ništa da preduzmu pa ni da pobegnu.

Igra je počela. Holidej se čak nije ni naročito trudio da prepusti Grenu pobeđu, što je obično činio u početku igre. Lice Dakote Kida postajalo je sve mračnije. Konačno je izgubio svu gotovinu koju je imao kod sebe. Ako budu morali da beže, neće imati ni prebijene pare. No, na to nije mislio u ovom trenutku. Holidej je iz deljenja u deljenje povećavao ulog, a Kid Gren gubio i gubio. Nije se usudio da primeni neke od svojih prljavih trikova, znajući s kim igra.

Hal Dansbi je takođe zaboravio klopku u koju su upali. Očaran, gledao je spretno Holidejeve ruke i uživao u Grenovom porazu. Ovaj je do

sada izgubio četiri stotine dolara. Gnevno je udario pesnicom o sto.

— To ne mogu biti čista posla, mister. Ne možete tek tako dobijati stalno, a ja da ni jednom ne privučem novac.

Džordžijanac sleže ramenima.

— Pa sami vidite šta se dešava.

— Prokletstvo vidim, četiri stotine dolara za jedan sat.

— Pa šta?

Kid Gren položi obe ruke na sto i naže se napred.

— Hoćete li da vam kažem šta je to?

— Na vašem mestu ja bih prethodno malo promislio.

Holidej se zavalio u stolicu i okrenuo prema Dansbiju.

— Donesite mi flašu brendija, to sada sebi mogu da priuštim.

Dakota Kid je kipteo od gneva. Počeo je da pretura po džepovima, kao da tobož traži novac. U stvari, hteo je da izvuče mali „deringer“, koji je uvek nosio u futrolu pod pazuhom. Holidej je, naravno, to odavno primetio. Lagano je izvukao oružje iz futrole i posmatrao svoj niklo-vani kolt.

— Ne moramo više da igramo poker, mogli bismo, na primer, da se kladimo. Šta mislite, koliko sam platio ovaj kolt?

Ne ispuštajući Grena iz vida, upeo ga je u pravcu šanka.

— I vi možete da učestvujete u opkladi, krčmaru.

Gren je posiveo od nemoćnog gneva. Zar je nemoguće poraziti ovog Holideja? Omeo mu je najveći podu-

hvat u životu i sedi među njima držeći ih u šahu.

Ni Norton, koji je stajao na ulazu, nije mogao ništa da preduzme, ugrožen jednim od niklovanih koltova.

S ljutnjom je mislio na vođu i njegovu tvrdoglavost. I Dansbi je psovao u sebi. Po njemu su se već odavno mogli nalaziti u planinama.

Neobična igra mačke i miša nastavila se i dalje. Holidej je rekao gotovo blago:

— Izgleda da vam se ta opklada ne dopada, gospodo. Da igramo, onda, dalje poker?

Položio je oba revolvera na sto i mešao karte. Mogao je da čuje kako vođa bande škrguće zubima. Gren se mašio za spoljni džep, u kojem su se doista nalazili dolari, poslednji novac koji je imao uz sebe. Ljutito je bacio ceo svežanj na sto i rekao:

— Igramo u sve, ali ovog puta ja delim.

— Ol rajt — uzvratil Holidej.

Igra je trajala tačno četiri minuta i Džordžijanac je opet dobio.

— Žao mi je, voleo bih da ste bar jednom dobili. Vraški je dosadno igrati sa lošim partnerom.

Rekavši to natiočio je još jednu čašu i ispio je na dušak.

— Brendi vam, međutim, moram priznati, nije loš. Možda bi za moj ukus mogao da bude i malo jači, no i ovo je u redu.

Dakota Kid više nije mogao da se savlada.

— Vi, prokleta varalice! — povikao je preko stola i hteo da skoči. Međutim, cev jednog revolvera već je bila uperena na njega.

— Vi doista ne umete da gubite, Gren. Ako ovako nastavite izgubićete daleko više!

Vođa bande je razumeo dvosmislenost ovih reči, ali je morao da čuti.

Džordžijanac ustade sa stolice i stavi koltove u futrole. Poneo je sa stola flašu s brendijem i čašu i uputio se prema šanku. Svu trojicu je držao na oku.

Gde li se samo četvrti sakriva? O tome je razmišljao još od trenutka kada je stupio u lokal.

Najzad se četvrti razbojnik sam pokazao. U dnu saluna su se nalazile merdevine niz koje je upravo silazio Fred Smolvud. Bilo mu je dosadno na tavanu. Pošto je primetio da se dole ništa naročito ne dešava, napustio je svoje skrovište. Prišao je šanku i rekao:

— Meni je dojadilo. — To je zvučalo kao da govori prijateljima s kojima se igrao Indijanaca i belaca.

I Kid Gren je ustao od stola.

— Zatvaramo salun! — uzviknuo je i prostrelio kockara pogledom.

Ovaj mirno izvadi sat iz džepa i otvori poklopac.

— Vi ste zaboravili da navijete sat, krčmaru — rekao je Dansbiju. — Doista lep sat, mora se priznati, čak ima i posveta na poklopcu. Žalim što sam ga zaradio od vas na kartama. Hej, možda biste hteli da ga otkupite, jer vam je dragocen zbog posvete?

„Krčmar“ je osećao kao da ga nešto davi u grlu. Primetio je iznenađena lica ostalih razbojnika. Svi su znali da nikada nije posedovao sat.

Džordžijanac je držao sat tako da može da pročita posvetu, koju je naravno znao napamet. Izgovarao je poluglasno:

„Našem dragom sinu doktoru Džonu Henri Holideju, njegovim roditeljima”.

Tajac. Hal Dansbi pozeleni. Kid Gren potpuno zaboravi na opreznost, pride Holideju iza leđa i preko ramena pročita poluglasno: „Našem dragom sinu doktoru Džonu Henri Holideju...”

Kockar značajno pogleda Dansbija, koji se pridržavao za šank.

— To je, dakle, Dok Holidej? Može divljenje, mister Gren. Zaposlili ste lekara kao točioca pića. Time baš ne može svaki vlasnik saluna da se pohvali.

Gren je prišao šanku. Oči su mu ličile na dva uzana proreza. Suknuo je na Dansbija.

— Odakle ti taj sat, idiote?

Razbojnik nije bio u stanju da proslavi ni reč. Samo se užasno znojio. Dok Holidej je odgovorio umesto njega.

— On mi je ispričao. U Sent Luisu je imao bolji posao, pa je kupio sat.

Za sve razbojнике bila je zagonetka kako je Dansbi došao do sata. Ovde u salunu ga nije mogao ukrasti, jer je sve vreme bio iza šanka. Osim toga, niko od ostalih razbojnika ne bi bio tako glup da ukradeni sat da kao ulog.

Dok Holidej natoči još jedan gutljaj brendija, a zatim položi dolar-sku novčanicu na šank i reče uz osmeh:

— Bilo je doista prijatno veče,

džentlmeni. Pri tom se potapšao po punim džepovima. Doista vrlo prijatno, možda ću i sutra navratiti.

Rekavši to uputio se gipkim koracima prema izlazu, okrenuvši svim razbojnicima leđa. Gledali su za njim kao omađijani, a posle još nekoliko trenutaka piljili u krila pomičnih vrata.

*
**

Džordžijanac je išao niz glavnu ulicu, utonulu u mrak i tiho se smeškao. Nebo nad Kanzasom je bilo vedro, pokriveno hiljadama zvezda. Dok Holidej je voleo ovakvu noć. Naročito mu je bila draga napolju u preriji. Udahnuo je vazduh punim plućima i osetio prijatan miris bufalo trave i vlažne zemlje koji je vetar donosio.

Kakvo divno veče!

U većini slučajeva nije imao razloga ni povoda da se osmehuje onome što je doživeo. Stigao je do šerifske kancelarije i hteo dalje do konjušnice po konja. Tamo je morao i da prenoći, jer u gradu nije bilo hotela.

Mek Kvin je ugasio svetlost u kancelariji i stajao na vratima, čekajući Holideja.

— Dok! — pozvao je tiho.

— Šerife!

Džordžijanac pođe prema njemu.

— Šta je bilo? — upitao je šerif.

— Ništa naročito, igrali smo poker.

— Šta, poker? — iznenadi se čuvar zakona. — A vaš sat?

— I u njega smo igrali.

Mir ovog čoveka bio je gotovo ne-shvatljiv. Dok je šerif stajao ovde i pušio nervozno cigaretu za cigaretom očekujući puškaranje, Holidej je igrao poker.

— Prokletstvo, pa to je bio vaš sat!

— Znam, ali je bio veoma skup.

— Kako to mislite?

— Lopova je stajao dosta novca.

— Ja smem da se opkladim, Holidej, da će vam on doneti metak.

— Ne znam šta će posle biti, šerife, ali za sada mi je doneo sedam stotina dolara.

— Vi se šalite sa mnom, Holidej! U toliku sumu se još nikada ovde nije igralo. A sada mi, molim vas, ispričajte od koga ste dobili novac.

— Od Dansbija i Kida Grena.

— I tako, Gren je to dozvolio? Zar razbojnici nisu pokušali da vas spreče? Konačno, njih su četvorica! Holidej se gorko nasmeja.

— A u vašem gradu stanuje četiri stotine ljudi. Laku noć, šerife.

*
* *

Kada je kockar napustio salun, Kid Gren se izbezumio od besa.

— Nemojte tu stajati kao idioti, nego zatvarajte vrata. Tri čoveka i nijedan u stanju da stavi tom tipu kolt pod nos.

Ni sam nije bio svestan besmislica koje govori.

— Zna li još da nemamo ni centa gotovine?

Da, članovi njegove družine su to znali, jer je, konačno, njihov vođa

sav novac i prokockao. Međutim, nisu se usudili ni da pisnu.

Dakota Kid se lagano smirivao.

— Hajde, natoči nam po jednu i reci odakle ti onaj sat.

— Imam ga od šerifa.

— Zar je Dansbi pijan? Svi su uzviknuli u glas:

— Od šerifa!

Dakota Kid odbije šank i stade raskoračen ispred svog čoveka. Dansbi je iz neposredne blizine mogao da vidi kako mu oči opasno sevaju.

— Ponavljam još jednom: odakle ti sat?

— Prokletstvo, pa već sam kazao: danas sam ga doneo od šerifa.

Vođa dokopa Dansbija za grudi i počeo da ga trese.

— Praviš od nas budale. Otkud šerifu ideja da baš tebi da sat Doka Holideja?

Dansbi je pokušavao da se otme.

— Pusti me, udavićeš me.

— Odgovaraj kad govorim.

— Ležao je na njegovom писаćem stolu.

— Znači ti si ga, dakle... I zašto ga nisi odmah izvadio iz džepa? A sada mi još jednu stvar objasni: kako je sat Doka Holideja uopšte stigao u šerifsku kancelariju?

Da to je doista bilo pitanje na koje niko nije znao odgovor.

— Grom i pakao, sve je to tako mutno. Ni đavo to ne bi proključio. Rančer se ne pojavljuje u gradu, a Dok Holidej dolazi, pri tom ga još njegov sat čeka u šerifskoj kancelariji.

— Možda je baš i zbog sata došao.

— Zagonetku sa tim prokletim sa-

SVAKOG 1. U MESECU CRITANI ROMANI

BESTSELLER

tom ne možemo rešiti — zaključio je konačno Gren. — Imamo važnijih stvari, o kojima se treba dogovarati. Holidej ništa nije pisnuo o požaru, no ja sam ipak uveren da se pretvara. Možda je došao da nam to znanje proda.

— Pa ne bi se moglo reći, gazda — primeti Dansbi. — Sami smo danas doživeli da novac lakše zarađuje od nas. Nego, možda bi smo mogli da se ukotvimo negde blizu grada.

— Umukni, Hal — preseče ga Gren. — Noćas nema spavanja. Strazarićemo na smenu.

*
**

Svanuo je novi dan, dan kao i ostali, a ipak dan koji će biti sudbonosan za mnoge u gradu.

Na salunu su vrata bila otvorena, jer je tako Gren naredio. Želeo je da niko u gradu ne primeti da se nešto dešava.

Dakota Kid je toga prepodneva čak prošetao glavnom ulicom sa jednim od svojih ljudi. Glasno su se smejali, mada izveštačeno, želeći da ostave utisak da su bezbrižni i da pričaju viceve. U stvari, želja im je bila da svi veruju kako ih dolazak Doka Holideja nije uopšte kosnou. Ljudi su naravno naseli.

Dok Holidej je još u rano jutro osedlao konja i odjahao u pravcu severa.

Mek Kvin je stajao na prozoru kancelarije i gledao za njim dok je odlazio.

— Još samo to je nedostajalo —

promrsio je, ušao u kancelariju i tako tresnuo vratima da je cela ulica odjekivala.

Džordžijanac je krenuo bez ikakvog cilja. Prosto je zaželeo da odjaši u preriju, daleko od ljudi, koji su ga danas molećivo gledali, da bi se sutradan već radovali što mu vide leđa. Hteo je još i da razmisli o tome da li da šerifu poveri ono što zna o podmetanju požara. Prevalio je već nekoliko milja kada je na horizontu ugledao dvojicu jahača. Zauzvatio je konja, oklevajući da li da skrene drugim pravcem i da se sretne sa njima. Ipak, nastavio je istim putem. Pola sata kasnije jahači su bili već prilično blizu. Holideju se učinilo da poznaje gologlavog starijeg čoveka, čija je seda kosa lelujala na vetru. Kad su se malo približili, prepoznao je rančera Kliva Berija. Onaj drugi mora da je njegov nadzornik. Video ga je na reci na dan požara.

Kada su mu se približili, jahači zauzvatiše konje.

— Mi se poznajemo, zar ne? — upitao je Beri.

Kockar je bio iznenađen, videvši koliko je rančer za kratko vreme ostario.

— Da, mi se poznajemo, vi ste rančer Beri.

— Ja sam bio rančer Beri — uzvрати stari čovek umorno pa nastavlja. — A vi ste Dok Holidej?

Kockar potvrdi.

— Dolazite li iz grada, mister Holidej?

— Da.

— Kako tamo stoje stvari?

— Kako mogu da stoje, mister Beri? Smitaun liči na građ koji se podiže iz pepela.

Rančeru je bilo teško da izgovori sledeće pitanje:

— Je li on još tamo?

— Vi mislite na Kida Grena? Da, on je još uvek tamo i ako ga uskoro ne oterate do đavola, ostaće u gradu.

Nadzornik značajno pogleda svoga gazdu.

— Zar ja to nisam odavno govorio?

Holidej se u tom trenutku setio šta mu je šerif govorio o Berijevim govedima. Stari čovek je upravo izgledao tako kao da mu je dobra vest neophodna.

— Šerif mi je pričao da je jedan od rančera iz okoline navratio do njega i saopštio mu da se među njegovom stokom nalazi veći broj vaših goveda.

Rančer podiže glavu.

— To je prva dobra vest koju sam u poslednje vreme čuo. Hvala vam, Dok.

— Šerif mi je još pričao da ste u potrazi za tragovima i svedocima. Jeste li šta pronašli?

— Tragove smo našli; veći broj kanti za petrolej. Na žalost, živih svedoka nema. Taj prokleti lupež mora da je radio veoma oprezno.

Dakle, svedoka nije bilo; zapravo on, Holidej, bio je jedini.

Šta sada da čini? Zar mu nije dužnost da rančeru poveri svoju tajnu?

Ne, ne bi smeo još to da učini. Mora prvo da govori sa šerifom. Mek Kvin bi trebalo prvo da uhapsi Gre-

na i tako spreči još veće nevolje. Holidej je pretpostavio da bi rančer, saznavši istinu, izbezumljeno odjurio pravo u salun. To bi moglo da ima kobne posledice.

— Idem i ja sa vama nazad u grad — rekao je kockar i okrenuo konja.

Lagano su jahali prema Smitaunu čuteći sve vreme. Tek kada su prevađili nekoliko milja, Holidej upita rančera.

— Odakle poznajete Kid Grena?

— Taj lupež je bio u ratu moj adutant.

Zatim je ispričao Džordžijanцу celu priču. Dok Holidej je odahnuo sa olakšanjem, zadovoljan što on ništa nije poverio Beriju.

Sada mu je sve bilo jasno.

Kid Gren je sve ovo učinio iz osвете, besmislene, umobolne osвете. Hteo je da svoga nekadašnjeg pretpostavljenog uništi.

Morao je razbojniku priznati u sebi da je lukavo to smislio.

Kada su se približili prvim kućama grada, rančer se obrati Holideju:

— Hoćemo li se još videti Dok, ili napuštate ovaj kraj?

Da li ovaj stari čovek sluti nešto, prolete kockaru kroz glavu. Posmatrao ga je nekako čudno, isptivački.

— Moraću još da ostanem — uzvрати Holidej dvosmisleno.

— Tako, moraćete još da ostanete? — ponovio je rančer, naglašavajući reč morati. — U tom slučaju ćemo se još videti. Barton i ja moramo prvo do kovača, a onda će skoknuti do Mek Kvina da se raspitam za svoja goveda.

*
* *

— Dok Holidej dolazi sa Berijem u grad — šaputali su između sebe građani. — Šta li to znači?

— Hej, gazda, šta je sada? — vikao je Dansbi.

Gren se u trenutku stvori kraj njega i žestoko opsova.

— Znao sam. Ne mogu samo da shvatim zbog čega je tako dugo čekao.

Njegovo mongolsko lice bilo je izobličeno od gneva. Želeo je da se sveti, uništavajući Berijev ranč, ali ne samo to, nego i mnogo više. Hteo je da uništi Berija, a onda da likuje nad njim. On, odbačeni oficir, hteo je da postane gospodar nekadašnjeg rančerovog poseda.

A šta je postigao? Na njegov rančun grad je ponovo podignut, a sada hoće ništa da likvidiraju: rančer Beri i onaj prokleti kockar.

To se ne sme dogoditi, mora da nađe izlaz.

Kid Gren stupi na sredinu ulice i vide Kako Beri i njegov nadzornik stupaju u kovačevo dvorište.

Video je isto tako kako Holidej zaustavlja konja ispred šerifske kancelarije, skače iz sedla i penje se na trem. Brzo se povukao u salun.

— Norton, ti ćeš ostati ovde i javiti ako se nešto dogodi.

Dansbi i Smolvud su ga gledali upitno.

— Sada ne možemo više da odmaglimo, moramo se boriti.

— Imamo dobre konje, gazda — podseti ga Norton.

— Neće nam mnogo koristiti, Holidej i Beri imaju bolje životinje. Skoro će podne, a dan je dug. Moći će da prate naše tragove čak i ako se razdvojimo. Ima dovoljno ljudi koji će pratiti tragove nas četvorice — gotovo ceo grad.

— Gazda je u pravu — složio se Smolvud. — Moramo da nađemo neki drugi izlaz.

— Moramo se boriti — ponovi Gren. — Nije potrebno da se borimo protiv celog grada, nego za sada protiv četvorice: Holideja, šerifa, Berija i njegovog nadzornika. Ostali se neće mešati, u to sam uveren. Ti se izvlače iz svojih rupa tek kada vide da je opasnost prošla.

— Kako tu borbu zamišljaš? Treba li da napadnemo? — interesovao se Smolvud.

— To bi bila ludost. Ljudi, istina, neće izlaziti iz svojih kuća, ali nam mogu s prozora pucati u leđa.

— Dakle, šta si smislio gazda?

— Odmah ću vam ispričati.

*
* *

Mek Kvin je uzbuđeno šetao gore-dole po kancelariji. Stari drveni pod škripao je pod njegovim koracima.

— Znao sam, još od samog početka sam znao. Da sve to nije tako jezivo, čovek bi mogao i da se smeje. Prvo spaljuje grad, a onda ga podiže svojim novcem i pri tome pravi odlične poslove.

Dok Holidej je stajao na prozoru i pušio.

— Šta ćete sada učiniti, šerife?
— Taj sam ja, naravno, uhapsiti.
Ili ste možda mislili da ću tu bandu
pustiti da slobodno šeta po gradu,
Dok?

— To svakako ne, ali razbojnici
neće tek tako dozvoliti da ih uhapsi-
te.

Mek Kvin je češao bradu.

Holidej se tiho nasmeja.

— To bi bila poslednja dužnost
koju obavijate, šerife.

— Neće se drznuti da pucaju na
čuvara zakona.

— U zabludi ste. Zar ste zabora-
vili dan kada je vaš grad goreo?

Serif se nesvesno uhvati za rame.

— Zaboravio sam to, Dok, za tre-
nutak sam zaboravio. U pravu ste,
ti lupeži neće dozvoliti da ih uhap-
sim.

Prekinuli su razgovor jer je u tom
trenutku ušao rančer sa nadzorni-
kom. Holidej nije računavao da će
Beri tako brzo stići. Želeo je malo
duže da razgovara sa šerifom i uve-
rio ga da rančeru ne treba odmah
ispričati istinu.

Sada je, međutim, bilo prekas-
no. Mek Kvin je odmah posle poz-
drava počeo:

— Sada ga imamo, mister Beri.
Dok Holidej je toga prokletog raz-
bojnika video, odmah sam znao...

— I ja takođe — rekao je rančer
mirno.

Holidej mu se divio. Verovao je
da će stari čovek odmah poleteti
prema vratima, pravo u sopstvenu
propast. Međutim, bilo je sasvim
drugačije.

— Izvešćemo Grena i ostale raz-
bojнике pred redovni sud.

— Prvo ih se moramo dočepati —
opomenu Holidej.

— Da, prvo moramo da ih uhva-
timo — ponovi Mek Kvin, sada ot-
režnjen.

— Kako bi bilo da ih u njihovom
utvrđenju, onoj krčmi, iznenadimo?

— preložio je rančer.

— Za to je prekasno.

— Otkud znate — začudi se Beri.

— Zbog toga što je banda već
upozorena.

— Ko ih je, pobogu, upozorio?

— Mi sami smo to učinili ulaze-
ći u grad. Kid Gren je stajao na
sredini ulice ispred saluna i video
nas.

Rančer je klimao glavom.

— Shvatam, video nas je zajedno,
a ostalo je mogao sasvim lepo da
pretpostavi.

— Ne smemo im dozvoliti ni po-
koju cenu da umaknu — rekao je
Mek Kvin.

— Oni to neće ni pokušati.

— Po čemu to zaključujete, Dok?
Oni osećaju da im je odzvonilo.

— Baš zato — objašnjavao je
Džordžijanac. — Bekstvo bi pred-
stavljalo ludost. Tek je početak da-
na, lako bismo im sledili tragove.
Osim toga, oni i ne žele da beže.
U Smitaunu je sav njihov novac.

Serif je opet češao bradu. To je
uvek činio kada je uzbuđen.

— Šta mislite, šta će učiniti?

— Pokušaće nas četvoricu da lik-
vidira, a onda će mu sve ostalo biti
lako. Ili možda možete računati sa
nečijom pomoći u gradu, šerife?

— Pod drugim okolnostima možda

bih i mogao da nađem pomoć — uzvratilo je čuvar zakona. — Međutim, pitanje je hoće li hteti da se suprotstave Kidu Grenu.

— Nemojte dalje govoriti — prekide ga Holidej suvo. — Najveći broj građana je od njega pozajmio novac.

U kancelariji je zavaladao tajac. Šerifa su prvog izdali nervi. Glasnije, nego što mu je to bio običaj, rekao je uzbuđeno:

— Prokletstvo, ne možemo ovde sedeti večito i očekivati čudo!

Ralf Barton, Berijev nadzornik, do toga časa nije izustio ni reč iako je sve vreme lupao glavu šta da se čini. Zaključio je da postoji jedna jedina mogućnost i to glasno rekao:

— Moramo da idemo i uhvatimo ih. Drugog načina nema.

— To je šerif već predložio — objašnjavao je Holidej. — Ja smatram da Gren i njegovi ljudi samo to i čekaju.

Mek Kvin se naljutio.

— Dok, vi ste protiv svega što se ovde predlaže. Izgleda gotovo, kao da hoćete da zaštitite razbojnike.

U istom trenutku, kada je izgovorio tu rečenicu, čuvar zakona je požalio. Bilo je kasno.

Džordžijančevo lice pretvorilo se u masku. Oči su mu bile tako ledene da je šerif okrenuo glavu.

Rančer Beri se ljutio na čuvara zakona. To ovaj nije smeo da kaže, jer ako je iko u stanju da sa razbojnicima izađe na kraj, onda je to Holidej.

Mek Kvin je tražio reči da popravi stvar, ali mu ništa nije palo

na pamet. Bio je u stanju da samom sebi odgrize jezik, ali reči su pale.

Holidej je već bio na vratima.

— Mnogo sreće, gospodo! — rekao je i izašao.

— Recite konačno nešto! — vikao je nervozno Mek Kvin posle izvesnog vremena. — Znam da sam kriv. Prokletstvo, reči su mi prosto izletele. Nisam mogao da znam da je tako osetljiv.

— I ja bih otišao, iako uopšte nisam osetljiv — rekao je rančer muklo. — Bilo je jasno da je hteo da nam pomogne. Pravo da vam kažem, šerife, mislim da nam je ta pomoć bila neophodna.

— Treba li da trčim možda za njim i da ga na kolenima molim da se vrati?

— To vam ne bi koristilo. Ljude, kakav je Dok Holidej, ne вреди moliti. Čine ono što smatraju ispravnim i to je sve.

Nadzornik takođe nije mogao da čuti.

— Čudim vam se, šerife, jer ne znam da li biste sada bili živi da Holidej na dan požara nije bio tu.

— Nema nikakve svrhe da se sada prepiremo — upozori Beri. — Moramo se pomiriti s tim da je Holidej otišao. Konačno, njega se ta stvar ništa i ne tiče. To su, najzad, naši problemi. Da budem iskren, dosta je žalosno da očekujemo od stranca da za nas vadi ugljevlje iz vatre.

— Mister Beri ja sada idem do Grena. Ukoliko mi se nešto dogodi ne preduzimajte ništa, osim što treba da obavestite guvernera. Možda će da pošalje nekoga iz svoje garde.

— Ne dolazi u pitanje — uzvratí Beri, — i mi idemo s vama...

— O tome vi ne odlučujete. Ja sam šerif Smitauna i za to sam plaćen. Kid Gren nije vaš lični neprijatelj, nego razbojnik koji se teško ogrešio o zakon. Pošto vas nisam postavio za svog pomoćnika, sa hapšenjem razbojnika nemate nikakva posla.

Stari rančer se gorko nasmeja.

— Ne govorite gluposti, Mek Kvin. Zna te isto tako dobro kao i ja da nikakvog hapšenja neće biti. Biće samo sahrane i ništa više.

— I to nije vaša stvar. Vi i Gren ste neprijatelji, doći će do puškanja ako krenete.

Rasprava je bila sve ogorčenija. Rančeru je bilo jasno da Mek Kvin hoće da ispravi svoju grešku. Međutim način na koji je hteo to da učini bilo je ravno samoubistvu.

— Vi nam ne možete zabraniti da idemo sa vama, šerife.

— I te kako mogu da zabranim. Ako mi ne obećate da ćete ostati ovde, ja ću vas uhapsiti.

— E, ovo je prevršilo, šerife! Možete da zatvarate razbojnike, ali ne nas.

— U zabludi ste. Ja imam pravo da vas uhapsim radi vaše sopstvene sigurnosti.

Ralf Barton je stajao na prozoru. Rekao je ne okrećući se:

— Pustite ga da ide, gazda. Sva ko mora znati šta čini.

— Vaš nadzornik izgleda razumniji od vas, mister Beri. Dakle, ostajete ovde dok se ne vratim? Ukoliko se pak ne vratim, znate šta vam valja činiti.

Kada je čuvar zakona napustio kancelariju, nadzornik se okrete od prozora.

— Mi ćemo ga naravno slediti, gazda.

Rančer Beri potvrdno klimnu glavom.

*
* *

Dok Holidej je dojahao do reke i mesta gde se sukobio na dan požara sa Dakota Kidom. Odlučio je da napusti grad i upravo hteo da obode Miga. Životinja kao da se opirala odlasku.

— Ti imaš bolji nos, momče. Uvek si bar imao bolji njuh od mene. Trebalo bi ovoga puta da me odvedeš u neki grad gde bismo obojica mogli da ostanemo.

Džordžijanac je jahao obalom. Nije prevraćao ni nekoliko stotina jardi, kada začu dečaćki glas.

— Ruke uvis, Dok Holidej!

Spremno je podigao ruke, naravno, držeći već u njima revolvere.

— Odlično — ponovo se začu iz žbuna, zatim se grane razmakoše. Pred Džordžijancem je stajao plavokosi deran.

— Helo, Dok Holidej! Kada to budete pričao svojim prijateljima, pući će od zavisti. Koliko da znate, mi se uvek igramo Vajata Erpa i Doka Holideja. To nam je najmilija zabava.

Kockar kliznu iz sedla i pomilova dečaka po kosi.

— Kako se zoveš, momče?

— Nik Frenči. Ja sam sin kovača. Rado bih pomogao u borbi pro-

tiv Kida Grena i ostalih razbojnika, kada bih imao oružje.

— Otkud ti znaš da su Gren i njegovi ljudi razbojnici?

— Otac to kaže. Naravno, o tome govori samo u kući. Svi se boje Grena jer im je dao novac na zam.

— A tvoj otac, on nije uznajmljivao novac od Grena?

— Ne, čak je rekao da će Grena ubiti čekićem samo ako kroči u njegovo dvorište.

— Ima li tvoj otac revolver i ume li da rukuje njime? — pitao je Holidej.

— Ume da rukuje oružjem, ali ga je bacio kada je rat završen i kada je izgubio nogu. Uvek priča da bi trebalo doneti zakon u Sjedinjenim Državama kojim bi se zabranilo nošenje oružja.

— Čime bi se tvoj otac borio, ukoliko hoće da mi pomogne?

— Naravno, svojim čekićem.

Pošto je završio razgovor sa dečakom, Dok Holidej se vinu u sedlo i vrati u grad. Sunce se laganu spuštaloprema zapadu.

*
* *

Mek Kvin se teškim koracima približavao sredini ulice koja je bila pusta. Išao je tako sam gradom u kome je predstavljao zakon. Osećao se kao da korača pustinjom Ljana Estakado. Još izdaleko ugledao je na vratima saluna razbojnika naslonjenog na stub trema. Bio je to Bob Norton. Čim je spazio čuvara zakona, šmugnuo je u lokal.

Mek Kvin je zastao. Tačno na sredini ulice nasuprot pomičnim vratima. Izvukao je revolver, otkočio ga i uperio cev prema ulazu.

— Gren, izlazite napolje, treba da govorim s vama!

Odgovora nije bilo. Mek Kvin je osećao kako mu znoj teče sa leđa.

— Gren, ako ne dođete, moram da dođem po vas!

Opet tajac.

Možda su otišli! Nije isključeno da se Holidej ovog puta prevario. Ipak, povikao je još jednom:

— Gren, čekam samo još jedan minut.

Odgovor je i ovoga puta izostao.

Na drugom kraju glavne ulice stajala su dva čoveka: rančer i njegov nadzornik.

— Ja mislim da treba da podođemo — predložio je Beri.

Barton se složio.

Koračali su levom stranom ulice, uz same zidove kuća, kako ih Mek Kvin ne bi video, ukoliko se slučajno okrene.

Šerif je imao druge brige.

Minut je prošao. Ne sme više da okleva, inače će izgubiti ugled u gradu. Približavao se ulazu u salon korak po korak. Za trenutak je zatvorio oči, kako bi se navikao na mrak koji sigurno vlada unutra, a onda sa oružjem u ruci gurnuo nogom vrata i ušao.

U salunu je bilo polumračno. Krenuo je prema šanku i ostao tu da stoji napregnuto, osluškujući.

Nikakav šum, ništa! Uprkos tome, čuvar zakona je osećao da nije sam u prostoriji. Oči su mu se navikle na polumrak, tako da je sa-

**SVAKOG DRUGOG
ČETVRTKA**

**NAJLEPŠE
LJUBAVNE PRIČE**

SVETSKI HIT
SVETSKI HIT

ZLATNI

KUPIDON

da mogao da razazna sve predmete. Jedino, naravno, nije mogao da vidi šta je iza šanka.

U dnu saluna zaškripale su daske poda. Mek Kvin nije bio plašljiv čovek, pa ipak ga je sada podišla jeza.

Da li da puca? Nosio je zvezdu zakona, pa prema tome nije smeo da puca sve dok ga ne napadnu. Opet se čula škripa poda, ali sada s drugog kraja od vrata, koja vode u separe.

Napolju u dvorištu rzao je konj. Nije protekao ni pun minut od kako je stao uz šank, a činilo mu se da je tu više od sata.

Sada se opet čuo neki neobičan šum, ali odozgo sa zidova. Živci su mu bili napeli od kidanja.

— Izlazite, konačno napolje, Gren!
— počeo je da viče.

Grobna tišina. Posle nekoliko trenutaka zaori se grogotan smeh.

— Tu ti je kraj životnog puta, šerife Mek Kvin — čulo se iz separea. Bio je to glas vođe bande. — Ovu prostoriju više nećeš živ napustiti.

Bolje je i ovaj pakleni smeh i pret nja, nego ona pritiskujuća tišina, mislio je šerif. Brzo se pribrao. Nadlaničom leve ruke obrisao je znoj sa čela i pribio se uz šank.

— Kome je ovoj kraj životnog puta tek će se ispostaviti, Gren!

— Tvoj, šerife, obećavam ti, i ne samo tebi nego i trojici ostalih.

Čuvar zakona se ujede za usnu. Holidej je, dakle, bio u pravu.

— Spasa vam nema, Gren, čak i da vam uspe da nas četvoricu ubi-

jete. Doći će državni jahači, guvernerova garda. Jedan čovek već grabi na konju prema Topeki, noseći moj izveštaj — vešto slaga šerif. — Imate dovoljno vremena da pobegnute. Dajem vam poslednju šansu i ako to ne bih smeo. Uzjašite konje i hvatajte maglu!

Ove reči Mek Kvina nisu bile uzalud rečene. Čulo se šaputanje iz separea.

— Dakle, šta je Gren?

U tom trenutku se sa ulice začu glas rančera Berija.

— Mek Kvin, kako stoje stvari?

Šerif opsova kroz zube. To nije smelo da se dogodi.

— Je li to ta poslednja šansa, šerife? — pitao je Gren. — Mi u svakom slučaju ne bismo odjahali, prijatelju. Ne nasedamo tako lako na vaše glupe trikove. Dok tvoji državni jahači stignu, Smitaun više neće postojati. Ja ću ga po drugi put spaliti, budi siguran.

Mek Kvin je do te mere bio iznenađen ovim što je čuo, da nije našao reči.

— Šerife, odgovarajte! — ponovo se oglasio rančer.

— Nestrpljiv je da čuje odgovor — gotovo zareža Dakota Kid. — Hajde momci zбриšite tog policijskog psa.

U salunu je nastao pakao. Odjednom kao da je bio osvetljen ogromnim fenjerima: vatra iz revolvera je sevala, pucnjava je bila zaglušujuća, a barutni dim terao suze na oči. Mek Kvin se bacio na pod i prilepio uz prljave daske. Odlučio je da skupo proda kožu. Odgovarao je vatrom i čuo krike i psovke. Hteo je da

ustane tek kada ispali poslednji metak iz magacina. Grabio je prema izlazu ne obraćajući pažnju na usijano olovo. Gotovo je pao kroz pomična vrata i kao kroz maglu video rančera.

— Bežite, odavde! Brzo! — promrsio je jedva razumljivo, a onda se sručio u žutu prašinu.

Rančer je kipteo od gneva. Pre nego što je uspeo da bilo šta učini, jedna snažna ruka ga povuče na zemlju. On i njegov nadzornik kotrljali su se prema zidu kuće. Ralf Barton je u poslednjem trenutku video iznad vrata cev revolvera. Da nije u poslednjem trenutku povukao svoga gazdu, Beri bi ležao mrtav ispred saluna. No, tamo, gde su sada ležali, bili su kao u klopci. Ništa nisu mogli da učine. Iz tog mrtvog ugla nisu mogli da pucaju na bandite, doduše ni oni na njih. Na nesreću, sledeća kuća bila je udaljena čitavu jardu, tako da se nisu mogli odavde izvući. Morali su da ostanu tu gde su se zatekli. Jedino ih je tešilo to što su onemogućili razbojнике da izađu na glavnu ulicu.

— Kada bi Holidej bio ovde — šaputao je rančer i bacio oko prema šerifu. — Da li je Mek Kvin mrtav?

— Ne znam, gazda, ali pretpostavljam.

Kovač je stajao ispred vrata svoje radionice i posmatrao glavnu ulicu. U ruci je držao težak kovački čekić.

— Dakle, momče — obrati se sinu — gde je taj tvoj prijatelj? Da me nisi možda slagao?

— Nisam oče, sigurno. Videćeš, doći će — ubeđivao ga je deran.

— Došao on ili ne, nešto treba učiniti. Beri i nadzornik su upali u kljuse.

— Ali zar sa čekićem, oče?

— Da, sa čekićem, jer nemam ni puške ni kolta.

Mali Nik je oklevao pre nego što je procedio:

— Oče, ja sam nabavio jednu pušku.

— Pušku? Ko je to tebi dao pušku?

Dečak pocrvene kao krv.

— U stvari, niko mi je nije dao.

— Znači, ukrao si je?

— Ne, samo pozajmio. Možemo je opet vratiti.

— Zaveži, neću ništa da znam. Donesi je!

Dečak hitro utrča u kuću i vrati se noseći staru kentaki pušku i punu šaku municije.

— Ti si se baš dobro snabdeo. Odlično, s tim ćemo potražiti razbojнике.

Stari kovač pođe hramajući ulicom prema salunu, dovikujući preko ramena:

— Ne mrdaj od kapije, Nik!

Dok Holidej je jahao iza kuća i čuo prvi pucanj. Bila je to puška. Brzo je skrenuo u glavnu ulicu i pred šerifskom kancelarijom skočio iz sedla. Kancelarija je bila prazna.

— Proklete budale, razbojnici će ih ustreliti kao zečeve.

Ponovo se vinuo u sedlo i grabio prema salunu. Još iz daleka primetio je telo na ulici. Poterao je konja desnom stranom, a onda zastao, ponovo sjahao i vezao Miga za jedan od stubova trema. Nastavio je pešice priljubljen uz zidove.

Samo što je prešao dvadeset jardi, kad se puška ponovo oglasi.

Tek sada ga je video. Stajao je između dveju kuća: bradati čovek sa drvenom nogom. To može samo da bude kovač. Izgleda da je uvideo da teški kovački čekić nije pravo oružje protiv razbojnika.

Dok Holidej je pažljivo posmatrao fasade kuća. Dobro je osmotrio svaki prozor. Nigde ništa, ni puške ni kolta.

Izgleda da je kovač doista jedini u gradu bio spreman da se suprotstavi razbojnicima.

Sada je i Frenč ugledao Džordžijanca, osmehnuo se i povikao sa olakšanjem:

— Dok Holidej, grom i pakao, sad ćemo ih potprašiti!

Kockar klimnu glavom i nastavi dalje. Približio se toliko salunu da je mogao da prepozna čoveka u prašini.

Serif!

Holidej odmahnu glavom. Zbog čega li je taj čovek otvorenih očiju srljao u smrt? Zar je verovao da će lupeži respektovati njegovu zvezdu?

Gde li su Beri i njegov nadzor-nik? Nije mogao da ih vidi. Vratio se natrag i doviknuo kovaču:

DOK HOLIDEJ

★
DOŠAO JE TIHO
I UŠAO U LEGENDU

SVAKOG
1. U
MESECU

SVAKE SUBOTE

VAJAT ERP

AVANTURE LEGENDARNOG ŠERIFA DIVLJEG
ZAPADA

— Ispalite još koji metak, vraćam se do vas.

Čim je krenuo preko ulice, razbojnici su otvorili vatru.

— Prokletstvo, psovao je kovač, vi ste ranjeni Dok?

— Ne, prvo treba da nauče da pucaju. — Odmerio je kovača i upitao: — Vi ste Nikov otac, zar ne?

— Jesam.

— Kako su oni dospeli tamo? — upitao je Holidej za Beri i Bartona, koje je tek sada primetio.

— Hteli su da pomognu šerifu i gotovo su uspeli. Nego nešto drugo, Dok Holidej. Na ovu dvojicu pucaju i sa krova. Nisam znao da se tamo smestio jedan od razbojnika.

Situacija je bila prilično ozbiljna.

— Mek Kvin sada izgleda kao najobičniji početnik, koji nije bio dorastao svom poslu. Otkuda mu uopšte pomisao da uleti u lavlju jabinu?

— Ni ja to nisam mogao da shvatim. On doista nije neznalica ni početnik, tvrdim vam. No, kada sam ga video kako ulazi u tu rupu, znao sam da je sa njim gotovo.

Džordžijanac baci pogled prema suncu. Ne, do mraka nipošto neće moći da čeka. Konačno, ne može ostaviti rančera i nadzornika da tamo leže. Sam đavo zna šta još može razbojnicima pasti na pamet. Kovač prekide Holideja u razmišljanju.

— Biće vraški teško da im priđemo. Moraćemo da sačekamo do večeri.

— To ne ide — uzvratiti Holidej i objasni razlog.

Kovač pogleda prema rančeru i njegovom nadzorniku i složi se.

— Da, u pravu ste, Dok.

Ponovo odjeknuše pucnji.

— Dajte mi tu pušku — zamoli Holidej kovača. — Najzad sam otkrio rupu na krovu iz koje razbojnik puca. Za moj kolt je to predaleko.

— U redu, Holidej, izbušite mu kožu. Imaćemo jednog protivnika manje.

Razbojnici su primetili cev puške, koju je Holidej držao i počeli da pucaju kao podivljali. Kockara to nije odvratilo od namere. Nišanio je mirno i najzad povukao obarač. Zaori se pucanj pa krik.

Kovač se zadovoljno osmehnu.

— Sada ih je još samo trojica!

Džordžijanac vrati pušku.

— Nije loša ta stara puška. Je li vaša?

Frenč zbunjeno počea bradu.

— Ja nemam oružje, Nik. Taj mangup je ovu stvar, kako kaže, negde „pozajmio“.

Sada se i Holidej osmehnu.

— To i liči na derana. Nego čujte, mister Frenč, ostaviću vas sada samog. Držite razbojnike pod vatrom, a ja ću pokušati da nađem mogućnost da se približim salunu.

Pružio je kovaču jedan od svojih revolvera i šaku municije.

— Uzmite ga. Spretniji je za rukovanje od puške. Ostanite na ovom mestu dok se ne vratim.

*
* *

Barton i rančera su ležali priljubljeni uz zid kuće. Bio je to beznađežan položaj. Odahnuli su sa olakšanjem, već kada se kovač pojavio,

no kada su opazili i Doka Holideja radosno su uzviknuli:

— Taj će naći put! Budite u to uvereni, gazda — rekao je nadzornik sa takvom sigurnošću, kao da Holideja poznaje već godinama.

— Ni za njega to neće baš biti tako jednostavno — tvrdio je Beri. — Razbojnicima ne pada na pamet da izlaze, pogotovu ne sada kada je on došao.

— U svakom slučaju, on je ovde, a to vredi zlata. Ja secujem na njega, gazda, bez obzira šta vi govorili. Ne znam šta me na to podstiče, no u tom čoveku ima nečega, što me nagoni da mu verujem bez ostatka.

Nadzornik Barton obrisa nadlaničnom čelo i nastavi:

— Znae sa njim je slično kao sa Vajatom Erpom. Erpa sam video jednom u Koloradu, ne sećam se više kako se grad zvao. Tamo je grupa od preko deset pljačkaša sa granice držala u šahu ceo grad. Onda je došao Vajat Erp. Sasvim slučajno. No čim sam ga ugledao odjednom mi je bilo jasno da će uspeti. To isto sam osetio kada se Holidej pojavio.

Kliv Beri je neko vreme ćutao.

— Mene zapravo čudi što je on uopšte došao natrag — promrsio je zamišljeno.

Iznad njih sa prozora ponovo se oglašise koltovi.

S druge strane ulice je odgovor odmah došao. Nije protekao ni pun minut, a s obe strane ulice sevali su meci.

Kovač je činio tačno ono što mu je Holidej naložio: držao je razbojnice pod vatrom.

* *
— Nebesa, drvena noga više nije sama, Dok Holidej je tamo blizu — procedi Kid Gren. Stajao je kraj ulaza iza stuba i motrio na ulicu.

Norton je klečao ispod prozora, glave zavijene maramom, natopljenom krvlju. Bio je to poslednji pozdrav šerifa Mek Kvina.

— Budi srećan ako stari ostane tamo preko da stoji, jer on nije opasan. Gde li je Dansbi?

Vođa bande je poslao Dansbija na tavan da proveri šta je sa Šmolvuom. Čuli su njegov krik.

Konačno je Dansbi sišao u salun.

— Šta je s njim? — prosikta Gren.

— Nije bio mrtav kada sam stigao kod njega. Opasno ga je zakačilo. Izdahnuo je pre jednog minuta — saopštio je razbojnik potresenim glasom.

Dakota Kid nestrpljivo odmahnu rukom.

— Nemoj da držiš posmrtno slovo! On je mrtav i s tim je svršeno. Idi na prozor jer bi bila ludost ono mesto gore ponovo držati.

Kovačevi meci zviždali su kroz salun. Usijano olovo zarivalo se u drvenu policu. Staklo na polici iza šanka bilo je polupano, a i ogledalo. Lokal je bio ispunjen barutnim dimom. Sve je zaudaralo na spaljeno drvo i petrolej. Obe lampe iznad šanka bile su razbijene mecima, a petrolej istekao.

Svaki od razbojnika imao je kraj sebe flašu viskija. Gren je pokušao da to spreči, ali mu je Norton odbrusio.

— Bilo bi bolje, Kid, da se takve zabrane sada okaneš.

Na to je i vođa bande uzeo flašu, međutim, žestoko alkoholno piće ovoga puta kao da uopšte nije imalo dejstva. Mogli su da se nalivaju a da ih ne ošamuti. Svest o propasti održavala ih je treznima.

Kada je za trenutak zavládalo zatišje, Norton reče muklo:

— Gazda, mi sedimo u svom sopstvenom grobu, u koji si nas ti zakopao.

Pod drugim okolnostima Gren bi rekao nešto oštro. Međutim, sada je uzvratio:

— Jedan od braće je likvidiran, a dvojica izbačena iz stroja. Ne mogu ni napred ni nazad. Ostao nam je samo četvrti, a toga ćemo dokopati, budi uveren.

— Da, kovača možda, a Holideja? Vođa bande zaškruta zubima.

— To prepusti meni, ja ću ga srediti. Dakota Kid je do sada sredio svakog protivnika.

Grenove reči baš nisu zvučale uverljivo, bar ne dvojici razbojnika.

— Holidej nije Mek Kvin, gazda — opominjao je Norton. — Nemoj misliti da je tako lud da nam stane pred cevi. Smisliće taj nešto bolje.

— Pre nego što padne mrak neće ništa moći da smisli. Ostaće da stoji iza ugla i čeka, drugo mu ne preostaje.

Ponovo odjeknuše pucnji.

— Šteta za metke, koje taj pas rasipa. Zar on misli da mi glave držimo u policama?

Hal Dansbi počeo da puže prema lanku.

— Kuda ćeš? — upita ga Gren.

Dansbi procedi kroz zube:

— Viski!

— Ne nalivaj se toliko.

— Osećam kao da pijem vodu.

Vođa bande nije ništa uzvratio. Ni on više nije gajio velike nade da će ovu borbu dobiti. Poslednjih nekoliko minuta jedna misao nikako mu nije izlazila iz igave. Pri tom nije slutio da se i Dansbi i Norton bave istim mislima.

Hteo je da beži, i to sam. Ova dvojica neka pucaju i dalje, tako da izgleda kao da su svi na okupu. Naravno, moraće da sačeka, da se mrak spusti. Bekstvo po danu je opasno.

Izuzev nekoliko dolara nije posedovao ništa. Moraće dakle da počne iz početka, ma koliko to bilo teško.

Kada je došao u Smitaun bio je gotovo bogat. To mu nije bilo dovoljno. Hteo je ovde da utrostruči novac.

I šta je postigao? Baš ništa. Sve je izgubljeno. Dobar deo nalazi se u džepovima Doka Holideja.

Srećom, svuda u Sjedinjenim Državama ima poštanskih kočija i banaka. I dolara je bilo dovoljno, samo treba znati pribaviti ih.

Dakota Kid podiže kolt i nanišani prema uglu, gde je pretpostavljao da se nalazi Holidej. Znao je da je to besmisleno rasipanje municije, no činio je to zbog Nortona i Dansbija.

U poslednjem trenutku, pre nego što je povukao obarač, zastao je ukočen. Daleko dole, na desnoj strani ulice, ugledao je dečaka. Bio je to Nik Frenč. Deran nije poslušao oca i ostao kod kuće. Radoznalost ga je izvukla na ulicu.

— Video je oca i iznenadio se što Dok Holidej nije uz njega.

Na bledom mongolskom licu Kida Grena zaigra satanski osmeh.

— Izmaknite se malo od prozora i pogledajte niz ulicu. Tako. Vidite li onog derana?

— Je li taj dečak lud! — procedi Dansbi. — Prokletstvo, približava se.

Nik je stajao sada samo dvadeset jardi udaljen od oca, ispred vrata jedne kuće. Kovač ga nije mogao videti čak i da gleda u tom pravcu.

— Srećan momak — promrmlja Dansbi, misleći pri tom na to da je dečak daleko od usijanog olova i da mu ne pretila opasnost.

— Taj deran je vredan zlata — procedi Gren.

— Kako to misliš, gazda?

— Onako kako sam i rekao, balavac vredni zlata.

— Za koga?

— Za nas, budalo!

Dva razbojnika su začuđeno gledala svoga gazdu.

— Kako ne shvatate? Taj dečak je ključ kojim ćemo otvoriti ovaj naš zatvor.

Još uvek nisu shvatili. Naprotiv, sumnjali su da im je vođa pijan.

— Tebi možda nije dobro — ispitivao je Bob Norton, iskosivši glavu.

— U poslednja dvadeset četiri časa mi nije bilo tako dobro kao sada.

— Govori konačno šta smeriš.

— Pribaviću tog derana — reče Gren otegnuto. — Uvući ću ga ovamo, a onda se više niko neće drznuti da ispali na nas ni metak.

Dok su kovali ove paklene planove,

meci počеше ponovo da zvižde ulicom.

Mali Nik je razrogačenih očiju gledao prema salunu. Bio je strašno ponosan na svoga oca, jedinog koji je pritekao u pomoć. Nije obraćao pažnju na znake koje su mu davali Beri i njegov nadzornik.

Bilo je prekasno. Gren je dao Nortonu znak.

— Čuj, Bob, postavi se ovde na moje mesto i nanišani dečka. Ustreliš ga bez milosti ako ne bude učinio ono što mu ja kažem. Dansbi, to i za tebe važi.

— O keji, gazda.

Dakota Kid stade na vrata i podiže kolt.

— Ako sada neko ispali jedan jedini metak, dečak koji stoji preko biće mrtav. Naši koltovi su upereni u njegove grudi.

Ljudima na ulici se sledila krv u žilama. Kovač nije mogao da vidi svoga sina, ali je znao da je u pitanju Nik.

Vođa bande je bio pun samouverenosti. Vikao je s vrata:

— Dečko, nemoj se usuditi da makneš s mesta, jer će ti to biti poslednja borba koju si posmatrao.

Norton došapnu svom vođi:

— Ne idi napolje, Kid. Možeš mu narediti odavde da dođe.

— Idem napolje — uzvratila Gren glasno. Neka vide da ih se ne bojimo.

Kovač je drhtao celim telom. Sin jedinac, njegov ponos, sada je izložen na milost i nemilost ovim zločincima!

Zakoračivši na ulicu, Kid Gren baci iskosa pogled na ugao iza koga

je sumnjao da se nalazi Dok Holidej.

Nastavio je dalje sve dok nije stigao ispred dečaka.

— To si lepo izveo dečko. Doista ti ništa bolje nije moglo pasti na pamet.

Nik nije sklanjao pogled. Gledao je razbojnika pravo u lice.

— Ne gledaj me tako drsko dečko.

— Ja vas se ne bojim!

Bledo mongolsko Grenovo lice obliveno rumen. Zamahnuo je da udari dečaka pesnicom po licu. Mali Nik se vešto izmače tako da je razbojnik udario u vrata.

— Da tučete decu to možete. Hajde, borite se sa Dokom Holidejem, kao onda na reci.

Ovaj izazov izbezumio je zločinca. Uhvatio je Nika za mišicu, preveo preko ulice i ugurao u salun. Onda je prišao Beriju i nadzorniku.

— Ustajte, unutra u salun! — naredio je sa uperenim revolverom. Barton je imao neodoljivu želju da se baci na Grena. Rančer kao da je to osetio.

— Ralf, to nema svrhe!

Gren se pakosno smejao.

— Pogledajte još jednom sunce, to će vam biti poslednji put.

Norton podseti vođu.

— Zar ne bi trebalo da neko stražari na ulici?

Gren je uživao u svojoj pobedi.

— Odmah! Prvo bih hteo da ispijemo po čašicu, zaslužili smo.

— Gde li se samo skriva? — pitao je Norton. — Imam neodoljivu želju

da ga sada ustrelim kao šugavog psa. Ne shvatam...

Nije završio rečenicu.

Gren, koji je upravo držao flašu sa viskijem u ruci, nije imao prilike da natoči. Pala mu je iz ruku i razbila se u hiljadu komada.

— Potežite koltove, momci, inače će vas šugavi pas ustreliti kao zečeve.

Dok Holidej je stajao kraj sporednih vrata mirno, kao od kamena isklesan. Čak nije ni potegao oružje. Ruke su mu visile niz telo.

Prvi se pribrao Gren. Munjevito je potegao revolver i uperio ga na — Nika Frenča!

No pre nego što je otkočio oružje, pogodio ga je Holidejev metak. Klo- nuo je kao lutka od krpe.

Nik radosno uzviknu.

Norton je takođe izvukao oružje delić sekunde, posle Holideja. Opa- lio je ipak, padajući na pod.

Tada je tek Hal Dansbi podigao ruke. Lice mu je bilo sivo, a brada drhtala.

— Gotovo je! — procedio je mu- klo.

Džordžijanac pomilova dečaka po kosi.

— Da bi neko bio junak, nije mu dovoljno samo da bude hrabar nego i oprezan...

* *

Sledećeg jutra, obasjan izlazećim suncem, odjahao je iz grada. Bradati kovač i Nik su stajali ispred radio- nice i videli kako skreće prema reci.

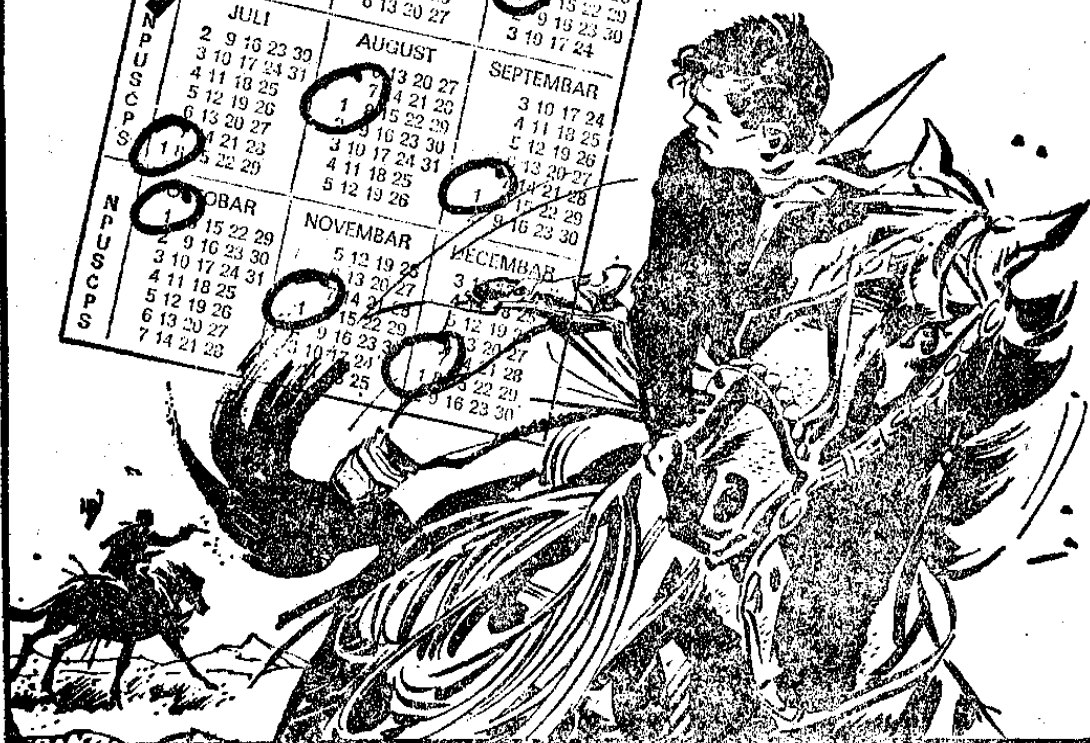
K R A J

SVAKOG 1. U MESECU CRTANI ROMANI

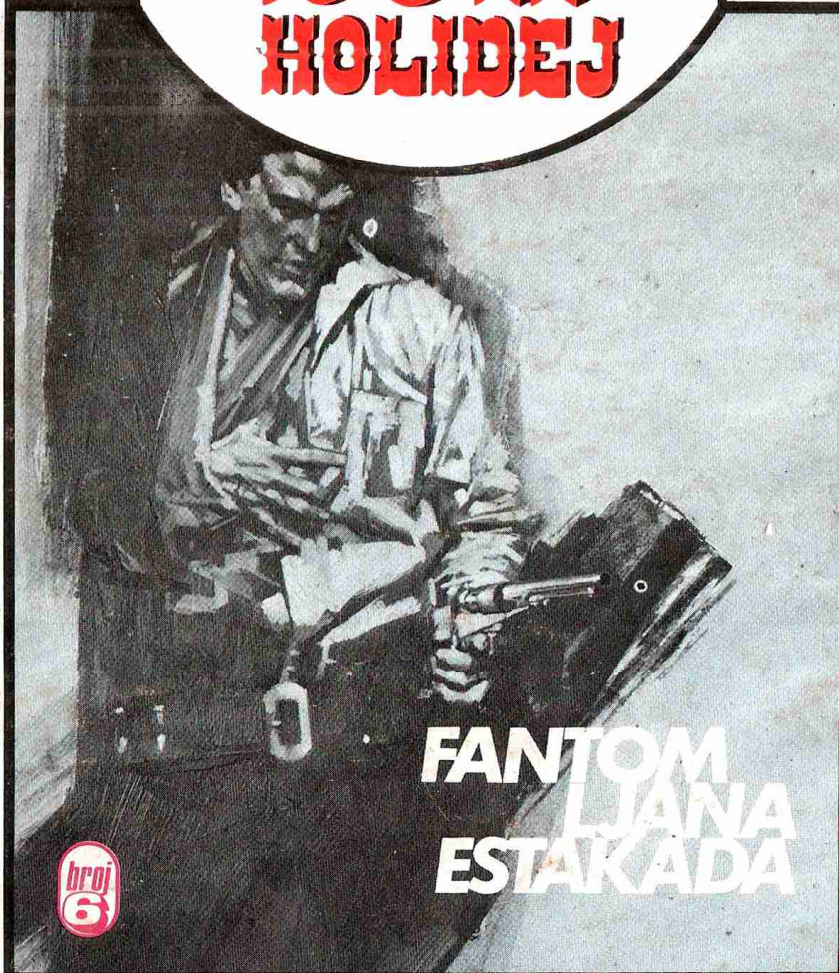
BEST-SELLER

1972

JANUAR	FEBRUAR	MART	APRIL
C 5 12 13 26 P 6 13 20 27 S 7 14 21 28 1 8 15 22 29	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26
MAY	JUNI	JULI	AUGUST
1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26
SEPTEMBAR	OCTOBAR	NOVEMBAR	DECEMBAR
1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26	1 8 15 22 29 2 9 16 23 3 10 17 24 4 11 18 25 5 12 19 26

**DOK
HOLIDEJ**

broj
6

**FANTOM
LIJANA
ESTAKADA**

SVAKOG 1. U MESECU